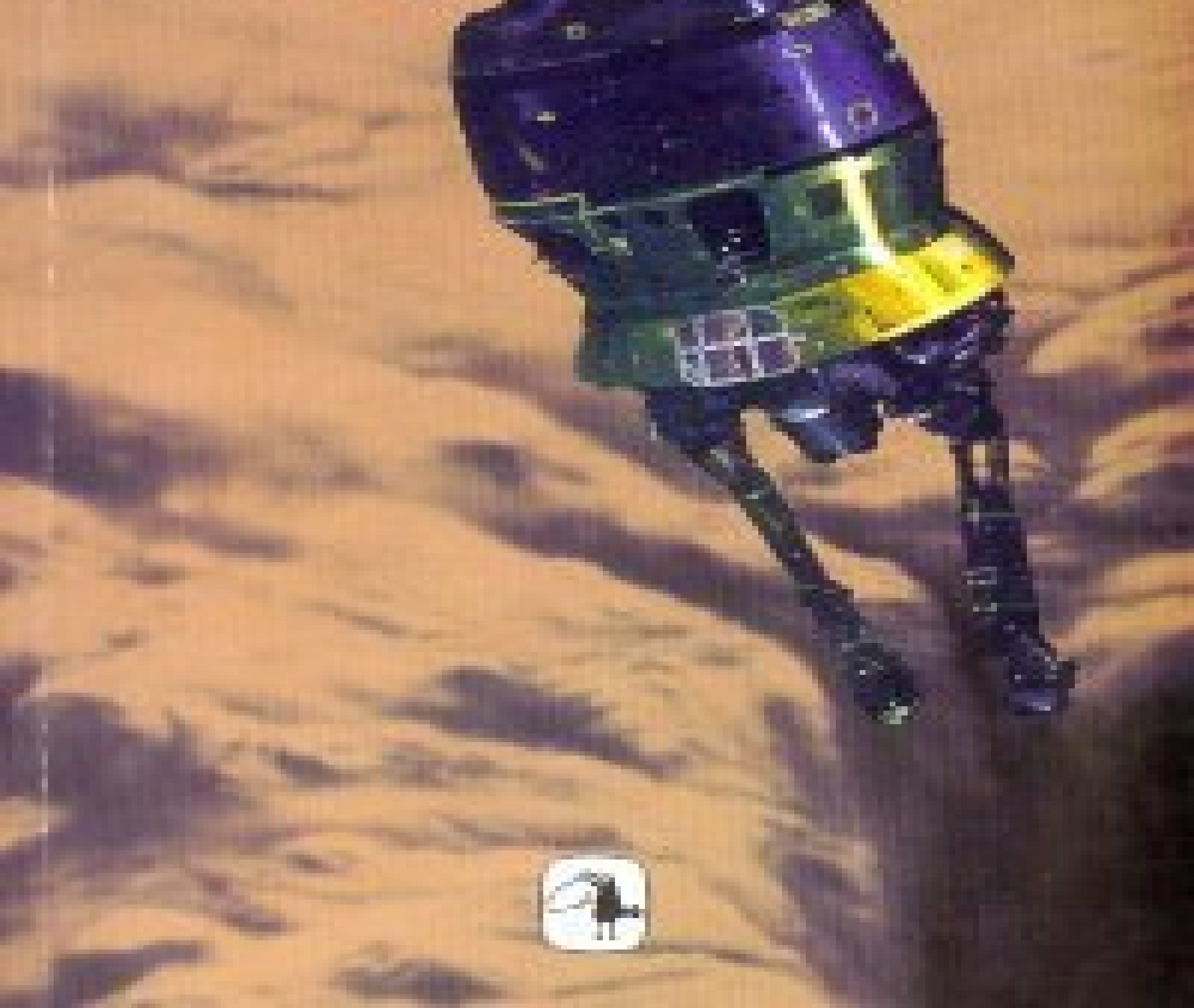
Philip K. Dick

Vulcan'ın Çekici

5

METİS BİLİMKURGU

Philip K. Dick _ Vulcan'ın Çekici

Metis Bilimkurgu

" İyi Bilimkurgu

İyi Edebiyattır"

Metis Yayınları

İpek Sokak No. 9, 80060 Beyoğlu, İstanbul

Bilimkurgu: 22

Metis Edebiyat Dizisi

Vulcan’ın Çekici

Philip K. Dick

Özgün adı: Vulcan’s Hammer, 1960

Birinci Basım: Şubat 1998

Yayın Yönetmeni: Bülent Somay

Kapak Tasarımı: Semih Sökmen

Kapak Resmi: Chris Foss'un bir resmi üstünde kolaj ve renklendirme

Dizgi: Metis Yayıncılık Ltd.

Kapak ve İç Baskı: Yaylacık Matbaası

Cilt: Sistem Mücellithanesi

ISBN 975-342-177-X

Philip K. Dick

VULCAN’IN ÇEKİCİ

Çeviren: Tûba Çele

METİS YAYINLARI

PHILIP K. DICK

Philip Kindred Dick, 1928'de doğdu. Hayatının büyük bölümünü Kaliforniya'da geçirdi. Bir plakçı dükkânı işletmesi ve radyoda klasik müzik programları yapması dışında, başlıca uğraşı yazarlık öldü. Kırka yakın bilimkurgu romanı dışında ana akım romanları da yazdı, ancak pek başarılı olamadı. Ölümünden sonra beş cilt halinde toplanan yüz civarında öyküsü vardır. Yayınlanan ilk romanı Solar Lottery'dir (1955, Uzayda Suikast, Okat). Bunun ardından The World Jones Made (1957, Yaratılan Dünya, Okat) ve Gökteki Göz (1957, Metis 1997) gelir. Dick'in ilk romanları "gerçeklik" kavramının sorgulanması üzerine kuruludur. Çoğu eleştirmen tarafından başyapıtı sayılan The Man in the High Castle (1962, "Yüksek Şatodaki Adam"), "II. Dünya Savaşı'nı Almanlar ve Japonlar kazansaydı ne olurdu?" sorusu üzerine kurulmuş bir kitaptır. Ridley Scott tarafından Blade Runner adıyla filme alınan (1982) Do Androids Dream of Electric Sheep? (1968, Bıçak Sırtı, Kavram), insan/robot ikileminden hareket ederek bu ikilemi reddeden ve "insan"ın ne olduğunu sorgulayan önemli bir felsefi romandır. Dick'in 1965'te yazdığı "We Can Remember it for You Wholesale" ("Sizin İçin Topyekûn Hatırlayabiliriz") öyküsü de Paul Verhoeven tarafından 1990'da Total Recall adıyla filme alınmıştır. Bu iki film günümüze kadar yapılmış eh iyi BK filmleri arasında ilk sıraları paylaşmışlardır. 1970'ten sonra romanlarında giderek artan ölçüde teolojik temalara yer veren Dick, 1982'de öldü. Diğer önemli romanları arasında Martian Time-Slip (1964, "Mars'ta Zaman Kayması"), The Penultimate Truth (1964, "Sondan Bir Önceki Hakikat"), The Three Stigmata of Palmer Eldritch (1965, "Palmer Eldritch'in Üç Bilmecesi") ve Ubik (1969) sayılabilir. 1960'ta yazdığı Vulcan'ın Çekici insan/bilgisayar çelişkisi üzerine kurulmuş, teknoloji karşıtı sayılabilecek bir romandır.

1

Arthur Pitt güruhun farkına Birlik binasından çıkar çıkmaz, daha caddeyi geçerken vardı. Köşede arabasının yanında durdu ve bir sigara yaktı. Evrak çantasını sıkı sıkı tutarak arabasını açarken, kalabalığı inceledi.

Elli-altmış kişiydiler: Kasaba halkı, işçiler, küçük esnaf, metal çerçeveli gözlüklü memurlar. Tamirciler ve kamyon şoförleri, çiftçiler, ev kadınları, beyaz önlüklü bir bakkal. Her zamankiler - hep aynı alt-orta sınıf.

Pitt arabasına giriverdi ve ön paneldeki mikrofonun üstüne atılarak bağlı olduğu en yüksek düzeydeki kişiyi, Güney Amerika Direktörü'nü aradı. Artık hızlı hareket ediyorlar, cadde boyunca sessizce ve dalga dalga ona doğru ilerliyorlardı. Hiç kuşkusuz onu T-sınıfı giysilerinden tanımışlardı - yani beyaz gömlek ve kravat, gri takım elbise, fötr şapka. Evrak çantası. Siyah ayakkabılarının parlaklığı. Paltosunun göğüs cebinde parıldayan ışın kalemi. Pitt altın tüpü açtı ve hazır duruma getirdi. "Acil durum," dedi.

"Ben Direktör Taubmann," dedi kumanda panosundaki verici. "Neredesiniz?" Pitt'in o denli üstünde olan uzak, resmi bir ses.

"Hâlâ Alabama'da Sedir Korusu'ndayım. Çevremde bir kalabalık oluşuyor. Herhalde bütün yolları kapatmışlardır. Belki de bütün kasabayı."

"İyileştiriciler de var mı?"

Bir tarafta, kaldırımda kocaman bir kafası ve kısa kesilmiş saçları olan yaşlı bir adam vardı. Soluk kahverengi elbisesi, belinde düğümlenmiş bir ip ve ayaklarında sandaletlerle sessizce duruyordu. "Bir tane," dedi Pitt.

"Vulcan 3 için tarama yapmaya çalışın."

"Deneyeyim." Kalabalık artık arabanın etrafını sarmıştı.

Pitt arabaya dokunan, onu itiştiren, dikkatle ve soğuk bir özenle inceleyen ellerini hissedebiliyordu. Arkasına yaslandı ve kapıları iki kez kilitledi. Camlar kapalıydı; arabanın üstü de sıkıca kapatılmıştı. Aceleyle, arabanın bir parçası olan savunma düzeneğini harekete geçiren motoru çalıştırdı. Sistem,, arabanın zırhında olabilecek herhangi bir zayıf bağlantıyı aramak üzere, altında ve çevresinde uğultuyla çalışmaya başladı.

Kaldırımda duran kahverengi giysili adam kıpırdamamıştı. Sıradan sokak giysili birkaç başka kişiyle birlikte duruyordu. Pitt tarayıcıyı çıkararak kaldırdı.

Birden bir kaya parçası arabanın kenarına, camın hemen altına isabet etti. Araba sallandı, elindeki tarayıcı titredi, ikinci kaya doğrudan cama geldi ve ağı andıran bir çatlak oluştu.

Pitt tarayıcıyı bıraktı. "Yardıma ihtiyacım olacak. Ciddi görünüyorlar."

"Bir ekip yola çıktı bile. Daha iyi bir tarama yapmaya çalışın. Yeterince iyi alamadık."

"Alamamışsınızdır tabii," dedi Pitt öfkeyle. "Elimde olduğunu görünce o kayaları özellikle attılar." Arka camlardan biri de çatlamıştı; insanlar ellerini arabanın içine sokuyorlardı. "Buradan kurtulmam gerekiyor, Taubmann." Gözünün ucuyla arabadaki düzeneğin kırık camı tamir etmeye çalıştığını ve başaramadığını gören Pitt boş boş sırıttı. Yeni plastik cam oluşurken, yabancıların elleri onu tutup koparıyordu.

"Paniğe kapılma," dedi kumanda panosundaki metalik ses.

"Çıldırdınız mı?" Pitt ayağını frenden çekti. Araba bir-iki metre ilerleyip durdu. Motor ölüm sessizliğine büründü, onunla birlikte savunma sistemi de; uğultu durdu.

Pitt korkudan soğuk soğuk terlemeye başladı. Tarayıcıyı bulmaya çalışmaktan vazgeçti; titreyen parmaklarla ışın kalemini çıkardı. Dört veya beş kişi kaportanın üstüne çıkmış, görüntüyü kapatmışlardı; diğerleri tepesinde, şoför yerinin üstündeydi. Birden arabayı sallandıran bir gürültü geldi: arabanın üstünü matkapla deliyorlardı.

"Daha ne kadar sürecek?" dedi Pitt boğuk bir sesle. "Burada sıkıştım kaldım. Adamların elinde bir tür müdahale plazması olmalı; her şeyi bozuyor."

"Her an oraya varabilirler," diyen sakin, metalik, Pitt'ten ve içinde bulunduğu durumdan öylesine uzak olan seste korku yoktu. Örgütün sesi. Bilgili ve olgun, tehlikeli sahnelerden uzaklarda.

"Acele etseler iyi olacak." Araba kayaların çarpmasıyla sallandı. Uğursuz bir şekilde yana yattı; bir taraftan kaldırıyor, ters çevirmeye çalışıyorlardı. Arka camların ikisi de kırılmıştı. Bir adamın eli kapının içerideki kilidine uzandı.

Pitt ışın kalemiyle eli yakarak kül haline getirdi. Yanık kol çılgınca geri çekildi. "Birini vurdum."

"Adamları biraz daha tarayabilsen..."

Birkaç el daha belirdi. Arabanın içi bunaltıcıydı; matkap da neredeyse içeriye ulaşmıştı. "Bunu yapmaktan nefret ediyorum." Pitt ışın kalemini evrak çantasına çevirerek geriye hiçbir şey kalmayacak şekilde yaktı. Aceleyle ceplerini, torpido gözündeki her şeyi, kimlik belgelerini yok etti, sonunda da cüzdanını yaktı. Plastik cüzdan kabarcıklar halinde siyah bir çamur yığınına dönüşürken bir an için karısının fotoğrafını gördü ... sonra resim de gitti.

"İşte geliyorlar," dedi yavaşça; arabanın bir tarafı boğuk bir iniltiyle içine göçerek matkabın yarattığı basınç altında kenara kaydı.

"Dayanmaya çalış, Pitt. Ekip her an orada olabil..."

Aniden verici sustu. Pitt'i yakalayan eller onu koltuğun arkasına doğru çarptı. Pitt'in paltosu yırtıldı, kravatı çekiştirildi. Bir çığlık attı. Bir kaya yüzünü ezdi; ışın kalemi yere düştü. Kırık bir şişe gözlerini ve ağzını kesti. Çığlığı boğularak sessizliğe dönüştü. Adamlar, bedeninin üstünde itişip kakıştılar. Sonra sıcak kokulu insanlığın pençesinde yitti gitti.

Arabanın kumanda panosundaki, puro çakmağı şeklinde kamufle edilmiş bir tarayıcı sahneyi kaydetmişti; hâlâ çalışmaya devam ediyordu. Pitt'in bundan haberi yoktu; alet, üstlerinin ona sağladığı arabayla beraber gelmişti. Sonra, itişip kakışan insanların arasında bir el, el yordamıyla ama uzmanca, panoya uzandı ve tam isabetle bir kabloyu çekti. Gizlenmiş tarayıcı durdu. Pitt gibi o da ömrünün sonuna gelmişti.

Aşağıdaki otoyoldan polis ekibinin sirenlerinin acıklı sesi geliyordu.

Aynı uzman el geri çekildi. Ve gidip yine kalabalığın içine karıştı.

William Barris fotoğrafı dikkatle inceledi ve bir kez daha tarayıcıdan alınan ikinci banttaki görüntüyle karşılaştırdı. Masasındaki kâğıtların arasında unutulmuş olan kahvesi soğuyarak pis bir köpük haline gelmişti. Birlik Binası hesap makinelerinin, istatistik makinelerinin, görüntülü telefonların, tekekslerin ve alt düzey memurların kullandığı sayısız elektrikli daktilonun sesleriyle çınlıyor ve titriyordu. Görevlileri büroların, yani T-tipî personelin çalıştığı sayısız hücrenin oluşturduğu labirentte uzmanca bir aşağı bir yukarı gidip geliyorlardı. Kahve arasından dönen ve yüksek, sivri topukları her adımda ses çıkaran üç genç sekreter Barris'in masasının yanından geçti. Normalde onları fark ederdi, özellikle de pembe yün kazaklı sarışını, ama bugün fark etmedi; geçtiklerinin farkına bile varmadı.

"Bu yüz olağan değil," diye mırıldandı Barris. "Gözlerine, kaşlarının üstündeki derin izlere bak."

"Frenoloji," dedi Taubmann kayıtsızca. Dolgun, belirgin hatlı yüzünden sıkıldığını görmek mümkündü; Barris'in aksine, sekreterleri fark etmişti.

Barris resmi masaya attı. "Bu kadar çok müritleri olmasına şaşmamalı. Böyle örgütleyiciler olduktan sonra ..." Tekrar bantlardaki o küçücük yere yakından baktı; net olarak görülebilen tek bölüm burasıydı. Bu, aynı adam mıydı? Emin olamıyordu. Hatları olmayan bir leke, bulanık bir şekil. Sonunda resmi tekrar Taubmann'a uzattı. "Adı ne?"

"Peder Fields." Taubmann sakin sakin dosyasının sayfalarını çevirdi. "Elli dokuz yaşında. Mesleği: elektrikçi. Üst düzey taret bağlantısı uzmanı. Savaş zamanının en iyilerinden. Georgia, Bacon'da 1970'te doğmuş,

iyileştiricilerin arasına işin en başında, iki yıl önce katılmış. Kuruculardanmış, burada adı geçen ihbarcılara inanırsan. Atlanta Psikolojik Islah Laboratuvarları'nda iki ay kalmış."

Barris, "O kadar uzun süre, ha?" dedi. Çok şaşırmıştı; çünkü çoğu insan için bu süre olsa olsa bir haftaydı. İyileşme bu denli ileri bir laboratuvarda çabuk sağlanıyordu- bildiği bütün aletlerden vardı orada, bazılarını ise yalnızca geçerken görmüştü. Dokunulmazlığına, mevkiinin ona sağladığı kutsallığa karşın, orayı her ziyaret edişinde dehşet duyardı.

"Kaçmış," dedi Taubmann. "Yok olmuş." Başını kaldırınca Barris 'in dik bakışıyla karşılaştı. "Tedavi görmeden."

"Laboratuvarda iki ay geçirmiş ve tedavi olmamış, öyle mi?

"Hastaymış," dedi Taubmann belirsiz, alaycı bir gülümsemeyle. "Bir yaralanma, sonra kronik kan hastalığı. Sonra savaş zamanından kalma radyasyon. Oyalamış, oyalamış, sonra bir gün çekip gitmiş. Odalardaki havalandırma birimlerinden birini duvardan söküp değiştirmiş. Bir kaşık ve kürdanla. Tabii onu neye dönüştürdüğünü hiç kimse bilmiyor; ne yaptıysa onu da duvardan, sonra avludan, sonra da parmaklıklardan geçerken götürmüş. Teftişte bizim gördüklerimiz geriye kalanlardı, kullanmadıkları." Taubmann fotoğrafı dosyaya geri koydu. Filmdeki görüntüyü işaret ederek, "Eğer bu aynı adamsa," dedi, "bu, o zamandan beri hakkında duyduğumuz ilk şey."

"Pitt'i tanır mıydın?"

"Biraz. İyi, daha çok saf, genç biri. Kendini işine adamış. Aile erkeği. Saha görevi için başvurdu, çünkü ekstra aylık prime ihtiyacı vardı. Böylece karısı salonuna eski dönem, New England zamanından kalma meşe mobilyalar alabildi." Taubmann ayağa kalktı. "Peder Fields için arama emri çıktı. Ama tabii aylardır aranıyordu zaten."

"Polisin geç kalmış olması çok kötü," dedi Barris. "Her zaman birkaç dakika geç kalıyorlar." Taubmann'ı inceledi. İkisi teknik olarak eşittiler ve örgütte eşit düzeyde olanların birbirlerine saygı duymaları gerekirdi. Ama

kendisi hiçbir zaman Taubmann'dan pek hoşlanmamıştı; adam ona daha çok kendi mevkiiyle ilgiliymiş gibi gelirdi. Sanki Birlik umrunda değildi.

Taubmann omuz silkti. "Bütün bir kasaba sana karşı örgütlenmişse, durum o kadar da garip değil demektir. Yolları kapatmış, hatları ve kabloları kesmiş, görüntülü telefon kanallarını bozmuşlardı."

"Peder Fields'ı bulursan bana gönder. Kendim sorguya çekmek istiyorum."

Taubmann bıyık altından güldü. "Tabii. Ama onu bulacağımızdan kuşkuluyum." Esnedi ve kapıya yöneldi. "Pek mümkün değil. O çok kurnazdır."

"Bu konuyla ilgili neler biliyorsun?" diye sordu Barris. "Onu tanıyor gibisin -neredeyse kişisel olarak."

Taubmann sakinliğinden hiçbir şey kaybetmeden, "Onu Atlanta Laboratuvarları'nda görmüştüm," dedi. "Birkaç kez. Sonuçta Atlanta benim bölgem." O da Barris'in dik bakışına gözünü kırpmadan karşılık verdi.

"Pitt'in ölmeden hemen önce gördüğü aynı adam mı sence?" dedi Barris. "Kalabalığı örgütleyen adam?"

"Bana sorma," dedi Taubmann. "Fotoğrafla o bant parçasını Vulcan 3'e gönder. Ona sor; onun işi bu."

"Vulcan 3'ün on beş aydan beri hiçbir bilgi vermediğini biliyorsun," dedi Barris.

"Belki ne diyeceğini bilmiyordur." Taubmann koridora açılan kapıyı açtı; polis korumaları hemen etrafına toplandılar. "Yine de sana bir şey söyleyebilirim, iyileştiriciler yalnızca ve yalnızca bir şeyin peşinde; onun dışındaki bütün o konuşmalar -yok toplumu ortadan kaldıracaklarmış, yok uygarlığı yok edeceklermiş- bunlar ticari haber yorumcuları için uygun açıklama olabilir, ama biz aslında onların-"

"Neyin peşindeler?" diye sözünü kesti Barris.

"Vulcan 3'ü yok etmek istiyorlar. Parçalarını dört bir yana dağıtmak istiyorlar. Bugün olanların hepsi, Pitt'in ölümü de bu yüzden: Vulcan 3'e ulaşmaya çalışıyorlar."

"Pitt, kâğıtlarını yakmayı başarmış mı?"

"Sanırım. Hiçbir şey bulamadık, ne ondan ne de yanındaki gereçlerden hiçbir şey kalmamış." Kapı kapandı.

Barris birkaç dakika dikkatle bekledikten sonra kapıya gitti, açtı ve Taubmann'ın gittiğinden emin olmak için dikkatle dışarıya baktı. Sonra masasına geri döndü. Kapalı devre görüntülü ileticiyi açarak yerel Birlik operatörünü buldu.

"Bana Atlanta Psikolojik Islah Laboratuvarları'nı bulun," dedi sonra hemen eliyle devreyi kapattı.

Bizi bu hale getiren işte bu tür akıl yürütmeler, diye düşündü. Birbirinden paranoyakça kuşkulanmak. Birlik, diye düşündü alayla. Birbirini gözetleyen, en küçük bir yanlışı, bir işareti bekleyen bizlerin oluşturduğu bir birlik. Doğal olarak Taubmann'ın üst düzey bir İyileştirici ile teması olmuştur; elimize düşen herhangi bir İyileştirici'yi sorguya çekmek onun işi. Atlanta personelinden o sorumlu. O yüzden ben de ilk olarak ona danıştım.

Ama yine de - gizli niyetleri ne acaba? Kendisi için çalışıyor, diye düşündü Barris gaddarca. Peki benim niyetlerim ne? Ondan kuşkulanmam için benim ne gibi nedenlerim var?

Sonuçta Jason Dill'in vakti doluyor, onun yerini alacak olan da ikimizden biri. Eğer ben Taubmann'a çamur atabilirsem, ihanet ettiği kuşkusu bir doğarsa, hatta gerçekle hiç ilgisi olmasa bile...

O zaman belki ben de o kadar temiz değilim, diye düşündü Barris. Kendime güvenemem, çünkü ben de tarafsız değilim. Birlik yapısı altında hiçbirimiz temiz değiliz. En iyisi kuşkulanma yenilmemek, kendi niyetlerimden bile emin olamadığıma göre...

Bir kez daha operatörü aradı. "Evet, efendim," dedi kadın. "Atlanta görüşmeniz-"

"Onu iptal edin," dedi Barris sertçe. "Onun yerine -" Derin bir nefes aldı. "Bana Cenevre'deki Birlik Kontrol'ü bağlayın. "

Kontrol bağlanırken -bağlantının binlerce metrelik kanallardaki değişik birimlerden geçmesi gerekiyordu- Barris dalgın dalgın oturup kahvesini karıştırdı. İki ay boyunca psikoterapiden kaçmış bir adam, hem de en iyi tıp adamlarımızın önünde. Ben bunu yapabilir miydim acaba? Ne beceri gerektirmiştir kim bilir. Ne sebat!

Görüntülü telefon tıkladı. "Birlik Kontrol, efendim."

"Ben Kuzey Amerika Direktörü Barris," dedi kararlı bir sesle; "Vulcan 3'e acil bir soru yönelteceğim,"dedi.

Bir ara oldu, sonra: "Bildireceğiniz birinci-sıra veri olacak mı?" Ekran boştu; yalnızca ses vardı, o da o denli yumuşak ve kişiliksizdi ki, kim olduğunu çıkaramadı. Bir memurdu hiç kuşkusuz. Çarkın adsız dişlilerinden biri.

"Daha önce dosyaya konmamış bir şey değil." Sesi son derece isteksiz çıkıyordu. Memur, adsız olsun veya olmasın, doğru soruları biliyordu; işinde ustaydı.

"O zaman," dedi ses, "sorunuzu olağan yollardan yöneltmeniz gerekecek." Kağıtların hışırtısı. "Gecikme süresi de," diye devam etti ses, "şu anda üç gün."

Barris vurgusuz, alaycı bir sesle, "Vulcan 3 bugünlerde ne yapıyor? Satranç turnuvaları filan mı düzenliyor?" dedi. Böyle bir şaka alaycı bir tavırla yapılmalıydı; zaferi buna bağlıydı.

"Özür dilerim, Bay Barris. Gecikmeyi direktör düzeyindeki personel için bile azaltamıyoruz."

Barris telefonu kapatmaya hazırlandı. Sonra birden sonuna kadar gitmeye karar vererek canlı, otoriter bir sesle, "O zaman Jason Dill'le görüşmek istiyorum," dedi.

"Yönetici Direktör Dill toplantıda." Memur ne etkilenmiş, ne de bozulmuştu. "Sıradan işler için rahatsız edilemez."

Barris eliyle şiddetle vurarak devreyi kesti. Ekran karardı. Üç gün ha! Canavar organizasyondaki şu sonsuz bürokrasi. Ellerine düşmüştü; işleri nasıl geciktireceklerini gerçekten biliyorlardı.

Bir refleksle fincanını kaldırıp kahvesini yudumladı. Soğuk, acı sıvı boğazına, kaçtı, o da püskürterek çıkardı. Fincanını makineden yeniden taze kahveyle doldurdu.

Vulcan 3 umursamıyor muydu? Belki de -Taubmann'ın iddiasına göre- metal postunu parçalamak ve makaralarıyla bellek tüplerini kargalara yem etmek için peşine düşen dünya çapındaki Hareket'le ilgilenmiyordu.

Ama sorun Vulcan 3 değildi, tabii; organizasyondu. Kahve molasındaki boş bakışlı küçük sekreterlerden, yukarıya, müdürlere, direktörlere, Vulcan 3'ün çalışmasını sağlayan tamir ekibine, verileri toplayan istatistikçilere dek. Ve Jason Dill'e.

Dill diğer direktörleri bilerek mi Vulcan 3'ten uzak tutuyor, iletişimlerini kesiyordu? Belki de Vulcan 3 yanıt vermişti ama bu bilgi saklanıyordu.

Dill'den bile kuşkulanıyorum, diye düşündü Barris. Kendi üstüm. Birlik'teki en üst düzeyli görevli. Bu gerginliğe artık dayanamıyorum; bu gerçekten delilik.

Dinlenmeye ihtiyacım var, diye düşündü hızlı hızlı. Pitt'in ölümü yaptı bunu; nedense sorumlu hissediyorum kendimi, çünkü ben burada güvendeyim; bu masanın başındayım, bu arada onun gibi hevesli gençler dışarıya, tehlikenin olduğu vere gidiyor. Sorun çıkarsa olan onlara oluyor. Taubmann, ben, bütün direktörler - bizim o kahverengi elbiseli çatlak kafalardan korkacak bir şeyimiz yok.

En azından henüz korkacak bir şeyimiz yok.

Barris bir istek formu çıkararak dikkatle doldurmaya başladı. Yavaşça, her sözcüğün üzerinde durarak yazıyordu. Formda on soru için yer vardı; o ise yalnızca iki tane sordu:

a) İYİLEŞTİRİCİLER GERÇEKTEN ÖNEMLİ Mi?

b) ONLARIN VARLIKLARI KARŞISINDA NEDEN TEPKİ GÖSTERMİYORSUN?

Sonra formu yarığa itti ve oturup tarayıcının kâğıdın yüzeyini yavaşça süpürmesini dinledi. Soruları binlerce mil ötede, dünyanın dört bir yanından, her ülkedeki Birlik ofisinden gelen büyük akıma katıldı. On bir direktörlük vardı: gezegenin bölümleri. Her birinin kendi direktörü, kadrosu, alt direktörlük Birlik ofisleri. Her birinin, yerel direktöre bağlı kendi polis örgütleri.

Üç gün içinde Barris'in sırası gelecek ve yanıtlar akacaktı, incelikli düzenek tarafından işlemden geçen soruları, yanıtlanacaktı - er veya geç. T-sınıfından olan bütün öbür insanlar gibi o da tüm önemli sorunlarını Cenevre'deki ofislerin yakınındaki yeraltı kalesinde bulunan dev mekanik bilgisayara yöneltirdi.

Başka seçeneği yoktu. Politika düzeyindeki tüm konulara Vulcan 3 karar verirdi; yasa böyleydi.

Ayağa kalkarak yakında bekleyen sekreterlerden birine doğru kımıldadı. Sekreter hemen kâğıt destesiyle yazma çubuğunu alarak ona doğru geldi. "Buyurun, efendim," dedi gülümseyerek.

"Bayan Arthur Pitt'e hitaben bir mektup dikte ettirmek istiyorum," dedi Barris. Kâğıtların içinden kadının adresini bularak kıza verdi. Fakat sonra bir kez daha düşünerek, "Hayır, ben kendim yazayım," dedi.

"El yazısıyla mı, efendim?" dedi sekreter, şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak. "Yani çocukların okulda yaptığı gibi mi?"

"Evet," dedi.

"Neden olduğunu sorabilir miyim, efendim?"

Barris nedenini bilmiyordu; mantıklı bir nedeni yoktu. Aşırı duygusallık, diye düşündü kendi kendine, sekreteri gönderirken. Eski günlere, çocuksu kalıplara geri dönüş.

Eşiniz görevi başındayken hayatını kaybetti, dedi kendi kendine masasında oturup düşünürken. Birlik bundan dolayı son derece üzgündür. Direktör olarak ben de bu zor anda size kişisel taziyetlerimi sunarım.

Lanet olsun, diye düşündü. Yapamam, asla yapamam. Gidip görmem gerek onu; böyle bir şey yazamam. Son zamanlarda bu türden çok fazla olay oldu. Dayanabileceğimden fazla ölüm. Ben Vulcan 3 gibi değilim. Bunu bilmezlikten gelemem. Sessiz kalamam.

Hem de bu olay benim bölgemde bile olmadı. Adam benim çalışanlarımdan biri değildi.

Barris alt direktörüne bağlanarak, "Bugünün geri kalanı senin idare etmeni istiyorum," dedi. "Ben kaçıyorum. Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

"Çok üzüldüm, efendim," dedi Peter Allison. Ama memnuniyeti, kenarlardan içeriye doğru bir adım ilerleyip bir anlığına bile olsa daha önemli bir konum edinebilmenin getirdiği memnuniyet ortadaydı.

Benim yerime sen geleceksin, diye düşündü Barris masasını kapatıp kilitlerken. Buna can atıyorsun, tıpkı benim Dill'in yerini alabilmek için can attığım gibi. Merdiveni yukarı, daha yukarı tırmanarak en üste varmak için.

Bayan Pitt'in adresini bir yere yazdı, gömlek cebine koydu ve uzaklaşmaktan memnun bir şekilde, ofisten olabildiğince çabuk çıktı. Bu baskılı atmosferden kaçmak için bir bahane bulduğu içindi memnuniyeti.

2

Tahtanın önünde duran Agnes Parker, "1992 yılı aklınıza neyi getiriyor?" diye sordu ve neşeyle sınıfı gözden geçirdi.

"1992 yılı Birinci Atom Savaşı'nın sona erişini ve uluslararası düzenleme on yılının başlangıcını akla getiriyor," dedi en iyi öğrencilerinden olan Peter Thomas.

"Birlik kuruldu," diye ekledi Patricia Edwards. "Akılcı dünya düzeni."

Bayan Parker defterine not etti. "Doğru." Çocukların hemen yanıt vermesi onu gururlandırdı. " Şimdi, belki biri bana 1993 Lizbon Yasaları'nı anlatabilir."

Sınıf sessizdi. Birkaç öğrenci sıralarında kıpırdadı. Dışarıda sıcak haziran havası pencerelere vuruyordu. Tombul bir kızıl gerdan kuşu bir daldan atlayarak solucan bulmak için kulak kabartmaya başladı. Ağaçlar tembelce hışırdadı.

"Vulcan 3 o zaman yapılmıştı," dedi Hans Stein.

Bayan Parker gülümsedi. "Vulcan 3 o zamandan çok önce yapılmıştı; Vulcan 3 savaş sırasında yapıldı. Vulcan 1 1970'te. Vulcan 2 1975'te. Savaştan önce bile bilgisayarlar vardı, yüzyılın ortalarında. Vulcan serisi savaşın ilk zamanlarında, Nathaniel Greenstreet ve Otto Jordan tarafından Westinghouse firması adına geliştirildi..."

Bayan Parker'ın sesi esnemeye dönüştü. Çaba harcayarak kendini topladı; şimdi uyuklamanın sırası değildi. Yönetici Direktör Jason Dill ve adamlarının okulun bir yerlerinde, eğitsel ideolojiyi gözden geçiriyor olmaları gerekiyordu. Vulcan 3'ün okul sistemleri ile ilgili sorular sorduğu

söylentileri yayılmıştı; şu anda öğrencilerin temel yönlendirme programlarında yer alan çeşidi değerlerle ilgili eğilimleri merak etmiş gibiydi. Sonuçta dünya gençlerine doğru davranışları aşılamak okulların, özellikle de ilkokulların göreviydi. Okulların başka ne işi vardı ki?

"1993 Lizbon Yasaları," diye yineledi Bayan Parker, "ne için yapılmıştı? Kimse bilmiyor mu? Eğer bütün okul yaşamınız boyunca öğrenip öğreneceğiniz en önemli gerçekleri ezberlemeye üşeniyorsanız, sizin adınıza utanç duyuyorum. Mümkün olsaydı toplamayı, çıkarmayı, çalışma hayatında işinize yarayacak şeyleri öğreten o ticari çizgi romanları okurdunuz ama." Öfkeyle topuğuyla yere vurdu. "Ee? Yanıt geliyor mu?"

Bir an hiç tepki olmadı. Sıra sıra oturan çocukların yüzlerindeki ifadeleri boştu. Sonra aniden, inanılmaz bir şekilde: "Lizbon Yasaları Tanrı'yı tahtından indirdi." Sınıfın arkalarından gelen cırtlak bir çocuk sesiydi bu. Haşin, içe etki eda bir kız sesi.

Öylece kalakalan Bayan Parker kendine geldi; şaşkınlıkla gözlerini kırptı. "Kim söyledi bunu?" diye sordu. Sınıfta fısıldaşmalar oldu. Başlar soru sorarcasına arkaya döndü. "Kimi o?

"Jeannie Baker'dı!" diye bağırdı bir çocuk.

"Hayır, değildi! Dorothy'ydi!"

Bayan Parker çocukların sıralarının yanından geçerek koridorun sonuna doğru yürüdü. "1993 Lizbon Yasaları," dedi, "geçen beş yüz yılın en önemli yasalarıydı." Tiz, keskin bir ses tonuyla ve sinirli bir şekilde konuşuyordu; sınıf yavaş yavaş ona döndü. Ona dikkat etmeye alıştırılmışlardı - yılların eğitiminin sonucu. "Dünyadaki yetmiş ulusun hepsi Lizbon'a temsilciler gönderdi. Dünya çapındaki Birlik organizasyonu, İngiltere, Sovyetler Birliği ve Birleşik Devletler'in geliştirdiği ve o ana dek yalnızca danışma amacıyla kullanılmış olan büyük bilgisayar araçlarına, üst-düzey politikaların belirlenmesinde ulusal hükümetlerin üzerinde tam yetki verilmesi konusunda resmen anlaştı-"

Fakat tam o anda Yönetici Direktör Jason Dill sınıfa girdi ve Bayan Parker saygılı bir sessizliğe büründü.

Adamı, yani genel olarak basın üzerinden halka yansıtılan yapay imajını değil de gerçek fiziksel varlığını ilk görüşü değildi bu. Yine de önceki gibi boş bulunmuştu; asıl kişiyle resmi imajı arasında öylesine büyük bir fark vardı. Beyninin gerisinden çocukların bunu nasıl karşıladığını merak etti. Sınıfa bir göz attı ve hepsinin saygıyla karışık bir korkuyla, başka her şeyi unutmuş olarak, adama gözlerini diktiğini gördü.

Aslında bizlerden çok farklı değil, diye düşündü. En yüksek görevli insan...ve herkes gibi, sıradan bir adam. Kurnaz bir yüzü, parlayan gözleri, güven veren sempatik bir gülüşü olan enerjik, orta yaşlı biri. Kısa boylu, diye düşündü. Çevresindekilerin bazılarından daha kısa.

Yanındakiler de onunla beraber sınıfa girmişti; hepsi iş tipi T-sınıfı griler içinde üç adam, iki de kadın. Özel bir rozetleri yoktu. Görkemli giysiler giymemişlerdi. Bilmeseydim, diye düşündü, tahmin edemezdim. O denli gösterişsiz bir adam.

"Bu Yönetici Direktör Dill," dedi. "Birlik sistemini koordine eden direktör." Gerginlikten sesi titredi. "Yönetici Direktör Dill yalnızca Vulcan 3'e karşı sorumludur. Direktör Dill dışında hiçbir insanın bilgisayar bankalarına yaklaşmaya izni yoktur."

Yönetici Dill hoşnutlukla Bayan Parker'la sınıfa doğru başını salladı. "Ne öğreniyorsunuz, çocuklar?" diye arkadaşça bir sesle, yetkin bir T-sınıfı liderinin zengin tınılı sesiyle sordu.

Çocuklar ürkekçe kıpırdandılar. "Lizbon Yasaları'nı öğreniyoruz," dedi bir oğlan.

"Güzel," diye yürekten onayladı Direktör Dill, cin gibi gözlerini kırpıştırarak. Beraberindekilere doğru başını salladı, onlar da kapıya yöneldiler. "Çocuklar, iyi birer öğrenci olun ve öğretmeniniz size ne derse onu yapın."

"Çok naziksiniz," diyebildi Bayan Parker. "Uğradığınız için; böylece bir anlığına sizi görebildiler. Ne büyük bir onur." Kalbi çarparak grubu kapıya kadar götürdü. "Bu anı hep anımsayacaklar; hep akıllarında kalacak."

"Bay Dill," dedi bir kız sesi. "Size bir şey sorabilir miyim?"

Sınıf aniden sessizleşti. Bayan Parker donakaldı. O ses. Yine o kız. Kimdi o? Hangisiydi? Görebilmek için uzandı, kalbi küt küt atıyordu. Tanrım, o küçük şeytan, Direktör Dill'in önünde bir şey mi söyleyecekti?

"Tabii," dedi Dill, bir an kapıda durarak. "Ne sormak istiyorsun?" Sabit bir gülümseme takınarak kol saatine göz attı.

"Direktör Dill'in acelesi var," diyebildi Bayan Parker "Yapılacak birçok işi, görevleri var. Şimdi onu bırakalım da gitsin, öyle değil mi?"

Ama kararlı küçük kızın sesi çelik kadar bükülmez bir şekilde devam etti. "Direktör Dill, bir makine size ne yapacağınızı söylediği için kendinizden utanmıyor musunuz?"

Direktör Dill'in sabit gülümsemesi hâlâ yüzündeydi. Yavaşça kapıdan uzaklaşarak sınıfa doğru geldi. Parlak, olgun gözleri sınıfın üzerinde gezinerek soruyu soranı bulmaya çalışıyordu. "Kim sordu bunu?" diye sordu tatlı tatlı.

Sessizlik.

Direktör Dill sınıfın içinde gezindi; elleri cebinde, yavaşça yürüyordu. Dalgınlıkla çenesini kaşıdı. Hiç kimse kımıldamadı ve konuşmadı; Bayan Parker ve Birlik görevlileri dehşetten donmuş bir şekilde duruyorlardı.

İşimin sonu geldi, diye düşündü Bayan Parker. Belki bana terapi görmek için talep formu imzalatırlar - belki gönüllü iyileştirme programına alınırım. Hayır, diye düşündü çılgınca. Lütfen.

Fakat Direktör Dill bozulmamıştı. Karatahtanın önünde durdu. Bir şey deniyormuş gibi elini kaldırdı ve bir şekil oluşturdu. Koyu yüzey üzerinde art arda beyaz çizgiler oluştu. Düşünerek elini hareket ettirdi ve ortaya 1992 tarihi çıktı.

"Savaşın sonu," dedi.

Susmuş olan sınıf için 1993 yazdı.

"Şu anda öğrendiğiniz Lizbon Yasaları. Dünyanın birleşmiş uluslarının birlikte hareket etmeye karar verdikleri yıl. Gerçekçi bir yaklaşımla - Birleşmiş Milletler zamanında olduğu gibi idealist bir yaklaşımla değil- bütün insanlığın iyiliği için kendilerini uluslar üstü ortak bir otoriteye teslim etmeyi karar verdikleri yıl."

Direktör Dill tahtadan uzaklaşarak düşünceli bir tavırla gözünü yere dikti. "Savaş henüz bitmişti; gezegenin çoğu yeni harabe halindeydi. Büyük bir şey yapmak gerekiyordu, çünkü bir savaş daha insanlığı yok ederdi. Organizasyonla ilgili nihai bir ilkeye varmak gerekiyordu. Uluslararası denetim. Hiçbir insanın veya ulusun karşı gelemeyeceği bir yasa. Koruyucular gerekiyordu.

"Peki Koruyucular'ı kim takip edecekti? Bu uluslar üstünlüğün yüzyıllar boyunca insanı insana düşürmüş olan hayvansal tutkulardan, nefret ve taraflılıktan kurtulmuş olacağından nasıl emin olacaktık? Bu varlığın da bütün diğer insan yapımı varlıklar gibi kusurları, çıkarların akla, tutkuların mantığa üstün geldiği o zaafı olmayacak mıydı?

"Tek bir yanıt vardı. Yüzlerce eğitimli uzmanın çalışması ve becerisiyle ortaya çıkmış ve kesin standartlara ulaştırılmış olan dev makineler olan bilgisayarları yıllardır kullanıyorduk. Makinelerde insanı kemiren kişisel çıkar ve duyguların zehirleyici etkisi yoktur; onlar insanoğlu için hiçbir zaman gerçek olamayan, yalnızca bir ideal olarak kalacak nesnel hesapları yapabilirler. Eğer uluslar egemenliklerinden vazgeçmeyi, kendi güçlerini bilgisayarın nesnel, tarafsız direktifleri lehine terk etmeyi kabul etseler -"

Çocuğun ince sesi Dill'in kendine güvenli sesini yeniden kesti. Konuşma durdu; sınıfın arkasından gelen dümdüz, dolaysız sesle altüst oldu. "Bay Dill, bir makinenin bir insandan daha iyi olduğuna gerçekten inanıyor musunuz? Veya insanın kendi dünyasını yönetemeyeceğine?"

Direktör Dill'in yanakları ilk defa kızardı. Yarı gülümseyerek ve sağ elini oynatarak duraksadı ve söyleyecek sözler aradı. "Ee..." diye mırıldandı.

"Ne diyeceğimi gerçekten bilmiyorum," diye soluyarak konuştu Bayan Parker sonunda sesine kavuşarak. "Çok üzgünüm. Lütfen inanın bana, böyle olduğunu -"

Direktör Dill anlayışla başını salladı. "Elbette," dedi alçak sesle. "Sizin hatanız değil. Bunlar sizin plastik gibi yoğuracağınız birer tabula rasa değiller."

"Efendim?" diye sordu yabancı sözcükleri anlamayan Bayan Parker. Herhalde şey dilindeydi bu - hangi dil? Latince miydi?

Dill, "Her zaman için çabalarınıza cevap vermeyen birkaç çocuk olacaktır," dedi. Sınıfın da duyması için sesini yükseltti. "Şimdi sizinle bir oyun oynayacağım," dedi; küçük yüzler hemen beklemeye başladı. "Şimdi, herhangi bir şey söylemenizi istemiyorum; ellerinizle ağzınızı kapatmanızı ve bizimi polislerimizin düşmanlardan birini yakalamayı beklerken oldukları gibi olmanızı istiyorum."

Küçük eller ağızlan kapattı; gözler heyecanla parladı. "Polislerimiz çok sessiz," diye devam etti Dill. "Etrafa bakarlar; her zaman düşmanın nerede olduğunu bulmaya çalışırları Tabii, üstüne atılmak üzere olduklarını düşmana belli etmezler."

Sınıf neşeyle kıkırdadı.

"Şimdi," dedi Dill kollarını kavuşturarak. "Çevremize bakıyoruz." Çocuklar dediğini yaparak dikkatle çevrelerine baktılar. "Düşman nerede? Sayıyoruz -bir, iki, üç." Birden Dill kollarını açtı ve yüksek sesle, "Şimdi düşmanı işaret ediyoruz. Onu ortaya çıkarıyoruz!"

Yirmi el işaret etti. Arkadaki sandalyesinde sessizce oturan kızıl saçlı kız tepki göstermedi.

"Senin adın ne?" dedi Dill sıraların arasından acele etmeden geçip kızın sırasının yanına gelerek.

Kız sessizce Direktör Dill'e gözlerini dikti.

"Soruma yanıt vermeyecek misin?" dedi Dill gülümseyerek.

Kız sakince küçük ellerini sırasının üstünde kavuşturdu. "Marion Fields," dedi berrak bir sesle. "Siz de benim sorularımı yanıtlamadınız."

Direktör Dill ve Bayan Parker birlikte okul binasının koridorunda yürüyorlardı.

"Başlangıçtan beri onunla ilgili sorunlarım oldu," dedi Bayan Parker. "Aslında onu benim sınıfıma vermelerine itiraz etmiştim." Hemen şunu ekledi: "Yazılı itirazımı dosyada bulabilirsiniz; olağan yöntemi izledim. Bir gün böyle bir şeyin olacağını biliyordum. Biliyordum işte!"

"Emin olun," dedi Direktör Dill, "korkmanıza gerek yok. İşiniz güvende. Bunu ben söylüyorum size." Öğretmene bakıp refleks olarak ekledi: "Tabii bildiğimizden başka bir şey yoksa." Müdürün odasının kapısında bir an durdu. "Babasıyla hiç karşılaşmadınız veya onu görmediniz, değil mi?"

"Hayır," diye yanıtladı Bayan Parker. "Kız hükümetin vesayeti altında; babası tutuklanıp Atlanta'ya gönderilmiş-"

"Biliyorum," diye sözünü kesti Dill. "Dokuz yaşında, öyle mi? Günlük olayları öbür çocuklarla tartışır mı? Herhalde çocukları sürekli olarak gözleyebileceğiniz donanımınız vardır - özellikle kantinde ve oyun alanında."

"Çocukların bütün konuşmalarını kaydediyoruz," dedi Bayan Parker gururla. "Dinlemediğimiz bir an bile yok. Gerçi çok fazla acelemiz ve işimiz oluyor, bütçemiz de öyle kısıtlı ki ... Açıkçası bantları dinlemek için zaman bulmak sorun oluyor. Bütün öğretmenler dönüşümlü olarak günde en az bir saat dikkatle bantları dinlemeye çalışıyo-"

"Anlıyorum," diye mırıldandı Dill. "Hepinizin ne kadar çok çalıştığını, sorumluluklarınızın yükünü biliyorum. Onun yaşında bir çocuğun babası hakkında konuşması normaldir. Sadece merak etmiştim. Tabii -" Vazgeçti. "Herhalde," dedi acı bir sesle, "çocuğun velayetini benim almama izin veren bir feragatname imzalamanızı isteyeceğim. Hemen geçerli olacak. Odasına gidip eşyalarını toplayabilecek birisi var mı? Giysilerini ve kişisel eşyalarını filan?" Saatine göz attı. "Fazla zamanım yok."

"Standart çantası var," dedi Bayan Parker. "Dokuz yaşındakilere verilen B tipi çanta. Her yerde bulunabilir. Kızı hemen götürebilirsiniz, formu hemen hazırlatırım." Müdürün odasının kapısını açıp bir memura işaret etti.

"Kızı almama itirazınız yok mu?" dedi Dill.

"Tabii ki yok," diye yanıtladı Bayan Parker. "Neden soruyorsunuz?"

Dill karamsar, içe dönük bir sesle, "Bir kere, okul yaşamı sona erecek," dedi.

"Ne fark eder ki?"

Dill kadına inceler gibi bakınca kadın şaşırdı ve adamın dik bakışı altında küçüldü. "Sanırım," dedi Dill, "kızın okul yaşamı zaten yeterince başarısız olmuş. Bu yüzden fark etmez. "

"Doğru," dedi Bayan Parker çabucak. "Onun gibi tatminsizlerle uğraşamayız. Sınıfa yaptığınız konuşmada değindiğiniz gibi."

"Kızı arabama götürün," dedi Dill. "Umarım onu tutmayı becerebilecek birisi tarafından alıkonuyordur. Ortadan kaybolmak için bu dakikayı seçerse kötü olur."

"Tuvaletlerden birine kilitledik," dedi Bayan Parker.

Kadına tekrar incelermiş gibi baktı ama bu kez bir şey söylemedi. Kadın aceleyle formu hazırlarken Dill pencereden aşağıdaki oyun alanına baktı. Teneffüs vardı; cılız, boğuk sesler yukarıya, ofise dek geliyordu.

"Şu oyunun adı ne?" diye sordu Dill sonunda. "Tebeşirli işaretledikleri oyun." Eliyle gösterdi.

"Bilmiyorum," dedi Bayan Parker Dill'in omzunun üstünden bakarak.

Dill'in ağzı açık kalmıştı. "Yani ne olduğu belli olmayan oyunlar oynamalarına izin verdiğinizi mi söylüyorsunuz? Kendi buldukları oyunlar oynamalarına?"

"Hayır," dedi. "Oyun alanı eğitiminden benim sorumlu olmadığımı söylüyorum; o işle ilgilenen Bayan Smollet. Bakın, görüyor musunuz?"

Kızın kendi velayetine alınmasıyla ilgili kâğıtlar hazır olunca Dill, Bayan Parker'dan kâğıtları aldı ve ayrıldı. Kadın pencereden Dill'le adamlarının oyun alanından geçtiklerini gördü. İçtenlikle çocuklara el sallamasını, birçok kez eğilerek birkaç çocukla ayrı ayrı konuşmasını izledi.

Ne inanılmaz, diye düşündü. Bizim gibi sıradan insanlara zaman ayırması.

Dill'in arabasının yanında Fields'ın kızını gördü. Mantosunu giymiş, parlak kızıl saçları güneşte ışıldayan küçücük bir insan... Sonra Dill'in adamlarından biri kızı arkasından iterdi arabanın arkasına bindirdi. Dill de arabaya bindi, kapılar çarparak kapandı. Araba hareket etti. Oyun alanında bir grup çocuk yüksek telli kapıda toplanarak el salladı.

Hâlâ titreyen Bayan Parker koridordan geçerek kendi sınıfına geri döndü. İşim güvencede mi, diye sordu kendi kendi ne. Soruşturulacak mıyım, yoksa ona inanabilir miyim? Çünkü bana kendisi kesin bir güvence verdi, hiç kimse de onunla çelişemez. Kayıtlarımın temiz olduğunu biliyorum, diye düşündü ümitsizce. Yıkıcı amaçla hiçbir şey yapmadım ben; o çocuğun benim sınıfıma verilmemesini istemiştim, ayrıca günlük olayları hiçbir zaman sınıfta tartışmam; bir kere bile yanlış adım atmadım. Peki ya -"

Birden, gözünün ucuyla, bir şeyin hareket ettiğini gördü.

Olduğu yerde kalakaldı. Ufacık bir kıpırtı. Şimdi yok olmuştu. Neydi o? içi derinden gelen, içgüdüsel bir dehşetle doldu; oracıkta, yanı başında, fark edemediği bir şey görmüştü. Hemen yok olan bir şey-yalnızca belirsiz gözüne ilişmişti.

Onu gizlice gözetliyorlardı! Kendisini dinleyen bir mekanizma, izleniyordu. Yalnızca çocuklar değilmiş, diye düşündü dehşet içinde. Bizi de. Bizi de izletiyorlar; bense bundan hiç emin olmamıştım, yalnızca tahmin ediyordum.

Düşüncelerimi okuyabiliyor muydu, diye sordu kendi kendine. Hayır, hiçbir şey düşünceleri okuyamaz. Ben de yüksek sesle bir şey söylemiyordum. Ne

olduğunu bulmaya çalışarak koridorun iki yanına baktı.

Kime bilgi veriyor acaba, diye merak etti. Polise mi? Gelip beni alırlar mı, Atlanta'ya veya onun gibi bir yere götürürler mi?

Soluk soluğa, sınıfının kapısını açıp içeri girdi.

3

Beyaz beton ve çelikten yapılmış, heybetli, kare şeklindeki Birlik Kontrol Binası, Cenevre'nin iş bölgesinin neredeyse tamamını kaplıyordu. Sonu gelmeyen sıra sıra pencereleri akşamüstü güneşinde parlıyordu; yapının her tarafı çimenlikler ve ağaççıklarla kaplıydı; gri giysili adamlar ve kadınlar geniş mermer merdivenleri çıkıp kapılardan içeriye giriyordu.

Jason Dill'in arabası korumaların beklediği Direktörlük girişinde durdu. Dill çabucak inip kapıyı açık tuttu. "Gel hadi," dedi.

Marion Fields bir an inmeye isteksiz bir şekilde arabada kaldı. Deri koltuklar ona güven duygusu veriyordu, orda oturmuş, kaldırımda duran adama bakıyor, ona duyduğu korkuyu denetlemeye çalışıyordu. Adam ona gülümsedi, ama bu gülümsemeye güvenmiyordu; bunu devlet televizyonunda birçok kez görmüştü. Güvenmemesi öğretilen dünyanın bir parçasıydı o.

"Neden?" dedi. "Ne yapacaksınız?" Ama sonunda arabadan yavaşça inip kaldırıma çıktı. Nerede olduğundan emin değildi; hızlı yolculuk aklını karıştırmıştı.

"Eşyalarını bırakmak zorunda kaldığın için özür dilerim," dedi Dill. Kızın elini tuttu ve onu kararlı bir tavırla büyük binanın merdivenlerinden çıkardı. "Yerlerine yenilerini alırız," dedi. "Burada iyi vakit geçirmeni sağlamaya çalışacağız; söz veriyorum, şeref sözü." Söylediklerini nasıl karşıladığını görmek için kıza baktı.

Uzun, yankılı, gizli ışıkların aydınlattığı koridor önlerinde uzanıyordu. Uzaktaki figürler, küçük insan şekilleri bir ofisten diğerine koşuşturup duruyordu. Kıza burası sanki daha büyük bir okulmuş gibi geldi; sadece şimdiye dek gördüğü her şeyin daha büyüğünden ibaret bir yerdi.

"Eve gitmek istiyorum, "dedi.

"Bu taraftan," dedi Dill neşeli bir sesle, yolu gösterirken. "Kendini yalnız hissetmeyeceksin çünkü burada kendi çocukları, kızları olan bir sürü iyi insan çalışıyor. Hem de seninle oynamaları için çocuklarını getirmekten mutluluk duyarlar. Öylesi güzel olmaz mı?"

"Siz onlara söylersiniz," dedi kız.

"Neyi söylerim?" diye sordu Dill bir yan yola saparken. "Çocuklarını getirmelerini. Onlar da getirirler. Çünkü siz patronsunuz." Adama baktı ve sakinliğinin bir an için kaybolduğunu gördü. Ama neredeyse aynı anda yeniden gülümsemeye başlamıştı bile. "Neden hep gülümsüyorsunuz?" dedi. "Hiç işlerin yolunda gitmediği olmaz mı, veya kötü gidince bunu itiraf etmez misiniz? Televizyonda hep her şeyin yolunda olduğunu söylüyorsunuz. Neden gerçeği söylemiyorsunuz?" Bu soruları merakla soruyordu; ona anlamsız geliyordu. Hiç bir zaman gerçeği söylemediğini Dill'in kendisi de biliyordu mutlaka.

"Sorununuz ne, biliyor musunuz, genç hanım?" dedi Dill. "Olmaya çalıştığın gibi bir baş belası değilsin sen." Bir ofisin kapısını açtı. "Sadece fazla kaygılanıyorsun." Kıza içeriye girmesi için yol gösterirken, "Sen de öbür çocuklar gibi olmalısın. Dışarıda daha sağlıklı oyunlar oynaman, kendi kendine o kadar çok düşünmemen gerek. Yaptığın bu, değil mi? Kendi başına bir yere gidip derin derin düşünüyorsun," dedi.

Kız başıyla evetlemek zorunda kaldı. Adam doğru söylüyordu:

Dill kızın omzuna hafifçe vurdu. "Seninle iyi anlaşacağız," dedi. "Biliyor musun, benim iki çocuğum var -senden biraz daha büyükler gerçi."

"Biliyorum," dedi. "Biri erkek ve genç polislerin arasında, kızınız Joan ise Boston'da, kızlar için olan harp okulunda. Bize okulda okumamız için verdikleri dergide okumuştum."

"A, evet," diye mırıldandı Dill. " Günümüz Dünyası. Onu okumayı seviyor musun?"

"Hayır," dedi. "O sizden bile çok yalan söylüyor."

Adam artık daha fazla bir şey söylemedi; masasındaki evrakla ilgilenmeye başladı ve kızı kendi haline bıraktı.

"Dergimizi beğenmediğine üzüldüm," dedi sonunda, meşgul bir sesle. "Birlik onu çıkarmak için çok uğraşıyor halbuki. Bu arada, Birlikle ilgili o şeyi söylemeni kim söyledi? Kim öğretti sana?"

"Hiç kimse öğretmedi."

"Baban bile mi?"

Kız, "Televizyonda göründüğünüzden daha kısa boylu olduğunuzu biliyor musunuz?" diye sordu. "Bunu bilerek mi yapıyorlar? İnsanları etkilemek için mi sizi daha iri göstermeye çalışıyorlar?"

Dill bunun karşısında bir şey söylemedi. Masasında bir makineyi açmıştı; kız ışıkların yanıp söndüğünü gördü. "Bu kaydediyor," dedi.

"Atlanta'dan kaçtığından beri baban seni hiç aradı mı?"

"Hayır," dedi.

"Atlanta'nın nasıl bir yer olduğunu biliyor musun?

"Hayır," dedi. Ama biliyordu. Dill yalan söyleyip söylemediğini görmek için dikkatle kıza baktı, ama kız da ona dikkatle bakarak karşılık verdi. "Orası bir cezaevi," dedi sonunda. "Düşündüklerini söyleyen insanları gönderdikleri bir yer.

"Hayır," dedi Dill. "Orası bir hastane. Zihinsel olarak dengesiz insanlar için. Orada iyileşiyorlar."

Kararlı, alçak bir sesle, "Siz yalancısınız," dedi kız.

"Psikolojik tedavi uygulanan bir yer," dedi Dill. "Senin babanın sinirleri bozulmuştu. Aslında olmayan şeyler hayal ediyordu. Herhalde üzerinde

kaldıramayacağı kadar çok baskı vardı, o yüzden son derece normal birçok insan gibi o da dayanamadı."

"Onunla hiç karşılaştınız mı?"

"Hayır," diye itiraf etti Dill, "Ama burada kaydı var." Kıza önünde yığılı duran bir sürü belgeyi gösterdi.

"O yerde onu iyileştirdiler mi?" diye sordu Marion.

"Evet," dedi Dill. Ama sonra kaşlarını çattı. "Hayır, özür dilerim. Tedavi edilemeyecek kadar hastaydı. Ve orada olduğu iki ay boyunca kendini hasta tutmayı başardı."

"O zaman hâlâ iyileşmedi," dedi. "Sinirleri hâlâ bozuk, değil mi?"

"İyileştiriciler. Babanın onlarla ne ilgisi var?" dedi Dill.

"Bilmiyorum."

Dill ellerini başının arkasına koyarak koltuğuna oturdu, "Bu biraz aptalca değil mi, bütün o söylediklerin? Tanrıyı tahtından indirmek... Birisi sana eskiden, Birlik'ten önce, her yirmi yılda bir savaş yaptığımız günlerde daha iyi durumda olduğumuzu söylemiş." Uzun uzun düşündü, "İyileştiriciler'in adı nereden geliyor acaba? Sen biliyor musun?"

Kız, "Hayır," dedi.

"Baban sana anlatmadı mı?" '

"Hayır."

"Belki ben sana anlatabilirim; bir süre için baban gibi olacağım. 'İyileştirici', herhangi bir akademik derecesi veya profesyonel tıp eğitimi olmayan, resmi tıp umudu kesmişken seni tuhaf yöntemlerle iyileştirebileceğini ilan eden biridir. Ya da doktor müsveddesi bir şarlatan, kaçık, kafadan çatlak, veya kolay yoldan para kazanmak isteyen ve bunu nasıl yaptığını umursamayan sinik bir sahtekârdır. Kanser doktorları gibi - ama sen çok küçüksün; o şarlatanları hatırlamazsın." Öne doğru yaslanarak,

"Ama belki radyasyon hastalığını iyileştiren doktor müsveddelerini duymuşsundur," dedi. "Hiç üstüne bir levha monte edilmiş eski bir arabayla gelerek o korkunç radyasyon yanıklarını kesinlikle iyileştirdiğini iddia ettiği ilaçları şişe şişe satan bir adam gördün mü?"

Kız anımsamaya çalıştı. "Hatırlamıyorum," dedi. "Televizyonda toplumun bütün hastalıklarına iyi geldiği iddia edilen şeyler satan adamlar gördüğümü hatırlıyorum ama.."

Dill, "Hiçbir çocuk senin gibi konuşmaz. Bunu söylemek için eğitilmişsin sen," dedi. Sesini yükseltti. "Öyle değil mi?"

"Neden sinirleriniz bu denli bozuk?" dedi Marion; gerçekten şaşırmıştı. "Birlik satıcısı olduğunu söylememiştim."

"Ama bizi kastettin," dedi Dill, yüzü hâlâ kırmızıydı. "Bizim bilgilendirme tartışmalarımızı, bizim halkla ilişkiler programlarımızı kastettin."

"Çok kuşkucusun," dedi kız. "Olmayan şeyler görüyorsun." Bunu babası söylemişti; bunu hatırlayabiliyordu. Onlar paranoyak. Birbirlerinden bile kuşkulanıyorlar. Her muhalefeti şeytanın işi gibi görüyorlar, demişti.

"İyileştiriciler," diyordu Dill, "halkın batıl inançlarından yararlanıyorlar. Halk cahildir, biliyorsun. Çılgınca şeylere inanırlar: sihre, tanrılara ve mucizelere, İyileştiricilere, Dokunuş'a. Bu sinik kült bütün sosyologlarımızın bildiği, temel duygusal histeriler üzerine oynuyor, halkı koyun gibi yönlendiriyor, iktidar kazanmak için onları sömürüyor."

"İktidar sizde," dedi kız. "Hepsi. Babam iktidarın tekelinin sizde olduğunu söylüyor."

"Halk dinsel kesinliği, inanmanın getirdiği rahatlatıcı teselliyi arzuluyor. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi? Akıllı bir çocuğa benziyorsun."

Kız başıyla belli belirsiz evetledi.

"Mantıklarıyla hareket etmiyorlar. Edemezler de; cesaret ve disiplinleri yok. 1700 yılı gibi eski zamanlarda ortaya çıkmış olan metafiziksel kesinlikleri

istiyorlar. Ama savaşlar onları hep geri getiriyor -bir grup sahtekâr."

"Buna inanıyor musun?" dedi. "Bunun sahtekârlık olduğuna?

Dill, "Gerçek'in kendisinde olduğunu söyleyen bir adamın sahtekâr olduğunu biliyorum. Yılan yağı satan bir adanı senin-" dedi ve durdu. "Senin baban gibi," dedi sonunda, "bir adam. Büyücü gibi konuşarak nefret alevlerini körükleyen, bir güruhu cinayet işlemesi için tutuşturan biri."

Kız buna bir şey demedi.

Jason Dill kızın önüne bir kâğıt attı. "Bunu oku. Pitt adında bir adamla ilgili -çok önemli bir adam değildi ama baban onu vahşice öldürttü. Hiç onunla ilgili bir şey duydun mu?"

"Hayır," dedi.

"Oku şunu!" dedi Dill.

Kız raporu alıp inceledi, dudakları yavaşça hareket ediyordu.

"Güruha," dedi Dill, "baban liderlik ediyordu; adamı arabasından indirip küçük parçalara ayırdılar. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Marion kâğıdı tekrar adama verdi ve bir şey söylemedi.

Kıza doğru eğilen Dill bağırdı: "Neden? Neyin peşindeler? Eski günleri geri getirmek mi istiyorlar? Savaşı, nefreti, uluslararası şiddeti? Bu deliler bizi yeniden geçmişin kargaşa ortamına ve karanlığına sürüklemek istiyorlar! Peki bundan kim kazanacak? Bu büyücü bozuntuları dışında hiç kimse; sadece onlar güç kazanıyor. Buna değer mi? İnsanlığın yarısını öldürmeye, kentleri harap etmeye..."

Kız sözünü kesti, "Öyle değil. Babam hiçbir zaman böyle bir şey yapacağını söylemedi." Kendisi de öfkeyle sertleştiğini hissetti. "Yine yalan söylüyorsunuz, hep yaptığınız gibi."

"Peki o zaman ne istiyor? Sen söyle bana."

"Vulcan 3'ü istiyorlar."

"Ne demek istediğini anlamıyorum." Kıza sert sert baktı. "Zaman kaybediyorlar. O kendi kendini tamir ediyor, bakımını yapıyor; biz yalnızca verileri, istediği parçaları ve malzemeyi yüklüyoruz. Tam olarak nerede olduğunu kimse bilmiyor. Pitt bilmiyordu."

"Siz biliyorsunuz."

"Evet, biliyorum." Kızı öyle saldırganca inceledi ki kız bakışına karşılık veremedi. "Senin yaşadığın zamanda," dedi sonunda, "dünyanın başına gelmiş en kötü şey babanın Atlanta Psikoloji Laboratuvarları'ndan kaçması oldu. Başıbozuk, psikopat, aklını bozmuş bir deli..." Sesi mırıltıya dönüştü.

"Onu tanısaydınız," dedi kız, "severdiniz."

Dill kıza bakakaldı. Sonra, birden, gülmeye başladı. "Neyse," dedi gülmesi bitince, "burada, Birlik binalarında kalacaksın. Zaman zaman yine seninle konuşacağım. Sonuç alamazsak seni Atlanta'ya gönderebiliriz. Ama göndermemek daha iyi."

Masasındaki bir düğmeye bastı, silahlı iki Birlik koruyucusu ofisin kapısında belirdi. "Bu kızı aşağıdaki üçüncü yeraltı düzeyine götürün; ona zarar verebilecek herhangi bir şey olmayacak." Koruyuculara Marion'un duyamayacağı bir sesle bir takım talimatlar verdi; kız duymaya çalıştı ama duyamadı.

Bahse girerim oynayabileceğim başka çocuklar olduğunu söylerken yalan söylüyordu, diye düşündü. Bu kocaman, ürkütücü binada henüz başka bir çocuk görmemişti.

Gözünde yaşlar birikti ama onları zorlayarak geri gönderdi. Direktör Dill'in ofisinde köşedeki büyük sözlüğü incelermiş gibi yaparak muhafızların onu götürmelerini bekledi.

Jason Dill masasında sinirli sinirli otururken koluna yakın olan bir verici, "Kız şu anda odasında, efendim. Başka bir şey var mı?" dedi.

Dill, "Hayır," dedi. Ayağa kalkarak evrakını topladı, bir çantaya koydu ve ofisinden ayrıldı.

Bir an sonra Birlik Kontrol Binası'ndan çıkmış, rampadan havalanarak ağır hava silahlarının mevzilendiği yerlerden geçerek sınırlandırılmış o yere, özel sığınağına doğru yola koyulmuştu. Kısa zaman sonra, akşamüstü göğünde, büyük Vulcan bilgisayarlarının bulunduğu ve insan ırkından dikkatle saklandığı yeraltı kalesine doğru ilerliyordu bile.

Küçük, garip bir kız, diye düşündü kendi kendine. Başka yönlerden olgun, başka yönlerden ise son derece sıradan. Ne kadarını babasından almıştı? Elden düşme bir Peder Fields, diye düşündü Dill. Adamı kızı vasıtasıyla görmek, çocuktan babaya ulaşmak.

Yere indi; yer yüzeyindeki kontrol noktasındaki özenli bir incelemeye tabi tutulurken sabırsızlıktan rahat duramıyordu. Karmakarışık aletler onu içeriye gönderdi, o da çabucak yeraltı kalesinin derinliklerine indi. İkinci düzeyde asansörü durdurdu ve haşin bir şekilde indi. Bir an sonra mühürlenmiş bir destek duvarının önünde durmuş, ayağını sinirli sinirli yere vurarak muhafızların onu geçirmelerini bekliyordu.

"Tamam, Bay Dill." Duvar geriye kaydı. Dill aceleyle uzun, terk edilmiş bir koridordan aşağı gitmeye başladı, topuklarının çıkardığı sesler inler gibi yankılanıyordu. Hava nemliydi ve lambalar kesik kesik yanıyorlardı; Dill sağa dönüp durdu ve sarı, kasvetli görüntüye baktı.

İşte oradaydı. Tozlu ve sessiz Vulcan 2. Tamamen unutulmuş. Artık buraya hiç kimse gelmiyordu. Kendisinin dışında. O bile pek sık gelmiyordu.

Nasıl oluyor da hâlâ çalışıyor?, diye düşündü.

Masalardan birinin başına oturarak çantasının fermuarını açtı ve evrakını çıkardı. Sorularını dikkatle, doğru bir şekildi hazırladı; bu nuh-u nebiden kalma bilgisayarda bantların yüklenmesi işini kendisinin yapması gerekiyordu. Eliyle delerek demir oksit bandın üstüne ilk şeridi yazdı, sonra bant girişini harekete geçirdi. Makine duyulabilir bir hırıltı çıkarıp yaşama dönmeye çalıştı.

Eskiden, savaş zamanında, Vulcan 2 becerikli teknisyenlerin her gün başvurduğu son derece nazik ve karmaşık, anlaşılması zor bir yapı, incelikli bir alet durumundaydı. Zamanında Birlik'e iyi hizmet etmişti; onurlu bir hizmet vermişti Hem, diye düşündü, okul kitaplarında hâlâ övülüyor, hâlâ layık olduğu yere konuyor.

Işıklar çaktı ve yarıktan kısa bir bant çıkıp kutuya düştü. Dill bandı alıp okudu:

Zaman gerekli. Lütfen yirmi dört saat sonra gelin.

Bilgisayar artık çabuk çalışamıyordu. O da bunu biliyordu ve şaşırmadı. Tekrar delgeçi alarak sorularının geri kalanını yüklenecek veri haline getirdi, sonra çantasını kapatarak odadan hızla küf kokulu, terk edilmiş koridora çıktı.

Burada insan kendini ne kadar yalnız hissediyor, diye düşündü. Benden başka kimse yok.

Ama gene de... Birden yalnız olmadığı, yalanlarda birinin olduğu ve onu incelediği duygusuna kapıldı. Çabucak etrafına bakındı. Loş sarı ışıkta fazla bir şey göremiyordu; nefesini tutup dinleyerek durdu. Sorular üzerinde çalışan eski bilgisayarın uzaktan gelen sesi dışında hiç ses yoktu.

Dill başını kaldırıp koridorun tavanı boyunca görünen tozlu gölgelere dikkatle baktı. Işık armatürlerinden örümcek ağları sarkıyordu; ampullerden biri sönmüştü ve o nokta kararmıştı - deliksiz bir karanlık çukuru.

Karanlıkta bir şey parladı.

Gözler, diye düşündü Dill. Soğuk bir korku duydu.

Kuru, hışırtılı bir ses. Gözler kapandı; hâlâ görülen parıltı koridorun tavanı boyunca geri geri uzaklaşıyordu. Bir an içinde gözler gitmişti. Yarasa olabilir miydi? Burada sıkışmış olan Bir tür kuş? Asansörle inmişti belki?

Jason Dill titredi, duraksadı, sonra devam etti.

4

William Barris Birlik kayıtlarından Bay ve Bayan Pitt'in adresini bulmuştu. Pitt'lerin -geriye yalnızca Bayan Pitt'in kaldığını fark etti - Kuzey Afrika'nın pahalı ve moda olan Sahra bölgesinde bir evleri olması Barris'i şaşırtmamıştı. Savaş sırasında dünyanın o bölgesi hidrojen bombalarından ve radyoaktif serpintiden korunmuştu; şimdi emlak fiyatları öyle artmıştı ki birçok insana, hatta Birlik'te çalışanlara bile fazla pahalı geliyordu.

Barris Kuzey Amerika kıtasını aşıp Atlas Okyanusu'nu geçerken, keşke benim de orada yaşayabilecek kadar param olsaydı, diye düşündü. Adam bunun için elindeki her şev; vermiş olmalı; aslında herhalde boğazına kadar borca batmıştır. Neden acaba? Buna değer mi? Bence değmez, diye düşündü Barris. Belki karısı için...

Uçağıyla muhteşem bir şekilde ışıklandırılmış olan Prou-Field pistine indi; kısa bir süre sonra da Bayan Pitt'in yaşadığı Golden Lands Yerleşim Bölgesi'ne gitmek üzere ticari bir robot taksiyle on iki şeritli otoyolda ilerliyordu.

Kadına haber verildiğini biliyordu; kocasının ölüm haberini getiren ilk kişi olmamasını sağlamıştı.

Yolun her iki tarafındaki portakal ağaçlan, çimenler, mavi fıskiyeler, kendini sakin ve rahatlamış hissetmesini sağladı. Şimdiye kadar hiç çok-birimli bina görmemişti; burası yalnızca tek-birimli meskenlere ayrılmış olan belki de son alandı dünya üzerinde. Lüksün sınırları, diye düşündü. Tek-birimli mesken olgusu dünyada yok olmak üzereydi.

Otoyol kollara ayrıldı; işareti izleyerek sağa döndüler. Hemen YAVAŞ işaretleri belirdi. Barris ileride yolu kapatan bir kapı gördü; şaşkınlıkla taksiyi durdurdu. Bu yerleşim bölgesi yasal olarak ziyaretçileri denetlemek

hakkına sahip miydi? Görünüşe göre öyleydi; yasa bunu onaylıyordu. Süslü, eski Latin Amerikalı diktatörlerin kıyafetlerine benzeyen üniformalar giymiş bir sürü adam gördü; durdurulan arabaların başında duruyorlar, içerdekileri inceliyorlardı. Barris birçok arabanın geri döndürüldüğünü de gördü.

Görevli ağır ağır kendisine doğru geldiğinde Barris tel bir sesle, "Birlik görevi," dedi.

Adam omuz silkti. "Sizi bekliyorlar mı?" diye sıkılmış bir tonda sordu.

"Dinleyin," diye başladı Barris ama adam çoktan geriyi otoyolu işaret ediyordu bile. Sakinleşen Barris kendini zorlukla tutarak, "Bayan Pitt'i görmek istiyorum. Eşi görev başındayken öldürüldü, ben de taziyetlerimizi sunmak için resmen geldim." Aslında bu doğru değildi ama gerçeğe yeterince yakındı.

"Ona sizi görmek isteyip istemediğini soracağım," dedi üzerinde birçok madalya ve süs olan üniformalı adam. Barris'in adını aldı; Direktör olması onu etkilemişe benzemiyordu. Uzaklaşıp taşınabilir bir görüntülü ekranın başında biraz zaman harcadı, sonra yüzünde daha hoş bir ifadeyle geri geldi. "Bayan Pitt sizi kabul etmeyi istiyor," dedi. Kapı Barris'in taksisinin geçmesi için kenara doğru açıldı.

Bu deneyim karşısında şaşırmış olan Barris yola devam etti. Artık etrafında küçük, modern, parlak renkli, hepsi de temiz ve şık evler vardı. Ayrıca evlerin hepsi tekti; birbirine benzeyen iki tane bile görmemişti. Otomatik ışını açtı, taksi emre uyarak bölgenin trafiğine karıştı. Yoksa Barris evi hiçbir zaman bulamayacağını fark etti.

Taksi kaldırımın kenarına yanaşıp durunca, Barris zayıf, koyu renk saçlı genç bir kadının evin ön merdivenlerinden inmekte olduğunu gördü. Afrika'nın öğlen sıcağından korunmak için geniş kenarlı, Meksika tarzı bir şapka giymişti; şapkanın altından siyah bukleler çıkıyordu, son zamanlarda çok popüler olan uzun Ortadoğu tarzıydı bu. Ayaklarında sandaletler vardı, üstüne de kat kat fırfırlı bir elbise giymişti.

Barris taksinin kapısını açarken kadın, "Size bu şekilde davrandıkları için çok özür dilerim, Direktör," dedi alçak, ifadesiz bir sesle. "O üniformalı koruyucuların robot olduklarını anlamışsınızdır."

"Hayır," dedi. "Bilmiyordum. Ama önemi yok." Kadını inceledi ve karşılaştığı en hoş kadınlardan biri olduğuna karar verdi. Yüzünde şokun, eşinin ölüm haberini almasının getirdiği o dehşet ifadesi vardı. Fakat kendine gelmiş gibiydi; merdivenleri çok yavaş çıkarak Barris'i eve buyur etti.

"Sanırım sizi bir kez görmüştüm," dedi Bayan Pitt verandaya ulaştıklarında. "Arthur'la benim de bulunduğumuz bir Birlik personel toplantısında. Siz kürsüdeydiniz, tabii. Bay Dill'le birlikte."

Barris evin salonunun Taubmann'ın dediği gibi döşendiğini fark etti, her köşede Erken New England tarzı meşe mobilyalar vardı.

"Lütfen oturun," dedi Bayan Pitt.

Barris zarif görünüşlü, dik arkalı bir sandalyeye ihtiyatla otururken kendi kendine bu kadın için bir Birlik görevlisiyle evlenmenin kârlı bir kariyer olduğunu düşündü. "Çok güzel eşyalarınız var," dedi.

"Teşekkür ederim," dedi Bayan Pitt karşısındaki bir kanapeye oturarak. "Tepkilerim yavaş geliyorsa özür dilerim," dedi. "Haberi duyduktan sonra sakinleştirici aldım. Anlarsınız herhalde." Sesi kısıklaştı.

"Bayan Pitt?"

"Adım Rachel."

"Pekâlâ," dedi Barris. Durdu. Buraya gelmiş, kadınla yüz yüze görüşüyordu, ama ne diyeceğini bilemiyordu; hatta artık neden buraya geldiğinden bile emin değildi.

"Aklınızdan neyin geçtiğini biliyorum," dedi Rachel Pitt, "Rahat bir evimiz olması için kocama aktif görev alması konusunda baskı yaptım."

Barris buna karşılık bir şey söylemedi.

"Arthur Direktör Taubmann'a bağlıydı," dedi Rachel Pitt. "Taubmann'la birçok kez karşılaştım, o da benimle ilgili ne hissettiğini hiç gizlemedi; o zamanlarda bu beni fazla rahatsız etmiyordu; ama tabii Arthur ölünce-" Birden durdu. "Bu doğru değil, elbette. Bu şekilde yaşamak Arthur'un düşüncesiydi. Ben her an bunlardan vazgeçebilirdim; bu evlerin arasında sıkışıp kalmayı hiç istemedim." Bir an sessiz kaldı. Sehpaya uzanarak bir paket sigara aldı. "Ben Londra'da doğdum," dedi bir sigara alıp yakarken. "Bütün yaşamım boyunca bir kentte yaşadım, ya Londra'da ya da New York'ta. Alemin durumu fazla iyi değildi; aslında babam terziydi. Arthur'un ailesininse çok parası var; iç dekorasyondaki zevkini annesinden almış sanırım." Dik dik Barris'e baktı. "Bunlar sizi ilgilendirmiyor tabii. Özür dilerim. Haberi aldığımdan beri düşüncelerimi düzene koyamıyorum."

"Burada kendi başınıza mısınız?" dedi. "Bu bölgede birini tanıyor musunuz?"

"Güvenmek isteyebileceğim kimse yok. Burada daha çok hırslı genç eşler var. Hepsinin kocası Birlik'te çalışıyor; bunu söylemeye bile gerek yok. Yoksa burada yaşamaya paraları nasıl yeter?" Sesinin tonu öyle acıydı ki Barris son derece şaşırdı.

"Ne yapmayı düşünüyorsunuz?"diye sordu Barris.

Rachel Pitt, "Belki İyileştiriciler'e katılırım," dedi.

Barris ne tür bir tepki vereceğini bilemedi. O yüzden de hiçbir şey demedi. Bu kadının aklı başında değil, diye düşündü. Keder, başına gelen felaket ... Yoksa bu olağan hali mi? Hangisi olduğunu bilemiyordu.

Rachel Pitt, "Arthur'un ölümüyle ilgili koşullardan ne kadarını biliyorsunuz?" diye sordu.

"Pek çoğunu biliyorum," dedi Barris ihtiyatla.

"Sizce onu öldürenler-" Yüzünü buruşturdu. "Bir güruh muydu? Örgütlenmemiş bir avuç insan? Elbiseli bir adamın dolduruşa getirdiği çiftçiler, dükkân sahipleri?" Birden ayağa fırladı ve sigarasını duvara fırlattı; sigara yuvarlanarak Barris'in yanına kadar geldi, o da refleks olarak

eğilip aldı. "Bu sadece onların meseleyi her zamanki ortaya koyuş şekli," dedi. "Ben aslını biliyorum. Kocamı Birlik'ten birisi öldürdü -onu kıskanan, ona ve başardığı her şeye imrenen biri. Birçok düşmanı vardı; örgütte yetenekli olan ve bir yere varabilen herkesten nefret ediyorlar." Biraz kendine geldi, kollarını kavuşturmuş halde odanın içinde gezinmeye başladı, yüzü kasılmış ve çarpılmıştı. "Bu sizi üzüyor mu?" dedi sonunda. "Beni böyle görmek? Siz herhalde kendi kendine ağlayan, zavallı bir kadıncağız bulacağınızı düşünmüştünüz. Sizi hayal kırıklığına mı uğrattım? Beni bağışlayın." Sesi öfkeyle titredi.

"Bana anlatılan gerçekler-"

"Beni kandırmayın," dedi Rachel ölü gibi ve sert bir sesle. Sonra birden sallandı ve ellerini yanaklarına koydu. "Hepsini ben mi uyduruyorum? Ofiste kendisinden kurtulmak, kötü duruma düşürmek için planlar yapan insanlardan söz ederdi hep. Söz taşıyan. Birlik'te olmanın bir parçası derdi. Tepeye ulaşmanın tek yolu tepedeki başka birini kenara itmektir." Çılgınca Barris'e baktı, "işinizi elde etmek için siz kimi öldürdünüz? Kaç kişi öldü de siz Direktör oldunuz? Arthur'un amacı buydu - bu onun düşüydü."

"Kanıtınız var mı?" dedi Barris. "Örgütteki birinin işin içinde olduğunu göstermeye yarayacak herhangi bir şey?" Birlik'ten birinin Arthur Pitt'in ölümüyle ilgili olabileceği ona şu kadarcık bile inandırıcı gelmiyordu; daha çok, kadının yakın zamanda yaşamış olduğu trajedinin gerçekle başa çıkmasını engellediğini düşünüyordu. Yine de, böyle şeyler oluyordu, ya da olduğuna inanılıyordu.

"Eşimin resmi Birlik arabasında," dedi Rachel kararlı bir şekilde, "ön panele takılmış, küçük, gizli bir tarama aygıtı vardı. Raporları gördüm, orada yazıyordu. Direktör Taubmann benimle görüntülü telefonda konuşurken ne yaptım biliyor musunuz? Konuşmasını dinlemedim; Masasındaki kâğıtları okudum." Sesi yükseldi ve kararsızlaştı. "Arthur'un arabasına girenlerden birinin tarayıcıdan haberi varmış -o kapatmış aygıtı. Yalnızca örgütten biri bunu bilebilirdi. Yukarılardan biri olmalı." Gözleri çakmak çakmaktı. "Direktör düzeyinde biri."

"Neden?" dedi Barris şaşkın bir şekilde.

"Kocamın yükselerek onu tehdit edeceğinden korktuğundan. İşini tehlikeye atacağından. Sonunda muhtemelen işini elinden alacağından, onun yerine Direktör olacağından. Taubmann'ı kastediyorum." Belli belirsiz güldü. "Onu kastettiğimi biliyorsunuz. Peki şimdi ne yapacaksınız? Beni ihbar mı edeceksiniz? ihanet suçuyla tutuklayıp Atlanta'ya mı göndereceksiniz?"

Barris, "Biraz- biraz düşünmeyi tercih ederim," dedi.

"İhbar etmediğinizi varsayalım. Bunu sizi sıkıştırmak, sisteme sadakatinizi ölçmek için yapıyor olabilirim. İhbar etmeniz gerek - bu bir tuzak olabilir!" Sertçe güldü, "Bunlar sizi üzüyor mu? Şimdi iyi dileklerinizi iletmek için gelmemiş olmayı diliyorsunuz; insancıl duyguları olmanın size neye mal olduğunu görüyor musunuz?" Gözlerine yaşlar doldu. "Gidin," dedi boğuk, kararsız bir sesle. "Ölmüş, küçük bir saha görevlisinin karısından örgüte ne?"

Barris, "Geldiğim için üzgün değilim," dedi.

Rachel Pitt kapıya gidip açtı. "Bir daha da gelmeyin," dedi. "Hadi, gidin. Güvenli ofisinize yollanın bakalım."

"Bence bu evden ayrılmalısınız," dedi Barris.

"Peki nereye gideyim?"

Barris'in buna verecek hazır bir yanıtı yoktu. "Sağlam bir tazminat sistemi var," diye söze başladı. "Aşağı yukarı eşinizin kazandığı kadar maaş alırsınız. New York'a veya Londra'ya taşınmak isterseniz-"

"Suçlamalarım sizi ciddi şekilde ilgilendiriyor mu?" diye tözünü kesti Rachel. "Sizce haklı olabilir miyim? Direktörlerden birinin kendi işini korumak için yetenekli, hırslı bir çalışanının ölümünü ayarlayabileceği konusunda? Polis ekiplerinin hep biraz geç kalmaları garip, değil mi?"

Sarsılmış, rahatsız olmuş olan Barris, "Tekrar görüşeceğiz," dedi. "Yakında, umarım." Merdivenlerden inerek taksisine giderken, "Hoşça kalın, Direktör," dedi Rachel Pitt evinin ön verandasında durarak. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Barris uzaklaşırken o hâlâ orada duruyordu.

Gemisiyle yeniden Atlas Okyanusu'nu geçerek Kuzey Amerika'ya giderken William Barris uzun uzun düşündü. İyileştiriciler'in Birlik örgütü içinde adamları olabilir miydi? Olanaksız. Kadının isterik inancına yeniliyordu; onu etkileyen mantığı değil duygularıydı. Fakat kendisi de Taubmann' dan kuşkulanmıştı.

Peder Fields'ın Atlanta'dan kaçışı ayarlanmış olabilir miydi? Akıllı tek bir adamın, kaçış ve intikam peşindeki çılgın bir adamın değil de, onun gitmesine izin vermeleri söylenmiş aklı kıt memurların işi yani?

İki uzun ay boyunca Peder'e neden psikoterapi uygulanmadığını da açıklıyordu bu.

Barris kendine, "Peki şimdi ne olacak?" diye sordu acı acı. Kime söyleyeceğim? Taubmann'la mı yüzleşeceğim -elimde hiçbir kanıt olmadan Jason Dill'e mi gideceğim?

Bir nokta daha vardı. Eğer Taubmann'la ters düşecek olursa, adam ona herhangi bir nedenden dolayı saldırırsa, Bayan Pitt gibi bir müttefiki vardı; bir karşı saldırıda ona yardım edecek birisi vardı.

Barris Birlik sistemi içinde bunun değerli olduğunu fark etti acı acı, suçlamalarınıza arka çıkacak birinin olması - delillerle değilse bile iddialarla. Ateş olmayan yerden duman çıkmaz, dedi kendi kendine. Birisi Taubmann'ın Peder Fields'la ilişkisine bakmalı. Bu durumda yapılacak olağan iş Jason Dill'e imzasız bir rapor göndermek ve onun polis casuslarının Taubmann'ın izini sürmelerini ve delilleri ortaya çıkarmalarını sağlamaktı. Barris kendi adamlarının da bunu yapabileceklerini fark etti; kendi departmanında iyi polisler vardı. Ama eğer Taubmann bir şeylerin kokusunu alırsa...

Bu korkunç bir şey, diye düşünmeye başladı. Kendimi kısır kuşku-korku döngüsünden kurtarmam gerek! Kendimi mahvedemem; o kadının hastalıklı isterisinin kendi düşüncelerimi etkilemesine izin veremem.

Kişiden kişiye geçen delilliği bir güruhu oluşturan da bu değil mi? Bizim mücadele ettiğimiz işte bu topluluk düşüncesi değil mi?

Rachel Pitt ile bir daha görüşmesem iyi olacak, diye kararlaştırdı kendi kendine.

Ama çoktan kadının cazibesine kapıldığını hissediyordu İçinde belirsiz fakat güçlü bir arzu oluşmuştu; bu duygusunun nedenini belirleyemiyordu. Tabii ki fiziksel olarak çekici bir kadındı, uzun siyah saçları, parlayan gözleri, biçimli, hareketli bir bedeni vardı. Fakat kadının psikolojik olarak dengeli olmadığına katar verdi. Korkunç bir sorumluluk üstlenmek olurdu bu; öyle bir kadınla herhangi bir ilişki beni bitirir. Hangi yöne zıplayabileceğim bilmek olanaksız. Sonuçta Birlik'le olan bağı koptu, hiçbir uyarı olmaksızın; hiçbir planı, hırsı gerçekleşmedi. Tekrar giriş için bir başka yol bulmak zorunda, yeni bir ilerleme ve hayatta kalma tekniği.

Onu gözümde büyütmekle hata yaptım, diye düşündü Bir Direktörden daha iyi ilişki noktası ne olabilir? Onun için daha yararlı ne olabilir?

Ofisine geri döndüğünde hemen Bayan Pitt'ten gelebilecek telefonların bağlanmaması için talimat verdi; ondan gelen mesajlar olağan kanallar aracılığıyla işleme konacaktı, yani her zamanki aracılar ve memurlar onunla ilgilenecekti.

"Dul maaşıyla ilgili bir durum," diye açıkladı adamlarına "Eşi benim bölgemden değildi, o yüzden bu ofise hiçbir geçerli iddiada bulunulamaz. Konuyu Taubmann'a götürsün. Eşinin üstü oydu ama nedense benim ona yardım edebileceğimi düşünüyor."

Daha sonra ofisinde yalnız kalınca suçluluk hissetti. Adamlarına durumla ilgili yalan söylemişti; kendini güvenini geri almak için Bayan Pitt'le ilgili durumu bilerek yanlış anlatmıştı. Bu bir gelişme mi? diye sordu kendine. .Benim çözümüm bu mu?

Marion Fields yeni yerinde bitkin bir şekilde bir çizgi roman okuyordu. Bu seferki onu büyüleyen bir konu olan fizikle ilgiliydi. Ama kitabı üç kez

okumuştu bile, artık ilgisini kitap üzerinde tutmak zor oluyordu.

Tam kitabı dördüncü kez okumaya hazırlanıyordu ki, kapı birden ardına dek açıldı. Jason Dill karşısında duruyordu, yüzü beyazdı. "Vulcan 2'yle ilgili ne biliyorsun?" diye kıza bağırdı. "Vulcan 2'yi neden yok ettiler? Bana cevap ver!"

Marion gözlerini kırparak, "Eski bilgisayarı mı?" dedi.

Dill'in yüz ifadesi sertleşti; kendini kontrol etmeye çalışarak derin bir nefes aldı.

"Eski bilgisayara ne oldu?" diye sordu meraklı meraklı. "Havaya mı uçtu? Başka birinin yaptığını nereden biliyorsunuz? Belki yalnızca patlamıştır. Eski değil miydi?" Bütün yaşamı boyunca Vulcan 2 hakkında bir şeyler okumuş, duymuş, anlatılmıştı; o tarihi bir mabetti, eskiden Washington D.C. olan müze gibi. Tek farkı bütün çocuklar Washington Müzesi'ne götürülür, sokaklarda gezdirilir, büyük, sessiz ofis binalarında gürültü yaparlardı ama Vulcan 2'yi kimse görmemişti. "Bakabilir miyim?" diye sordu dönüp odadan çıkmak üzere olan Jason Dill'i izlerken. "Lütfen bakmama izin verin. Havaya uçtuysa artık işe yaramaz demektir, değil mi? O zaman neden onu göremiyorum?"

Dill, "Babanla iletişim halinde misin?" dedi.

"Hayır," dedi kız. "Olmadığımı biliyorsunuz."

"Onu nasıl bulabilirim?"

"Bilmiyorum."

"İyileştiriciler Hareketi'nde oldukça önemli biri o, değil mi?" diyerek kızın yüzüne baktı Dill. "Yalnızca küçük işleri çözmeye yarayan eski bir bilgisayarı yok etmekle ellerine ne geçecek? Vulcan 3'e mi ulaşmaya çalışıyorlar?" Sesini yükselterek," Onun Vulcan 3 olduğunu mu sandılar?" diye bağırdı, "Bir yanlışlık mı yaptılar?"

Kız buna yanıt veremedi.

"Eninde sonunda onu bulup yakalayacağız," dedi Dill. "Hem de bu kez psikoterapiden kaçamayacak; sana söz veriyorum, çocuğum. Tamamını ben yönetmek zorunda kalsam da."

Marion olabildiğince kararlı bir şekilde, "Eski bilgisayarınız havaya uçtuğu için çıldırmışsınız ve başka birini suçluyorsunuz. Tıpkı babamın her zaman söylediği gibisiniz; bütün dünyanın size karşı olduğunu sanıyorsunuz."

"Çünkü öyle," dedi Dill sert, alçak bir sesle.

Ondan sonra da kapıyı çarparak kapatıp çıktı. Marion Dill'in dışarıda koridorda yankılanan ayak sesini dinledi. Ses gittikçe uzaklaştı, uzaklaştı.

Herhalde bu adamın yapacak çok fazla işi var, diye Düşündü Marion Fields. Tatile çıkması gerek.

5

Orada yatıyordu işte. Vulcan 2, ya da Vulcan 2'den geriye kalanlar - eğrilmiş molozlar; yanmış, harap olmuş parçalar; bir zamanlar çalışan, karmakarışık bobinlerin araşma dağılmış tüpler ve makaralar, içten içe hâlâ yanmakta olan büyük bir harabe. Havaya savrulmuş, odanın tavanından sarkan yanmış transformatörlerden gelen buruk duman. Birçok teknisyen asık suratla çöp yığınını karıştırıyordu; birkaç küçük, önemsiz parçayı kurtarabilmişlerdi ama fazlasını değil. Bir tanesi çoktan vazgeçmiş, aletlerini tekrar çantasına koyuyordu.

Jason Dill ayağıyla şekilsiz bir kül yığınını eşeledi. Vulcan 2'nin bulunduğu durumdan bu duruma, bu inanılmaz duruma geçmesi onu hâlâ çok şaşırtıyordu. Hiç tahmin edemezdi - aklına bile gelmemişti. Vulcan 2'yi bırakmış, kendi işini dönmüş, eski bilgisayarın sorduğu sorularla ilgilenmeyi bitirmesini bekliyordu. Sonra da teknisyenler ona haberi vermişlerdi.

Bir kez daha, milyonuncu kez sorular beyninden umutsuzca geçti. Nasıl olmuştu? Onu nasıl ele geçirmişlerdi? Ve neden? Anlamsız geliyordu. Eğer kalenin yerini bulmuş ve içeriye girebilmişlerse, ajanlarından biri bu denli ileriye gidebilmişse, Vulcan 3 yalnızca altı kat aşağıdayken zamanlarını neden burada harcamışlardı?

Belki de yanlışlık yapmışlardı; belki eski bilgisayarı Vulcan 3 olduğunu sanarak yok etmişlerdi. Böyle bir hata yapılmış olabilirdi, hem de Birlik açısından çok talihli bir hata.

Fakat Jason Dill enkaza bakarken, hiç de hataya benzemiyor bu, diye düşündü. Lanet olsun, son derece sistemli yapılmış bir şey. Son derece ince düşünülerek. Uzmanca bir kesinlikle yapılmış.

Halka açıklama yapılmalı mı, diye sordu kendi kendine. Söylemeyebilirim; bu teknisyenler bana tamamıyla sadıktır. istersem Vulcan 2'nin yok oluşunu yıllarca sır olarak saklayabilirim.

Ya da, diye düşündü, Vulcan 3'ün yok edildiğini söyleyebilirim; tuzak hazırlayıp başarılı olduklarını düşünmelerini sağlayabilirim. O zaman belki ortaya çıkarlar. Kendilerini ele verirler.

İçimizde olmalılar, diye düşündü deli gibi. Buraya dek girebilmek - Birlik'i devirmeye çalışıyorlar.

Dehşete düştü; ayrıca kişisel olarak bir şeyler kaybettiğini de hissediyordu. Bu eski alet yıllardır ona arkadaş olmuştu. Onun yanıtlayabileceği kadar basit soruları olduğunda hep buraya gelirdi; bu ziyaret yaşamının bir parçasıydı.

İsteksizce harabeden uzaklaştı. Artık buraya gelmesinin hiç gerekmeyeceğini fark etti. Gıcırdayan eski makine artık yok; artık soruları delgeçle Vulcan 2'nin anlayacağı hale hiç getiremeyeceğim.

Paltosunu yokladı. Hâlâ oradaydılar, Vulcan 2'nin ona verdiği, onun da tekrar tekrar üzerinde düşündüğü yanıtlar yani. Yanıtları netleştirmesini istemişti; son ziyaretini de sorularını değişik şekilde sormak, daha geniş açıklama almak için yapmıştı. Ama patlama bunu sona erdirmişti.

Derin düşünceler içindeki Jason Dill odadan çıktı ve koridordan geçip asansöre gitti. Bugün bizim için kötü bir gün diye düşündü kendi kendine. Bunu uzun bir süre anımsayacağız.

Kendi ofisine döndüğünde zamanını gelen soru formlarını incelemeye ayırdı. Veri-yükleme ekibinin başı olan Larson reddedilenleri gösterdi.

"Bunlara bakın." Genç yüzü her zamanki görev bilinciyle ciddi görünen Larson birkaç formu dikkatle önüne koydu, "Buradaki, işte şu -buna kendiniz yanıt verirseniz daha iyi olabilir, böylece sorun çıkmaz."

"Neden ben bakacakmışım?" dedi Jason Dill sinirle. "Sen bakamaz mısın? Fazla işin varsa buradan birkaç kişi daha al. Her zaman bir sürü memur

bulunur, bunu sen de benim kadar biliyorsun. Bordroda iki milyon kişi var. Sense hâlâ beni rahatsız ediyorsun." Hiddeti ve kaygısı istemsiz olarak artıyor ve astı olan Larson'a yöneliyordu; öfkesini Larson'dan çıkardığının farkındaydı ama bundan rahatsız olmayacak kadar morali bozuktu.

İfadesi hiç değişmemiş olan Larson kararlı bir sesle, "Şu gördüğünüz formu bir direktör göndermiş,"dedi. "Bu yüzden ben de-"

"Ver bana o zaman," dedi Jason Dill kâğıdı alarak.

Form Kuzey Amerika Direktörü William Barris'tendi. Jason Dill adamla birçok kez karşılaşmıştı; gözlerinin önünde uzunca, geniş alınlı biri geliyordu... Otuzlarının ortasında diye anımsadı Dill. Çalışkan biri. Adam direktör düzeyine her zamanki yöntemlerle, yani kişisel tanıdıklarla, doğru insanları tanıyarak değil sürekli, doğru ve değerli çalışmalarıyla gelmişti.

"İşte bu ilginç," dedi Jason Dill yüksek sesle Larson'a; formu bir an kenara koydu. "Bu Direktörü halka özellikle tanıtmak zorundayız. Tabii o kendi bölgesinde halkla ilişkileri sıkı tutuyordur mutlaka, merak etmemize gerek yok."

Larson, "Zor yoldan buralara gelmiş. Anne-babası önemli kişiler değilmiş," dedi.

"Sıradan bir kişinin de," dedi Jason Dill, "hiç yardım görmeden, örgütün içinde hiç tanıdığı olmadan gelip, alttan biri, örneğin memur, hatta bakım elemanı olarak başlayıp zamanla yeteneği ve isteği de varsa, en yukarılara çıkabileceğini göstermeliyiz. Aslında Yönetici Direktör o olabilir." Öyle halka bir mevki de değil ama, diye düşündü kendi kendine nükteyle karışık.

"Bir süre daha Yönetici Direktör olmayacak," dedi Larson kendinden emin bir sesle.

"Allah kahretsin," dedi Jason Dill yorgun bir sesle, "işimi şimdiden alabilir, istediği eğer buysa. Sanırım istiyor." Formu kaldırarak göz gezdirdi. Formda iki soru soruluyordu:

a) İYİLEŞTİRİCİLER GERÇEKTEN ÖNEMLİ Mİ?

b) VARLIKLARI KARŞISINDA NEDEN TEPKİ GÖSTERMİYORSUN?

Formu elinde tutan Jason Dill, Birlik'in merdivenlerinden süratle çıkan son derece parlak, genç adamlardan biri, diye düşündü. Barris, Taubmann, Reynolds, Henderson hepsi de yolunda güvenle, akıllarını kullanarak, tek bir hile-düzen fırsatını bile kaçırmadan, işlerine yarayacak en küçük açığı dahi kullanarak ilerliyor. Ellerine bir fırsat ver, diye düşündü acı acı, seni dümdüz ederler; seni ezip geçerler ve oracıkta bırakırlar.

"Kişi kişinin kurdudur," dedi yüksek sesle.

"Efendim?" dedi Larson hemen.

Jason Dill formu masaya koydu. Bir çekmece açtı ve düz metal bir teneke kutu çıkardı, içinden bir kapsül alarak bileğine koydu. Kapsül hemen derisinin katmanlarından geçerek çözüldü; Dill kapsülün bedenine girdiğini, kanına karışarak gecikmeden işe başladığını hissetti. Yatıştırıcıydı bu... Upuzun bir dizinin içinde en yenilerinden.

Haç beni etkiliyor, diye düşündü, onlar da öyle; ilaç bir yönden, herkesin bu sürekli baskısı ve tacizi diğer yönden.

Jason Dill yeniden Direktör Barris'ten gelen formu aldı. Bunun gibi çok soru formu var mı?" diye sordu.

"Hayır, efendim, fakat gerilim genel olarak artıyor. Barris'in dışında birçok direktör daha Vulcan 3'ün neden iyileştiriciler Hareketi'yle ilgili yorum yapmadığını merak ediyor."

"Hepsi merak ediyor," dedi Jason Dill ters ters.

"Yani," dedi Larson, "resmi olarak. Resmi kanallardan."

"Elinde kalanları da göreyim."

Larson geri kalan soru formlarını verdi. "Bunlar da veri kütüklerinden elde ettiğimiz ilgili konular." Kocaman, mühürlü bir konteyner verdi. "Gelen bilgileri dikkatle ayıkladık."

Bir süre sonra Jason Dill, "Barris'le ilgili olan dosyayı istiyorum."

"Dökümlü dosyayı mı?"

Jason Dill, "Öbürünü de. K'sız paketi," dedi. Aklına hiç zaman söylenmeyen tam terim geliyordu. Kanıtlanmamışlar. "Değersiz paket." Telefonla gelen suçlamalar, atılan çamurlar, yalanlar, kısır zehirli kalem mektupları, yani Birlik'e zararsız gönderilenler. İmzasız, bazen hastalıklı, kindar bir delinin elinden çıkan kötü amaçlı yazılar. Ama işte o kâğıtlar da saklanıyor, dosyalanıyordu. Bunları tutmamalıyız, diye düşündü Jason Dill. Yararlanmamalıyız, bazen yaptığımız gibi enine boyuna incelememeliyiz. Fakat yapıyoruz. Şimdi William Barris'e atılmış olan iftiralara bakacaktı işte. Yılların birikimine.

İki dosya hemen masasına, önüne kondu. Dill mikrofilmi tarayıcıya koydu ve bir süre dökümlü dosyayı inceledi. Saklı gerçekler birbiri ardına geçiyordu; Barris Ohio'daki Kent's doğmuştu; kardeşi yoktu; babası hâlâ yaşıyordu ve Şili'de bir bankada çalışıyordu; Birlik'e araştırma analisti olarak girmişti. Jason Dill filmi hızlandırdı ve bazı yerleri atlamaya başladı. Sonunda mikrofilmi geriye sardı. Adam evlenmemiş bile, diye düşündü; sıradan, erdemli ve işe adanmış bir yaşamı vardı -eğer belgelere inanılabilirse. Öyküyü tümüyle anlatıyorlarsa.

Şimdi de, diye düşündü Dill, çamur bölümü. Eksik kısımlar; öbür taraf, karanlık, gölgeli taraf.

William Barris'le ilgili kötü paketi neredeyse boş bulunca hayal kırıklığına uğradı.

Adam bu denli masum mu, diye merak etti. Hiç düşmanı olmaması? Saçma. Suçlamaların olmaması bir insanın masum olduğunu göstermez; direktörlüğe dek yükselmek düşmanlar edinmek ve kıskanılmak demektir. Barris herhalde bütçesinin önemli bir bölümünü servetini dağıtmaya, herkesi mutlu etmeye ayırıyordur. Ve sessiz tutmaya.

"Burada bir şey yok," dedi Larson geri döndüğünde.

"Dosyanın ne kadar hafif olduğunu fark ettim," dedi Larson, "Efendim, aşağıya veri odalarına indim ve yeni gelen bütün bilgileri işlettim. Henüz dosyaya girmemiş bir şey olabilir, diye düşündüm." Devam ederek, "Biliyorsunuzdur, birkaç hafta geriden geliyorlar," dedi.

Adamın elindeki kâğıdı gören Jason Dill'in meraktan nabzı daha hızlı atmaya başladı. "Ne geldi?"

"Bu." Larson pahalı, filigranlı bir kâğıda benzeyen dokümanı aldı. "Bunu görünce incelettirecek ve tahlil ettirecek kadar da ileri gittim. Böylece ne olduğunu değerlendirebileceksiniz."

"İmzasız," dedi Dill.

"Evet, efendim. Analistlerimiz dün gece Afrika'da bir yerden postaya verildiğini söylediler. Muhtemelen Kahire'den."

Mektubu inceleyen Dill, Barris'in ulaşamadığı biri de varmış, diye mırıldandı. En azından zamanında ulaşamadığı.

Larson, "Kadın yazısı. Eski tür tükenmezkalemle yazılmış. Kalemin ne olduğunu bulmaya çalışıyorlar. Şu anda elinizdeki asıl mektubun kopyası; gerçek dokümanı laboratuvarlarda hâlâ inceliyorlar. Ama sizin amacınız-"

"Benim amacım ne?" dedi Dill, biraz da kendine. Mektup ilginçti ama ilk değildi; daha önce de Bitlik örgütü içindeki başka görevlilere yöneltilmiş bu tür suçlamalar görmüştü.

İlgili makama;

Bu mektubun amacı Direktör olan William Barris'in güvenilemez biri olduğunu, çünkü iyileştiricilerin adamı olduğunu, bunu bir süredir devam ettirdiğini bildirmektir. Yakın zamanda meydana gelmiş bir ölüm olayı Bay Barris'in suçudur ve masum, yetenekli bir Birlik görevlisinin hunharca öldürülmüş olmasına göz yummuş olmasından dolayı cezalandırılmalıdır.

"Yazının aşağıya doğru kaydığına dikkat edin," dedi Larson. "Bunun, yazıyı yazanın ruhsal sorunları olduğunun göstergesi olduğu varsayılıyor."

"Batıl inançlar," dedi Dill. "Acaba şu saha görevlisi Pitt'in ölümünü mü kastediyor? En yakın zamanda olan o. Barris'in bununla ne ilişkisi var? Pitt'in Direktörü o muydu? Onu o mu gönderdi?"

"Durumu öğrenirim, efendim," dedi Larson canlılıkla.

Jason Dill imzasız mektubu yeniden okuduktan sonra bir kenara attı ve tekrar Direktör Barris'ten gelen soru formunu aldı. Kalemiyle formun altına birkaç satır karaladı. "Bunu haftanın sonuna doğru ona geri verin. Kimlik numaralarını yazmayı unutmuş; düzeltilmesi için geri gönderiyorum."

Larson kaşlarını çattı. "Bu onu fazla geciktirmez. Barris formu hemen doğru doldurulmuş olarak geri gönderecektir.»

Jason Dill yorgun bir şekilde, "Bu benim sorunum. Bırak da bunu ben düşüneyim. Sen kendi işine bak ki örgütte daha uzun bir süre kalabilesin. Bu çok önce öğrenmiş olman gereken bir ders."

Kızaran Larson, "Özür dilerim, efendim," dedi.

"Sanırım Direktör Barris'le ilgili gizli bir soruşturma başlatmamız gerek," dedi Dill. "Daha iyisi polis sekreterlerden birini gönderelim; talimatları ben yazdırırım."

Larson polis sekreteri bulurken Jason Dill oturup Direktör Barris'i İyileştiriciler'in adamı olmakla suçlayan imzasız mektuba donuk donuk baktı. Bunu kimin yazdığını bilmek ilginç olurdu, diye düşündü kendi kendine. Belki bir gün öğreniriz, yakında bir gün.

Ne olursa olsun, bir soruşturma olacak - William Barris hakkında.

Akşam yemeğinden sonra Bayan Agnes Parker ve başka iki öğretmen okulun lokantasında oturuyor ve uzun, gergin günün ardından dedikodu yapıp rahatlıyorlardı.

Geçen birinin konuştuklarını duyamayacağı şekilde eğilmiş olan Bayan Crowley fısıldayarak Bayan Parker'a "Kitabı hâlâ bitiremedin mi? Bu kadar uzun süreceğini bilseydim okuman için önce sana vermezdim," dedi. Tombul, kırmızı yüzü öfke doluydu. "Okumak bizim de hakkımız."

"Evet," dedi Bayan Dawes, öne doğru eğilerek. "Hatta şimdi getirsen iyi olacak. Biz de okuyalım, olmaz mı?"

Tartıştılar; sonunda Bayan Parker isteksizce kalkıp masadan uzaklaştı, merdivenlere doğru yürüdü. Merdivenlerden çıkıp koridoru geçerek binanın kendi odasının bulunduğu kanadına gelmek uzun sürüyordu, odaya gelince de kitabı sakladığı yerden çıkarmak için zaman harcamak zorunda kaldı ki Kitap, yani Lolita adlı eski edebi klasik, yıllardır yasaklılar listesindeydi; kitapla yakalananlar için ağır ceza vardı - bir öğretmen içinse bu, hapis cezası olabilirdi. Fakat öğretmenlerin çoğu böyle uyarıcı kitapları okur, aralarında değiştirirdi ve şimdiye dek kimse yakalanmamıştı.

Kitabı bitiremediği için homurdanan Bayan Parker World Today dergisinin içine koydu ve odadan koridora çıktı. Görünürde kimse yoktu, o yüzden merdivenlere yöneldi.

İnerken yapması gereken bir işi olduğunu anımsadı, hem de sabah olmadan yapılması gerekiyordu; küçük Fields'ın odası, okul kurallarının gerektirdiği gibi boşaltılmamıştı. Bir iki gün içinde yeni bir öğrenci gelip odaya yerleşecekti; yetkili birinin odanın her köşesini karış karış inceleyip kıza ait olan, yeni öğrenciyi kötü yönde etkileyecek, yıkıcı veya yasadışı bir şey kalıp kalmadığından emin olması gerekiyordu. Küçük kızın geçmişi göz önüne alındığında bu kural daha da önem kazanıyordu. Merdivenlerden ayrılıp aceleyle bir koridora girdiğinde Bayan Parker kalbinin hızla atmaya başladığını hissetti. Bu konuyu unuttuğu için başı büyük bir belaya girebilirdi. Yeni öğrencinin etkilenmesini istediğini düşünebilirlerdi.

Marion Fields'ın odası kilitliydi. Nasıl olabilir, diye sordu Bayan Parker kendine. Çocuklara anahtar verilmezdi; hiçbir yerde hiçbir kapıyı kilitleyemezlerdi. Görevlilerden biri olmalıydı. Tabii kendisinin bir anahtarı vardı ama Yönetici Direktör Dill kızı himayesine alalı beri buraya inmeye zamanı olmamıştı.

Cebinde ana anahtarı bulmaya çalışırken kapının öbür yanından gelen bir ses duydu. Odada biri vardı.

"İçeride kim var?" diye sordu, korkarak. Eğer odada yetkili olmayan biri varsa başı belaya girecekti; yurdun bakımı onun sorumluluğuydu. Anahtarı çıkarıp hızla bir nefes aldıktan sonra anahtarı deliğe soktu. Belki de Birlik'ten biri gelmiş beni kontrol ediyordur, diye düşündü. Küçük Fields'in nelere sahip olmasına izin verdiğini görmek için. Kapı açıldı, Bayan Parker ışığı yaktı.

Önce kimseyi görmedi. Yatak, perdeler, köşedeki küçük masa... konsol!

Konsolun üstünde bir şey duruyordu. Parıldayan bir şey parlak metalden, ona dönerken hafifçe parıldadı ve tıkladı. Camlı iki mekanik merceği fark etti; tüpe benzer gövdesi olan, küçük bir beyzbol sopası uzunluğunda, yukarı doğru fırlamış ve ona doğru gelen bir şey.

Kollarını kaldırdı. Dur, dedi kendi kendine. Kendi sesini duymadı; tek duyduğu kulaklarındaki ıslık sesiydi, bir feryada dönüşen, kulakları sağır edici bir patlama sesi. Dur!, diye bağırmak istedi, ama konuşamıyordu. Yükseliyormuş gibi geldi; ağırlıksız kalmış yüzüyordu. Oda karanlığa gömüldü. Gittikçe uzaklaştı, uzaklaştı. Hareket yok, ses yoktu... Yalnızca titrek yanan, sonra da yok olan bir ışık kıvılcımı.

Tanrım, diye düşündü. Başım belaya girecek. Düşünceleri bile uzaklaşıyor gibiydi; onlara sahip olamıyordu. Yanlış bir şey yaptım. Bu işime mal olacak.

Sürükleniyor, sürükleniyordu.

6

Yatağının kenarındaki görüntülü ekranın vızıltısı Jason Dill'i yatıştırıcı alarak daldığı derin uykusundan uyandırdı. Uzanarak hattı hırçınca açtı ve hemen özel devreden arandığını farla etti. Yine ne var, diye merak etti; aynı zamanda da uyuduğu saatler boyunca mücadele ettiği müthiş baş ağrısının farkına vardı. Vakit çok geçti. En azından dört buçuktu.

Ekranda tanımadığı bir yüz belirdi. Çok geçmeden bir kimlik standardı gördü. Tıp bölümüydü.

"Yönetici Direktör Dill," diye mırıldandı. "Ne istiyorsunuz? Gelecek sefere monitörden saati kontrol ederseniz iyi olur, orada öğlense bile burada saat çok geç."

Tıp görevlisi, "Efendim, elemanlarınız size hemen haber vermemi söylediler," dedi. Bir karta baktı. "Bayan Agnes Parker adında bir öğretmen."

"Evet," dedi Dill başını sallayarak.

"Bir başka öğretmen tarafından bulunmuş. Omurgası çeşitli yerlerden zedelenmişti, sabah saat 1.30'da da öldü. İlk bulgulara göre kadına kasten zarar verilmiş. Bir tür ısı plazmasının kullanıldığına dair göstergeler var. Omurga sıvısını kaynatan."

"Peki," dedi Dill. "Haber verdiğiniz için teşekkürler, doğrusunu yaptınız." Bir düğmeye basarak bağlantıyı kesti, sonra da ekrandan Birlik Polisi'yle görüşmek için direkt hat istedi.

Ekranda sakin, şişman bir yüz belirdi.

Dill, "Küçük Fields'ı koruyan bütün adamları görevden alıp yerlerine derhal tamamen rastgele seçilmiş yeni bir ekip koyun. Tamamen temize çıkıncaya dek şu andaki ekibi de alıkoyun," dedi. Düşündü. "Agnes Parker'la ilgili bilgiler size de geldi mi?"

"Bir iki saat önce geldi," dedi polis memuru.

"Lanet olsun," dedi Dill. Çok zaman geçmişti. Bu süre içinde çok fazla zarar yapmış olabilirlerdi. Kim yapmış olabilirdi?

Düşmanlar.

"Peder Fields'la ilgili haber var mı?" diye sordu. "Eminim henüz bulmayı becerememişsinizdir."

"Üzgünüm, efendim," dedi polis memuru.

Dill, "Şu Bayan Parker'la ilgili bulduklarınızı bana da haber verin," dedi. "Dosyasını doğal yollardan takip edin. Bunu size bırakıyorum, bu sizin işiniz. Benim ilgilendiğim küçük Fields. Ona hiçbir şey olmasını istemiyorum. Belki de iyi olup olmadığını şimdi kontrol etseniz iyi olur; bana her durumda bilgi verin." Hattı kapattı ve yerine oturdu.

Küçük Fields'ı kimin götürdüğünü mü bulmaya çalışıyorlar, diye sordu kendine. Ve nereye? Bu bir sır değildi; gün ışığında arabama bindirdik, çocukların oyun alanının önünden geçtik.

Yaklaşıyorlar, dedi kendi kendine. Vulcan 2'ye ulaştık çocuklarla ilgilenmekten anladığı tek şey onları ilk gelen yüksek düzeyde görevliye teslim etmek olan o aptal, yaltakçı öğretmene de. Binalarımızın içine kadar girebiliyorlar. Ta olarak ne yaptıklarını çok iyi bildikleri ortada. Eğer okullara yani gençleri inanmaları için eğittiğimiz yerlere de girebiliyorlarsa...

Bir iki saat evinin mutfağında oturup ısındı ve sigara yaktı. Sonunda karanlık gece griye dönmeye başladı.

Ekrana dönerek Larson'ı aradı. Uyku sersemi olan Larson kaba bir şekilde kimin aramakta olduğuna baktı, sonra müdürünü tanıdı ve hemen iş havasına girip nazikleşti. "Buyurun, efendim."

"Vulcan 3'e bir takım sorular yöneltmek için sana ihtiyacım olacak," dedi Jason Dill. "Bu soruları büyük bir dikkatle hazırlamamız gerekecek. Ve verilerin yüklenmesi de zor olacak." Devam edecekti ama Larson sözünü kesti.

"Memnun olacağınız bir şey var: Direktör Barris'i suçlayan imzasız mektubu kimin yazmış olabileceği ile ilgili bir şey yakaladık," dedi. "Şu 'öldürülen yetenekli adam'ın kim olabileceği üzerinde durduk. Kastedilenin Arthur Pitt olduğu varsayımından yola çıkıp Pitt'in eşinin Kuzey Afrika'da yaşadığını keşfettik - aslında kadın haftada birkaç kez alışveriş için Kahire'ye gidiyormuş. Mektubu kadının yazdığı öyle büyük bir olasılık ki, bölge polisine kadını yakalamaları için talimat vermeye hazırlanıyoruz. Bölge Blucher'ın bölgesi, bu yüzden onun adamlarıyla çalışalım ki kimse gücenmesin. Sizin onay vermeniz gerekiyor, böylece benim sorumluluk almam gerekmeyecek. Anlarsınız ya efendim, bunu yapan belki kadın değildir."

"Kadını yakalayın," dedi Dill genç adamın sözcük bombardımanını yalnızca yarım kulakla dinleyerek.

"Hemen, efendim," dedi Larson canlı bir tavırla. "Kadından öğrenebildiklerimizi size de bildiririz. Barris'i suçlamak amacının ne olduğunu öğrenmek ilginç olacak - tabii suçlayanın o olduğunu varsayarsak. Bence başka bir direktör adına çalışıyor olabilir ve

Yaklaşıyorlar, dedi kendi kendine. Vulcan 2'ye ulaştık çocuklarla ilgilenmekten anladığı tek şey onları ilk gelen yüksek düzeyde görevliye teslim etmek olan o aptal, yaltakçı öğretmene de. Binalarımızın içine kadar girebiliyorlar. Ta olarak ne yaptıklarını çok iyi bildikleri ortada. Eğer okullara yani gençleri inanmaları için eğittiğimiz yerlere de girebiliyorlarsa...

Dill bağlantıyı kesti. Sonra da yorgun bir şekilde yatağına geri döndü.

Haftanın sonuna doğru Direktör William Barris soru formunu geri aldı, üzerine bir not karalanmıştı: "Doğru doldurulmamış. Lütfen düzeltip geri gönderin."

Barris öfkeyle formu masasına attı ve ayağa fırladı. Görüntülü ileticiyi açtı. "Bana Cenevre Birlik Kontrol'ü bağlayın."

Cenevre'deki görevli bağlandı. "Buyurun, efendim?"

Barris soru formunu kaldırdı. "Bunu geri gönderen kim? Kimin yazısı bu? Veri yükleme ekibinin başı mı?"

"Hayır, efendim." Görevli hemen kontrol etti. "Formunuzla ilgilenen Yönetici Direktör Dill'miş efendim."

Barris öfkeden kaskatı kesildiğini hissetti. "Hemen Dill'le görüşmek istiyorum."

"Bay Dill konferansta. Rahatsız edilemez."

Barris hızla vurarak ekranı karарttı. Bir süre düşündü. Hiç kuşku yoktu; Jason Dill işlemi bilerek durdurmuştu. Böyle devam edemem, diye düşündü Barris. Bu şekilde Cenevre' den herhangi bir yanıt alamayacağım. Dill neyin peşinde, Tanrı aşkına?

Dill neden kendi direktörleriyle işbirliği yapmayı reddediyor?

Bir yılı geçti ve Vulcan 3'ten İyileştiriciler'le ilgili tek bir rapor yok. Ya da vardı da Dill mi açıklamıyordu?

İnanamayarak, Dill bilgisayardan bilgileri saklıyor olabilir mi, diye düşündü. Nelerin olup bittiğinden haberdar etmiyor olabilir mi?

Vulcan 3 İyileştiriciler'le ilgili hiçbir şey bilmiyor olabilir mi? Bu kadarı hiç inanılır gelmiyordu. Bu, Dill için bitmez tükenmez bir iş demekti; Vulcan 3'e yalnızca bir hafta içinde milyarlarca veri yükleniyordu; Hareket'le ilgili bütün bilgileri büyük makineden saklamak herhalde olanaksız gibi bir

şeydi. Üstelik herhangi bir veri girerse, bilgisayar tepki gösterirdi; veriyi tutar, bütün diğer verilerle karşılaştırır ve bağdaşmadığını fark ederdi.

Hem, diye düşündü Barris, eğer Dill Hareket'in varlığı Vulcan 3'ten saklıyorsa amacı ne olabilirdi? Kendini -ve genel olarak Birlik'i- bilgisayarın durumu değerlendirmesine mahrum etmekle ne elde edebilirdi?

Fakat Barris durumun son on beş aydır böyle olduğunu fark etti. Vulcan 3'ten bize hiçbir şey gelmedi, yani ya makine bir şey söylemedi, veya söylediyse de Dill açıklamadı. Bu yüzden her açıdan bilgisayar konuşmadı sayılır.

Birlik'in yapısı içinde ne temel bir hata, diye düşündü acı acı. Bilgisayarla ilişki kuracak tek bir adam var, böylece o adam bizi tamamen bilgisayardan koparabilir; dünyanın Vulcan 3'le ilişkisini kesebilir, insanla Tanrı arasındaki yüce bir rahip gibi. Bunun yanlış olduğu açık. Fakat ne yapabiliri Ben ne yapabilirim? Bu bölgedeki en üst düzey yetkili ben olabilirim, ama Dill yine de benim üstüm; beni ne zaman istese görevden alabilir. Evet, bir direktörü kendi isteğinin dışında görevden almak karmaşık ve zor bir işti ama daha önce birçok kez yapılmıştı. Ben çıkıp onu suçlarsam-

Neyle?

Barris, Dill'in bir şeyler yapıyor olduğunu fark etti ama ne olduğunu bilmenin yolu yoktu. Sadece elimde gerçek olmadığından değil; neyle suçladığımı yazacak kadar bile yolumu göremiyorum. Üstelik soru formunu gerçekten doğru doldurmamıştım; orası doğru. Ve Dill Vulcan 3'ün İyileştiriciler'le ilgili gerçekten hiçbir şey söylemediğini söylemek istiyorsa kimse onunla tartışamaz, çünkü makineye başka kimse ulaşamıyor. Sözüne inanmak zorundayız.

Barris, ama artık sözüne inandığım yeter, diye düşündü. On beş ay yeterince uzun bir süre, harekete geçmenin zamanı geldi. Bu istifa etmek zorunda bırakılmam anlamına gelse bile.

Büyük olasılıkla da böyle olacak, hem de hemen.

İnsanın işi, diye karar verdi Barris, o kadar da önemli değil. Parçası olduğun örgüte güvenmen gerekir; üstlerine inanman gerekir. Eğer bir şeyler karıştırdıklarını düşünüyorsan sandalyenden kalkıp bir şey yapmalısın, bu onlarla yüzleşip açıklama istemekten başka bir şey olmayacaksa bile.

Uzanarak eliyle ekranı tekrar açtı. "Beni sahaya bağlayın. Acele edin."

Bir süre sonra saha-kuledeki görevli ekranda belirdi. "Buyurun, efendim?"

"Ben Barris. Bir an önce birinci sınıf bir gemi hazırlayın. Hemen uçuyorum."

"Nereye efendim?"

"Cenevre'ye," diye dişlerini gıcırdattı Barris. "Yönetici Direktör Dill ile bir randevum var." Kendi kendine, "Dill bundan hoşlansa da hoşlanmasa da," diye ekledi.

Gemi onu son sürat Cenevre'ye götürürken Barris planlarını dikkatle gözden geçirdi.

Bunu Jason Dill'i zor durumda bırakmak için bahane olarak kullandığımı, samimi olmadığımı, Vulcan 3'ün cevap vermemesini aslında Jason Dill'in mevkiini ele geçirmek için bahane olarak kullandığımı söyleyecekler, diye düşündü. Cenevre'ye gelişim de ne kadar acımasızca hırslı olduğumu kanıtlayacak. Elimde bu dediklerinin tersini kanıtlayacak hiçbir şey yok; söylediklerimin altında başka bir amaç olmadığını kanıtlayamam.

Bu kez kronik kuşku içinde değildi; örgütün iyiliği için uğraştığını biliyordu. Bu kez kendi aklından geçenleri bildiğini fark etti. Şu anda kendisine güvenebilirdi.

Yalnızca kendime güvenmem gerekli, dedi kendine. Kişisel çıkarım için Dill'i alt etmeye çalıştığımı sürekli inkâr edersem...

Ama dahası vardı. Mekanizmayı işletmeye bir başlarlarsa, dünyadaki bütün inkârların bana bir faydası olmaz, diye düşündü. Atlanta'dan o polis

psikologlardan birkaç tane getirebilirler; çocuklar bir kez benim üzerimde çalışırlarsa beni suçlayanların düşüncelerine katılıverir, Dill'in sorunlarını kuşkucu bir şekilde sömürdüğüme ve örgütü yıkmaya çalıştığıma ikna olurum. Hatta beni hain olduğum ve Ay'daki çalışma kamplarına gönderilerek cezalandırılmam gerektiği konusunda bile ikna ederler.

Atlanta psikologlarını düşününce boğazının kuruduğunu ve alnında soğuk terler belirdiğini hissetti.

Onlarla sadece bir kez karşılaşmıştı, o da Birlik'teki üçüncü yılındaydı. Bölümündeki -o zamanlar Birlik'in küçük kırsal bir bölgesini yönetiyordu- dengesiz bir memurun Birlik malını çaldığı ve karaborsada sattığı ortaya çıkmıştı. Birlik'in tabii ki ileri teknolojik aletler üzerinde tekeli vardı ve bazı mallar son derece değerliydi. Bu da insanları sürekli olarak baştan çıkarıyordu; o memur da envanterlerden sorumluydu; cazibe fırsatla birleşmiş, ikisi bir arada karşı konulamaz hale gelmişti. Gizli polis adamı neredeyse anında yakalamış, tutuklamış ve olağan itirafı elde etmişlerdi. Kendini temize çıkarmak, veya temize çıkarmaktan anladığı her neyse onun için, adam bölge ofisindeki William Barris dahil başka kişileri de suçlamıştı. Böylece onunla ilgili emir çıkmış, onu bir gece yarısı "görüşme yapmak" için götürmüşlerdi.

Hakkında emir çıkarılması onu herhangi bir sorumluluk altına sokmuyordu; her vatandaşın yaşamı boyunca bir veya daha fazla kez polisle başı belaya giriyordu. Bu olay Barris'in kariyerine zarar vermemişti; çabucak serbest bırakılmış, işine geri dönmüştü ve daha yüksek pozisyona terfii sırasında kimse olayı gündeme getirmemişti. Fakat polis merkezinde yarım saat iki psikolog onun üzerinde çalışmıştı ve bu hâlâ onu gece yarısı uykusundan uyandırmaya yetiyordu; kötü bir düştü| ama ne yazık ki her an bir kez daha gerçek olabilirdi.

Eğer şimdi, Mason-Dixon Hattı'nın kuzeyindeki tek yetkili olan Kuzey Amerika Direktörü olmasına rağmen, yanlış bir adım atarsa...

Cenevre Birlik Kontrol'e gittikçe yaklaşırken başını bile bile belaya soktuğunu düşünüyordu artık. Kendi işime bakmalıyım, dedi kendine. Merdivenin üst basamaklarına çıkmak, hatta hapisten uzak kalmak için hepimizin öğrendiği bir kural bu.

Ama bu zaten benim işim!

Fazla geçmeden, teypten gelen yumuşak bir ses, "inmek üzereyiz, Bay Barris," dedi.

Cenevre altındaydı. Kalktıktan sonra, Atlantik'i geçerken Batı Avrupa'nın üzerinden giderken gemiye rehberlik eden otomatik rölelerin aşağıya çektiği gemi alçalıyordu.

Barris, Büyük olasılıkla benim yolda olduğumu biliyorlardır, diye düşündü. Dalkavuğun, muhbirin biri onlara haber vermiştir. Kendi binamdaki küçük memurlardan biri mutlaka Birlik Kontrol adına çalışan bir casustur.

Şimdi, koltuğundan kalkıp çıkış kapısına doğru ilerlerken, başka biri geliş zamanını belirlemek için mutlaka Cenevre terminalinde onu bekliyordu. Hep izleyecekler beni, diye düşündü.

Çıkışta duraksadı. Geri dönebilirim, dedi kendi kendine, bu yolculuğa hiç başlamamış gibi yapabilirim, hiç kimse de konuyu açmaz; buraya gelmek için yola çıktığımı, alana kadar geldiğimi bilirler ama nedenini bilemezler. Niyetimin patronum Jason Dill'le yüzleşmek olduğunu asla anlayamazlar.

Duraksadı, sonra kapıyı açan düğmeye bastı. Kapı kenara açılınca parlak öğlen güneşi küçük geminin içini doldurdu. Barris ciğerlerini taze havayla doldurdu, durdu, sonra rampadan inerek alana girdi.

Açık alandan terminale doğru yürürken parmaklığın kenarında duran biri harekete geçti. İşte, dedi Barris. Beni izliyor. Şekil yavaşça ona doğru ilerledi. Uzun, mavi paltosu olan biriydi bu. Saçı eşarpla bağlı, elleri paltosunun cebinde bir kadın. Kim olduğunu bilemedi. Güzel ama belirgin olmayan hatlar. Ne kadar anlamlı gözler, diye düşündü. Kendisine bakıyorlardı. Kadın aralarında bir-iki metre kalıncaya dek ne konuştu ne de bir hareket yaptı. Derken renksiz dudakları kıpırdadı.

"Beni anımsamıyor musunuz, Bay Barris?" dedi anlam taşımayan bir sesle. Yanına geldi ve onunla beraber terminale doğru yürümeye başladı. "Sizinle konuşmak istiyorum. Sanırım ayırdığınız zamana değecek."

"Rachel Pitt," dedi Barris.

Rachel ona bakarak, "Satacak bir şeyim var. Geleceğinizi belirleyebilecek bir haber," dedi. Sesi sert ve tizdi, cam gibi kırılgandı. "Ama karşılığında bir şey almam gerek; bir şey vermelisiniz."

"Sizinle herhangi bir iş yapmak istemiyorum," dedi. "Buraya sizi görmeye gelmedim."

"Biliyorum," dedi Rachel. "Sizi ofisinizde yakalamak istedim ama her seferinde beni engellediler. Bu konuda emir verdiğinizi hemen anladım."

Barris bir şey söylemedi. Bu gerçekten çok kötü, diye düşündü. Bu kaçık kadın beni burada, şimdi bulmayı başardı.

"İlgilenmiyorsunuz," dedi Rachel, "ve neden olduğunu biliyorum; bütün düşünebildiğiniz Jason Dill'in karşısında ne kadar başarılı olacağınız. Ama bakın, onunla kanıksamayacaksınız bile."

"Nedenmiş?" dedi, hissettiği herhangi bir duyguyu sesine yansıtmamaya çalışarak.

Rachel, "Birkaç gündür tutukluydum. Beni alıp buraya getirdiler," dedi.

"Ben de burada ne yaptığınızı merak ediyordum."

"Bir Birlik görevlisinin sadık karısı. Kendini örgüte adamış. Kocası öldürüleli birkaç..." Durdu. "Ama bununla da ilgilenmiyorsunuz." Parmaklığa geldiklerinde durdu ve yüzünü ona döndü, "ister doğrudan Birlik Kontrol Binası'na gidersiniz, ister yarım saat benimle gelirsiniz. Ben ikincisini öneririm. Beni dinlemeden gidip Dill'i görmeye karar verirseniz..." Omuz silkti. "Sizi durduramam. Gidin." Hiç kırpmadığı siyah gözleri parıldayarak bekledi.

Bu kadın gerçekten aklını kaçırmış, diye düşündü Barris. Katı, fanatik ifadeler... Ama yine de dediklerini kulak ardı etmeyi göze alabilir miydi?

"Sizi baştan çıkartmaya çalıştığımı mı düşünüyorsunuz? " dedi.

Barris irkildi: "Ben..."

"Yani yüce amacınıza ulaşma yolundan çıkartmak." Kadın kez gülümsedi, rahatlamış görünüyordu. "Bay Barris," dedi sallanarak. "Size gerçeği söyleyeceğim, iki gündür yoğun inceleme altında tutuluyorum. Kim tarafından olduğunu tahmin edebilirsiniz. Ama fark etmez. Neden dert edeyim? Bütün olanlardan sonra..." Sesi kesildi, sonra yine devam etti. Kaçtığımı mı düşünüyorsunuz? Peşimde olduklarını?" Gözlerinde alaycı bir ifade dans etti. "Hayır. Beni bıraktılar. İki gün boyunca zorunlu psikoterapi uyguladılar, sonra da eve gidebileceğimi söylediler; kapıdan dışarı attılar."

Birkaç insan yanlarından geçip kendi gemilerine doğru gitti. Barris ve Rachel bir süre sessiz kaldılar.

"Sizi neden yakaladılar?" diye sordu Barris sonunda.

Rachel, "imzasız bir iftira mektubu hikâyesi. Birlik'te yüksek yerde birini suçlayıcı bir mektup yazdığımı söylediler," dedi. "Onları masum olduğuma iknaya çalıştım - ya da onların aklımın içiyle ilgili analizleri sonucu ikna oldular, ben sadece oturdum. Aklımı çıkardılar, parçalara böldüler, incelediler, parçaları yeniden birleştirdiler ve kafamın içine doldurdular." Eliyle eşarbını kenara kaydırdı; Barris hiç hoşlanmayarak tam saçlarının başladığı yerdeki ince beyaz izi gördü. "Geri verdiler," dedi Rachel. "En azından öyle olduğunu umuyorum."

Barris merhametle, "Bu gerçekten korkunç. Gerçek bir insan hakları istismarı. Durdurulması gerek," dedi.

"Eğer Yönetici Direktör olursanız belki siz durdurabilirsiniz. Kim bilir? Bir gün olabilirsiniz - sonuçta siz zeki, çalışkan ve hırslısınız. Tek yapacağınız bütün öbür zeki, çalışkan, hırslı direktörlerin üstesinden gelmek. Taubmann gibi."

"Suçladığınızı öne sürdükleri o muydu?"

"Hayır," dedi zayıf bir sesle. "Sizsiniz, William Barris. Bu ilginç değil mi? Neyse, haberimi verdim - hem de bedava. Jason Dill'in dosyasında sizi İyileştiriciler'den para almakla suçlayan bir mektup var; bana gösterdiler.

Biri sizinle uğraşıyor ve Dill de bununla ilgileniyor. Oraya gidip kılıçlarınızı çekmeden önce bunu bilmeniz iyi olur, değil mi?"

Barris, "Buraya bunun için geldiğimi nereden biliyorsunuz?" dedi.

Koyu renkli gözleri titredi. "Başka ne için olabilir?" Ama şimdi sesinde tereddüt vardı.

Barris uzanarak kadının kolunu tuttu. Kararlılıkla alanın cadde tarafına götürdü. "Sizinle konuşmaya zaman ayıracağım," dedi. Düşünerek kadını götürebileceği bir yer bulmaya çalıştı. Taksi durağına gelmişlerdi bile; bir robot taksi onu görmüştü ve bulundukları yere doğru geliyordu.

Taksinin kapısı açıldı. Mekanik bir ses, "Size hizmet edebilir miyim?"dedi.

Barris taksiye atladı ve kadını da yanına çekti. Hâlâ sıkıca kadını tutarak şoföre, "Dinle, bize bir otel bulabilir misin, şöyle göz önünde olmayan bir yer -anlarsın ya." Şoförün alıcı değinin yanıt vermek için hızla çalıştığını duyabiliyordu. "Rahatlayabileceğimiz bir yer olsun," dedi. "Sevgilimle benim için. Anlarsın."

Şoför hemen, "Tabii, efendim," dedi. Taksi işlek Cenevre caddelerinde ilerlemeye başladı. "İstediğiniz gizliliği bulabileceğiniz, gözlerden uzak bir otel." Sonra da ekledi: "Bol Oteli, efendim."

Rachel Pitt bir şey söylemedi; yalnızca bir şey görmeden ileriye doğru bakıyordu.

Jason Dill iki bandı cebinde taşıyordu; hep onun yanındaylar, gece-gündüz. Şimdi, parlak aydınlatılmış koridorda yavaş yavaş yürürken de yanındaydılar. Bir kez daha istemsiz olarak elini kaldırıp bantların oluşturduğu kabarıklığa dokundu, sihir gibi, diye düşündü kendi kendine ironiyle. Sonra da halkı batıl inançlı oldukları için suçluyoruz!

İleride ışıklar yandı. Kocaman, sağlamlaştırılmış kapıla ardından kapanarak odanın tek girişini engellemiş oldular. Koca makine, alıcı bankalar ve

göstergelerden oluşan dev kitle önünde yükseliyordu. Onunla-Vulcan 3'le-yalnızdı.

Bilgisayarın çok küçük bir bölümü görülebiliyordu; alt kısmı hiç görmediği, aslında hiçbir insanın görmediği yerlere doğru kaybolup gidiyordu. Var oldu olalı bazı bölümleri kendisi büyütmüştü. Bunu yapabilmek için graniti ve toprağı kazmıştı; uzun bir süredir o bölgede kazı işlerine devam ediyordu. Bazen Jason Dill uzaktan gelen, diş hekiminin çok gürültülü dolgu aletine benzeyen sesi duyabiliyordu. Ara sıra dinler, kazı işlerinin nerede devam ettiğini tahmin etmeye çalışırdı. Bu yalnızca bir tahmindi. Vulcan 3'ün büyüyüp gelişmesiyle ilgili tek denetimleri iki yoldan olabiliyordu: yüzeye dolan ve arabalarla taşınması gereken kaya miktarı ve bilgisayarın istediği hammadde, alet ve parçaların özellikleri.

Jason Dill aygıtın karşısına geçtiğinde yeni taleplerinin olduğunu gördü; bandı alıp doldurması gerekiyordu. Sanki, diye düşündü, görevim onun ayak işlerine bakmakmış gibi.

Alışverişini ben yapıyorum, dedi kendi kendine. O buraya sıkışmış durumda, o yüzden ben gidip haftalık zerzevatı alıyorum. Tek farkı, şu durumda yiyecek almıyoruz da başka her şeyi sağlıyoruz.

Vulcan 3'ü çalıştırmanın masrafı çok fazlaydı. Birlik'in dünya çapında uyguladığı vergilendirme programının bir nedeni de bilgisayarın bakımıydı. En son hesaplara göre vergilerin yaklaşık yüzde kırk üçü Vulcan 3'ün payına ayrılıyordu.

Geri kalanı da, diye düşündü Dill tembel tembel, okullara, yollara, hastanelere, itfaiyelere, polise gidiyor - yani insanın daha önemsiz gereksinimlerine.

Ayağının altında yer titredi. Burası mühendislerin yaptığı en derin düzeydi ve aşağıda sürekli olarak bir şeyler oluyordu. Titremeleri daha önce de hissetmişti. Aşağıda ne vardı? Toprak değildi; hareketsiz zemin değildi. Enerji radarı, tüpler, teller, transformatörler, kendi kendine çalışabilen makineler... Devam eden hareketle ilgili kafasında bir şeyler canlandırabiliyordu: gerekenleri getiren, artıkları götüren arabalar, yanıp sönen ışıklar, kapanan röleler, soğuyup yeniden ısınan anahtarlar, eskimiş

ve yerlerine yenileri konan parçalar, yeni icat edilen parçalar, eski tasarımların yerini alan üstün tasarımlar. Peki nereye kadar yayılmıştı? Kilometrelerce mi? Ayakkabılarının altındaki, kendi bildiği düzeylerin altında başka düzeyler de mi vardı? Aşağıya, daha aşağıya mı gidiyordu , sonsuza dek?

Vulcan 3 kendisinin farkına varmıştı. Kocaman, kişiliksiz metalin ortasında bir tanıma belirtisi parladı, kısa bir süre için akışkan harfler şeridi belirdi, sonra hemen kayboldu. Jason Dill sözcükleri ya hemen yakalayacaktı ya da hiç; insi durgunluğa hiç yer yoktu.

Eğitsel yönelim araştırması bitti mi?

"Neredeyse," dedi Dill. "Birkaç gün daha." Her zamanki gibi Vulcan 3'le ilgilenirken derinden gelen, ağır bir isteksizlik duydu; bu, yanıtlarını yavaşlatıyor, aklını, duyulardan ölümcül bir ağırlık gibi işgal ediyordu. Bilgisayarın huzurunda, da kendini aptallaşmış buluyordu. Her zaman en kısa yanıtları veriyordu; böylesi daha kolaydı, ilk sözcükler başının üstünde havada belirir belirmez de gitme isteği duyuyordu; işte gitmek istiyordu bile.

Fakat işi buydu, burada Vulcan 3'le birlikte kapanıp kalmak. Birinin bunu yapması gerekiyordu. Bir insanın bu yer. de durması gerekliydi.

Bunu Vulcan 2'nin önünde hiç hissetmemişti.

Islak havada çakan mavi-beyaz şimşekleri andıran yeni sözcükler oluşmuştu.

Bu bana derhal gerekli.

"Veri-yükleme ekipleri bilgiyi veri formlarına dönüştürür dönüştürmez vereceğim."

Vulcan 3 -sinirlenmişti: evet, diye düşündü, doğru sözcük bu. Elektrik hatları kızarmıştı- serinin adı da buradan geliyordu zaten. Gümbürtüler ve donuk kızıl şimşekler, Vulcan 3'ün yaratıcısı Nathaniel Greenstreet'e eski

tanrıların demir ocaklarını ve çok uzun zaman önce Jüpiter için yıldırımı yaratan topal tanrıyı anımsatmıştı.

Ters giden bir şey var. Belirli toplumsal katmanların altında elimdeki verilerle açıklanamayacak önemli bir değişim var. Tarafımca bilinmeyen tarihsel-devingen etkenlere tepki olarak toplumsal piramit yeniden düzenleniyor. Bununla ilgileneceksem fazlasını bilmem gerekiyor.

Jason Dill belli belirsiz bir uyarı duygusuyla irkildi. Vulcan 3 neden kuşkulanmıştı? "Bütün veriler en kısa sürede elinde olacak."

Görünüşe göre, toplum kararlı bir şekilde bölünüyor. Eğim yönelimle ilgili raporun hemen bitsin, ilgili bütün olgular yani.

Vulcan 3 bir aradan sonra devam etti: Hızla yaklaşan bir kriz seziyorum.

"Nasıl bir kriz?" diye sordu Dill sinirle.

İdeolojik. Yeni bir gidişat belirme aşamasında. En altsınıfların deneyimlerinden bir Geştalt türedi. Tatminsizliklerini yansıtıyor.

'"Tatminsizlik mi? Neyle ilgili?"

Aslında halk durağanlık kavramını reddeder. Genelde, kök salmaya yetecek kadar malı mülkü olmayanlar güvenlikten çok kazançla ilgilidirler. Onlara göre toplum macera aranacak bir arenadır, içinde daha yüksek bir güç statüsüne yükselmeyi umdukları bir yapıdır.

"Anlıyorum," dedi Dill saygılı bir şekilde. .

Bizimki gibi akılcı bir biçimde kontrol edilen, durağan toplumlar onların arzularını ezer. Hızla değişen, durağan olmayan bir toplumda en altsınıflar iktidarı ele geçirmeye çalışır. Temelde, en altsınıflar maceracıdır, yaşamı kumar olarak, bir görevden çok oyun olarak algılarlar, oyunda kazanılacak şey de toplumsal iktidardır.

"İlginç," dedi Dill. "Yani onlar için şans kavramı önemli bir rol oynuyor. Tepedekilerin şansı vardı. Ama..." Fakat Vulcan 3 onun söyledikleriyle ilgilenmiyordu bile, devam etti.

Halkın tatminsizliği ekonomik anlamda yoksunluğa değil etkisiz oldukları duygusuna dayanıyor. Temel amaçları yaşam standartlarında yükselme değil, daha fazla toplumsal iktidardır. Duygusal yönelimleri yüzünden, güçlü bir lider-figür onları şekillenmemiş unsurlar yığını olmaktan çıkarır, işleyen bir birim olmaya yönlendirme ayaklanır ve harekete geçerler.

Dill'in buna verecek yanıtı yoktu. Vulcan 3'ün elindeki bilgileri elediği ve rahatsız edecek denli yakın sonuçlara vardığı ortadaydı. Tabii makinenin uzmanlık alanı da buydu; başlı başına tümevarımcı ve tümdengelimci akıl yürütme işleri için yapılmış bir aygıttı. Acımasızca bir basamaktan diğerine geçiyor ve doğru sonuca varıyordu, o sonuç ne olursa olsun.

Vulcan 3 herhangi bir doğru bilgisi olmadan, genel tarihsel ilkelere bakarak, çağdaş dünyada gelişen çelişkilere tümdengelim yoluyla varmıştı. Ortalama insanı sabah uyanıp isteksizce günü selamladığında bekleyen durumun resmini çizmişti. Burada sıkışmış olan Vulcan 3 dolaylı ve eksik bilgilerle, gerçekte var olan şeyleri hayal etmişti.

Dill'in alnında terler belirdi. Herhangi bir insanın veya insanlar grubunun aklından çok daha büyük bir akılla karşı karşıyaydı. Bilgisayarın yeteneklerinin kanıtı; Greenstreet'i bir makinenin yapabileceklerinin sadece bir insanın yapabileceklerini çok daha hızlı bir şekilde yapabilmekle sınırlı olmadığına dair görüşünün doğrulanması... Vulcan 3, açıkça, bir insanın ne denli çok zamanı olursa olsun, yapması olanaklı olmayan şeyleri yapıyordu.

Burada, yeraltında karanlığa gömülü halde, sürekli tecrit altındaki şey bir insan olsaydı delirirdi; dünyayla ilişkisi kopar, olup bitenleri izleyemezdi. Zaman ilerledikçe, gerçeğin kafasındaki resmi silikleşmeye başlardı ve gittikçe daha fazla sanrılar görmeye başlardı. Vulcan 3 ise sürekli olarak tam ters yönde ilerliyordu; bir anlamda derece derece, kaçınılmaz olarak, daha da sağlam bir akla sahip oluyordu, veya en azından olgunluğa - tabii bununla kastedilen, olayların net, doğru ve tam resmiyse. Jason Dill bu resme hiçbir insanın hiçbir zaman sahip olamayacağını fark etti, insanların bakışı daima kısmiydi. Bu devinki ise değildi!

"Eğitsel araştırmayı hızlandıracağım," diye mırıldandı, "istediğin başka bir şey var mı?"

Kırsal dilbilimle ilgili istatistik raporu hâlâ gelmedi. Neam Alt-koordinatörün Arthur Graveson Pitt'in kişisel gözetimi altında yürütülüyordu.

Dill sessizce küfretti. Tanrım! Vulcan 3 ona yüklenen depoladığı milyarlarca veriden tek birini bile yanlış bir yere koymuyor, yitirmiyor veya yanlış anlamıyordu. "Pitt yaralandı," dedi Dill yüksek sesle ve beynini umutsuzca tarayarak "Arabası Colorado'da virajlı bir yolda ters döndü. Ya da en azından ben öyle anımsıyorum. Emin olmak için kontrol etmem gerek, ama..."

Raporunu başka biri tamamlasın. Bana gerekli. Yarası ciddi mi?

Dill duraksadı. "Aslında yaşayacağını sanmıyorlar. Söylediklerine göre..."

Neden geçen yıl T-sınıfından bu kadar çok kişi öldü? Bu konuda bilgi istiyorum, istatistiklerime göre bu rakamın ancak beşte biri doğal nedenlerden ölmüş olmalıydı. Önemli bir etken eksik. Daha çok veri gerekiyor.

"Pekâlâ," diye homurdandı Dill. "Sana daha çok veri bulacağız, ne istersen."

Denetleme Konseyi'ni özel olarak toplanmaya çağırma konusunu değerlendiriyorum. On bir Bölgesel Direktöre bağlı personeli kişisel olarak sorgulamaya karar verme aşamasındayım.

Bunun karşısında Dill dondu kaldı, konuşmaya çalıştı ama bir süre konuşamadı. Yalnızca sabit olarak sözcüklerin bulunduğu şeride bakabiliyordu. Şerit insafsızca hareket ediyordu.

Verilerin yüklenme şeklinden tatmin olmuyorum. Görevden alınmanı ve yepyeni bir yükleme sisteminin getirilmesini talep edebilirim.

Dill'in ağzı açıldı ve kapandı. Görünür şekilde titrediğinin farkına varıp bilgisayarın karşısında geriledi. "Başka bir şey istemiyorsan," diyebildi. "İşlerim var. Cenevre'de." Tek istediği durumdan uzaklaşmak, odadan çıkmaktı.

Başka bir şey yok. Gidebilirsin.

Dill olabildiğince çabuk odadan çıktı ve ekspres asansörle yüzeye çıktı. Etrafında, bulanıklık içinde, muhafızlar üstünü kontrol ettiler, ama o onların tam olarak farkında değildi bile.

İşe bak, diye düşündü. Ne büyük bir sınav. Atlanta'daki psikologlarmış - onların karşılaştıkları benim her gün çektiklerimin yanında hiç kalır.

Tanrım, bu makineden nefret ediyorum, diye düşündü. Hâlâ titriyordu ve kalbi hızla atıyordu; nefes alamıyordu, o yüzden bir süre dış salondaki deri kaplı kanepede oturarak kendine gelmeye çalıştı.

Görevlilerden birine, "Bir bardak yatıştırıcı bir şey istiyorum. Ne varsa," dedi.

Hemen geldi, uzun, yeşil bir bardak; bir dikişte midesine indirince kendini birazcık daha iyi hissetti. Görevlinin ödeme yapılması için beklediğini fark etti; adamın elinde bir tepside hesap vardı.

Görevli, "Yetmiş beş sent, efendim," dedi.

Bu, Dill için bardağı taşıran, son damla oldu. Yönetici Direktör olması onu bu sıkıntılardan kurtarmıyordu; bozuk para bulmak için cebini araması gerekiyordu. Ve bu arada, diye düşündü, toplumun geleceği bana bağlı. Ben bu aptal içki yetmiş beş sent bulmaya çalışırken.

Hepsi paramparça olsunlar isterlerse. Vazgeçmem gerek.

Taksi Rachel Pitt'i ve onu kentin karanlık, çok nüfuslu, eski bölümüne götürürken William Barris kendini biraz daha rahatlamış hissediyordu. Kaldırımlarda pejmürde kılıklı, eski şapkalı yaşlı adamlar kümelenmişti. Gençler mağazaların vitrinlerinin önünde aylak aylak oturuyorlardı. Vitrinlerin çoğunda, sergilenen malların çalınmasını önlemek için demir parmaklıklar veya teller olduğunu fark etti Barris. Ara sokaklarda ise çöpler yığılmıştı.

"Buraya gelmemizin sakıncası var mı?" diye sordu yanındaki kadına. "Yoksa fazla mı bunaltıcı?"

Rachel mantosunu çıkarmış, kucağına koymuştu. Üzerini de kısa kollu, pamuklu bir gömlek vardı, muhtemelen polis onu tutuklamaya geldiğinde üzerinde bu vardı; daha çok ev giysisi gibi geldi ona. Boğazında da toza benzer bir iz gördü. Yüzünde yorgun, solgun bir ifade vardı ve bitkin bitkin oturuyordu.

"Biliyor musunuz, bu kenti seviyorum," dedi bir süre sonra.

"Bu bölgeyi bile mi?"

"Buralarda oturuyorum," dedi. "Beni salıverdiklerinden beri."

Barris, "Size toplanmanız için zaman verdiler mi? Yanınıza giysi alabildiniz mi?"

"Hiçbir şey alamadım," dedi.

"Ya para?"

"Çok naziktiler." Sesinde yorgun bir alay vardı. "Hayır, para almama izin vermediler; sadece beni bir polis gemisine tıkıp Avrupa'ya götürdüler. Ama salıvermeden önce, kocamdan kalan emekli aylığından eve gidebilmeme yetecek kadar para çekmeme izin verdiler." Başını çevirerek sözünü tamamladı: "Bürokrasi yüzünden düzenli ödemelerin elime geçmesi birkaç ay alacak. Bana iyilik yaptılar yani."

Barris bunun karşısında bir şey söylemedi.

"Sizce," dedi Rachel, "Birlik'in bana davranış tarzına gücenmiş miyim?"

"Evet," dedi Barris.

Rachel, "Haklısınız," dedi.

Artık taksi yırtık pırtık bir tentesi olan eski, tuğladan bir otelin girişine doğru gidiyordu. Bond Oteli'nin görünüşü karşısında şaşkınlığa düşen

Barris, "Burası uygun mu, bu otel?" diye sordu.

"Evet," dedi Rachel. "Aslında ben de taksiye buraya gelmesini söyleyecektim. Sizi buraya getirmeyi düşünmüştüm."

Taksi durdu, kapısı açıldı. Barris parayı öderken, belki de benim yerime karar vermesine izin vermemeliydim, diye düşündü. Belki taksiye yeniden binip başka bir yere gitmeliyim. Dönerek otele göz attı.

Rachel Pitt basamakları çıkmaya başlamıştı bile. Artık çok geçti.

Kapıda elleri ceplerinde bir adam belirdi. Koyu renkli, buruşuk bir paltosu vardı, başlığını da alnına kadar örtmüştü. Adam Rachel'a baktı ve bir şey söyledi.

Barris hemen kadının ardından basamakları çıktı. Kolunu tutarak adamla arasına girdi. Adama, "Dikkat et," dedi ve elini göğüs cebinde taşıdığı ışın kaleminin üstüne götürdü.

Adam yavaş, alçak bir ses tonuyla, "Heyecanlanmayın, bayım," dedi. Barris'i inceledi. "Bayan Pitt'i yolundan alıkoymuyordum. Yalnızca ne zaman geldiğinizi sormuştum." Barris'le Rachel'ın arkasına geçerek, "Otele girelim, Direktör. Yukarıda konuşabileceğimiz bir odamız var. Bizi burada kimse rahatsız edemez. İyi bir yer seçmişsiniz," dedi.

Veya, diye düşündü Barris soğuk soğuk, şoförle Rachel Pitt iyi bir yer seçmişler. Yapabileceği hiçbir şey yoktu; adamın ısı ışını silahının ucunu sırtında hissetti.

Pis, karanlık lobiden geçip merdivenlere doğru giderlerken adam sohbet eder havasında, "Böyle giysiler içindeki birinden kuşkulanmamanız gerekir," dedi. Barris asansörün bozuk olduğunu fark etti; ya da en azından üstünde öyle yazıyordu. "Veya belki de mesleğimi simgeleyen tarihsel nişanı fark etmediniz." Merdivenlere geldiklerinde adam durdu çevresine baktı ve başlığını çıkardı.

Gördüğü ciddi, esmerleşmiş yüz Barris'e tanıdık gelmişti: Hafifçe yamuk burun, sanki kırılmış ama yerine oturtulamamışa benziyordu. Adamın

yüzünün bütününe o sert, haşin havayı veren, bilerek kısa kesilmiş saçlar.

Rachel, "Bu Peder Fields," dedi.

Adam gülümseyince Barris çarpık, büyük dişlerini fark etti. Fotoğrafta bu belirgin değildi, diye düşündü Barris. Bu güçlü çene de. Adama bir yere kadar benziyordu ama tam olarak gerçeği gibi değildi. Bazı açılardan Peder Fields din adamından çok dayanıklı, tehlikeler atlatmış, ödül peşinde bir dövüşçüye benziyordu.

İlk kez onunla yüz yüze gelen Barris ise tam anlamıyla mutlak bir korku duydu; yaşamında daha önce hiç olmadığı kadar kesindi bu.

Rachel önlerinden merdivenleri çıkıyordu.

8

Barris, "Bu kadının ne zaman sizin tarafınıza geçtiğini bilmek isterdim," dedi. Otel odasının penceresinden Cenevre'deki binalara ve damlara dalgın bakan Rachel Pitt'i gösteriyordu.

"Birlik Kontrol buradan görülüyor," dedi Rachel başına çevirerek.

"Tabii görülüyor," dedi Peder Fields kaba, homurdanan sesiyle. Bir köşede oturuyordu, üzerinde çizgili bir bornoz, ayaklarında tüylü terlikler vardı, bir elinde tornavida, bir elindeyse duy vardı. Duş almak için banyoya girmişti ama ışık yakmıyordu. İyileştiriciler'den olduğu belli iki adam oyun masasında oturmuş aralarında duran, tellerle bağlı birtakım broşürleri inceliyordu. Barris bunların Hareket'le ilgili, dağılmak üzere hazırlanmış propaganda malzemeleri olduğunu düşündü.

Rachel, "Bu sadece bir rastlantı mı?" diye sordu.

Duyun üzerinde çalışan Peder kadının ne dediğine aldırmadı ve homurdandı. Sonra, başını kaldırarak Barris'e sertçe, "Simdi dinleyin," dedi. "Size yalan söylemeyeceğim, çünkü sizin örgütünüz yalanlar üzerine kurulu. Beni tanıyan herkes yalana hiç gereksinimim olmadığını bilir. Neden olsun ki? Gerçek benim en büyük silahım."

"Gerçek neymiş?"

"Gerçek şu: Çok yakında, dışarıda gördüğünüz şu caddeden geçip hanımefendinin bakmakta olduğu büyük binaya gideceğiz, sonra da Birlik yok olacak." Şekilsiz dişlerini göstererek gülümsedi. Fakat garip olan şuydu ki, bu dostça bir gülümsemeydi. Sanki, diye düşündü Barris, adam onun kendi düşüncelerine katılmasını bekliyordu -o da ona gülümseyecekti.

Barris son derece alaycı bir şekilde, "İyi şanslar," dedi.

"Şans," diye yineledi Fields. "Bize şans gerekmiyor. Bize tek gereken hız. Çürümüş bir meyveyi sopayla dalından düşürmeye benzeyecek." Sesinde büyüdüğü yerin yerel aksanı vardı; Barris'in kulağına Taubmann'ın bölgesinin, yani Güney Amerika'nın kenarını oluşturan Güney Eyaletleri'nin şivesiymiş gibi geliyordu.

"O bayağı teşbihleriniz size kalsın," dedi.

Fields güldü. "Yanlışınız var, Sayın Direktör."

"Benzetmeydi," diye ona katıldı Rachel ifadesiz bir şekilde.

Barris kızardığını hissetti; onunla alay ediyordu bu insanlar, o da bu tuzağa düşüyordu. Çizgili bornoz giymiş adama, Yandaş toplama gücünüze hayran oldum. Bu hanımın eşinin öldürülmesini siz ayarlıyorsunuz, o ise sizinle tanıştıktan sonra Hareket'inize katılıyor. Çok etkileyici."

Fields bir süre bir şey söylemedi. Sonunda duyu yere attı.

"Herhalde yüz yaşında bu," dedi. "Birleşik Devletler'de ben doğduğumdan beri böyle şey yapılmamıştır. Bir de buraya çağdaş' diyorlar." Kaşlarını çattı ve alt dudağını emdi. "Ahlakçı öfkenizi takdir ediyorum. Birileri gerçekten de o zavallı adamın kafasını ezdi; bundan kimsenin kuşkusu yok."

"Siz de oradaydınız," dedi Barris.

"A, evet," dedi Fields. Barris'i uzun uzun inceledi; sert koyu renkli gözleri sanki büyüdü ve daha da gazapla doldu "Bazen ben de kendimi kaptırıyorum," dedi. "Sizlerin giydiği o güzel takımları, o gri takım ve beyaz gömleği, o parlak siyah ayakkabıları görünce." Barris'i baştan aşağıya süzdü. "Özellikle de hepinizin cebinde olan o şeye takılıyorum. Şu ışın kalemlerine."

Rachel, Barris'e, "Peder Fields'ı bir keresinde bir vergi tahsildarı yakmıştı," dedi.

"Evet," dedi Fields. "Biliyorsunuz Birlik'in vergi tahsildarlarının dokunulmazlıkları var. Hiçbir vatandaş onlara karşı hukuksal yollara başvuramıyor. Ne hoş, değil mi?" Kolunu kaldırarak sağ kolunu sıyırdı; Barris bilekten dirseğe kadar etin yok olarak bir yara dokusuna dönüşmüş olduğunu gördü. "Bu konuda da ahlakçı bir öfkeye kapılın bakalım."

Barris, "Zaten öfkeleniyorum," dedi. "Genel olarak vergi tahsil yöntemlerini hiçbir zaman onaylamadım. Benim bölgemde bunu göremezsiniz."

"Evet, öyle," dedi Fields. Sesindeki vahşilik biraz gitmişti; sakinleşmişe benziyordu. "Bu sizinle ilgili bir şey. Öbür direktörlerle karşılaştırıldığında o kadar kötü olmadığınız görülüyor. Ofisinizin oralarda birkaç adamımız var. Sizi biraz olsun tanıyoruz. Buraya Cenevre'ye geldiniz çünkü Vulcan 3'ün neden biz İyileştiriciler'le ilgili herhangi bir şey buyurmadığını öğrenmeye çalışıyorsunuz. İhtiyar Jason Dill'in soru formlarınızı yüzünüze fırlatması vicdanınızı rahatsız ediyor ve yapabileceğiniz hiçbir şey yok. Makinenizin bizimle ilgili hiçbir şey söylememesi de çok garip."

Barris bunun üzerine bir şey söylemedi.

"Bu bize avantaj sağlıyor," dedi Fields. "Sizin işletim politikanız yok; makine konuşuncaya dek günleri saymak zorundasınız; çünkü insan işi politikalar yapmak aklınıza gelmiyor."

Barris, "Kendi bölgemde benim bir politikam var. Olabildiğince çok İyileştiriciyi içeriye attırıyorum -görür görmez,"

"Neden?" diye sordu Rachel Pitt.

"Ölmüş eşinize sorun," dedi Barris kadına karşı düşmanca bir tavırla. "Sizi anlayamıyorum," dedi. "Kocanız işine gitti ve bu insanlar-"

Fields sözünü kesti, "Direktör, Atlanta'daki psikologlar sizin üzerinizde hiç çalışmadı." Sesi alçaktı. "Bu kadının üstünde çalıştılar, benim üzerimde de, bir yere kadar. Ama çok az. Onun gibi değil. Onu incelerken çok aceleleri vardı."

Bir süre hiç kimse konuşmadı.

Barris söyleyebileceği fazla bir şey olmadığını fark etti. Oyun masasına doğru yürüyüp broşürlerden birini amaçsızca aldı ve büyük, siyah harfle yazılmış yazıyı okudu.

YAŞAMINIZ HAKKINDA SÖZ SAHİBİ MİSİNİZ?

EN SON NE ZAMAN OY KULLANDINIZ?

"Yirmi yıldır tek bir seçim yapılmadı," dedi Fields. "Okullarınızdaki küçük çocuklara bunu da öğretiyorlar mı?"

"Yapılmalı," dedi Barris.

Fields, "Bay Barris," dedi. Sesi gergin ve boğuktu. "Bize katılan ilk direktör olmaya ne dersiniz?" Barris bir an için adamın sesinde yalvaran bir ton olduğunu fark etti; ama sonra bu kayboldu. Adamın sesi de, yüzü de ciddileşti. "Böylece gelecekteki tarih kitaplarına geçersiniz," dedi ve sertçe güldü. Sonra duyu eline alarak yeniden uğraşmaya başladı. Barris'le ilgilenmiyor, hatta yanıt bile beklemiyor görünüyordu.

Rachel, Barris'e doğru gelerek kendi acı, sıkıcı tarzında, "Direktör, şaka yapmıyor. Gerçekten Hareket'e katılmanızı istiyor," dedi.

Fields, "Siz neyin yanlış olduğunu sezme hasletine sahipsiniz. Olanların ne denli yanlış olduğunu biliyorsunuz. Bütün o hırs ve kuşkular. Peki ne için? Belki sizlere haksızlık ediyorum, ama Tanrı biliyor, Bay Barris, en üst düzeylerdeki adamlarınızın akıllarını yitirmiş olduklarını düşünüyorum. Jason Dill'in öyle olduğunu biliyorum. Çoğu direktörün ve onların altındakilerin de. Okullarda da deliler yetiştiriliyor. Kızımı alıp okullarından birine tıktıklarını biliyor muydunuz? Bildiğim kadarıyla şimdi orada. Okullara tam olarak giremedik. Siz oralarda gerçekten güçlüsünüz. Sizin için çok önemli."

"Siz bir Birlik okuluna gittiniz," dedi Rachel, Barris'e, "Çocuklara sorgulamamayı, farklı düşüncelere kapılmamayı öğrettiklerini biliyorsunuz. Onlara itaat etmeleri öğretiliyor, Arthur da onların ürünüydü. Hoş, iyi görünüşlü, iyi giyimli, yükselen-" Birden durdu.

Sonra da öldü, diye düşündü Barris.

"Bize katılmazsanız," dedi Fields, "kapıdan çıkıp Jason Dill'le randevunuza gidebilirsiniz."

"Randevum yok," dedi Barris.

"Doğru," diye itiraf etti Fields.

Rachel pencereyi işaret ederek bir çığlık attı.

Parlayan metalden yapılmış bir şey pencereden geçerek odaya girdi. Havalandı ve uçmaya başladı. Aniden alçalırken tiz bir ses çıkardı. Yönünü değiştirdi ve Fields'a doğru gitti.

Oyun masasındaki iki adam ayağa fırlayıp ağızları açık bakakaldılar. Bir tanesinin eli belindeki tabancaya gitti.

Metal şey Fields'a doğru dalışa geçti. Yüzünü elleriyle kapatan Fields kendini hızla yere atıp yuvarlandı. Çizgili bornozu dalgalandı, terliklerinden biri ayağından fırladı ve kilimin üstünde kaydı. Yuvarlanırken bir ısı ışını silahı çıkardı ve yukarıya doğru ateş etti ama üstündeki havayı yaladı. Yanan bir kıvılcım Barris'i yaktı; o da arkaya doğru sıçrayıp gözlerini kapattı.

Hâlâ çığlık atan Rachel Pitt, Barris'in önüne çıktı, yüzün! de çılgınca bir ifade vardı. Hava enerjiyle çatırdıyordu; yoğun, mavi-gri bir maddeden oluşan bir bulut bütün odayı kaplamıştı. Koltuk, iskemleler, kilim, duvarlar, hepsi yanıyordu. Ortalığı duman kaplamıştı, Barris bu dumanın içinde turuncu alevlerin etrafı yaladığını görüyordu. Rachel'ın dumandan boğulmak üzere olduğunu gördü; artık çığlık atmıyordu. Kendisi de kısmen körleşmişti. Kulakları çınlarken kapıyı bularak kendini dışarıya attı.

Peder Fields, "Tamamdır," dedi, sesi enerji çatırtıları arasıda zor duyuluyordu. "Şu küçük yangınları söndürün. Ben de lanet şeyi bulayım." Barris'in önünde hayal gibi belirmişti, çarpık çarpık sırıtıyordu. Yüzünün bir yanı kötü yanmıştı, ayrıca kısa kesilmiş saçlarının bir bölümü de yanmıştı. Kızarmış su toplamış olan kafa derisi kor gibi parlıyordu. "Eğer siz ateşleri söndürebilirseniz," dedi Barris'e neredeyse nazik bir ses tonuyla, "belki ben de lanet şeyin gerektiği kadar parçasını bulup ne olduğunu anlayabilirim."

Adamlardan biri koridorda portatif bir yangın söndürücü bulmuştu; şimdi öfkeyle pompalayarak küçük yangınları söndürmeye çalışıyordu. Arkadaşı da bir söndürücü bulup yardıma gelmişti. Onlar yangını söndürmeye çalışırlarken, Barris, Rachel Pitt'i bulmak için yeniden odaya girdi.

Kadın uzaktaki köşelerden birinde çömelmiş, yığılıp kalmıştı, elleri birbirine kenetlenmişti. Barris kadını kaldırdığında bedeninin titrediğini hissetti. Kollarında tutarken kadın hiçbir şey söylemedi; onun farkında bile değil gibiydi.

Yanlarında beliren Fields neşeli bir sesle, "Tamamdır, Barris, büyük bölümünü buldum," dedi. Antenler, alıcılar ve itici jetlerden oluşan karmaşık bir sistem barındıran, kızgın fakat bozulmamış bir metal silindiri zaferle gösterdi. Sonra Rachel Pitt'i görünce gülümsemesi kayboldu. "Bunu da atlatabilecek mi, merak ediyorum," dedi. "Bize ilk geldiğinde de bu haldeydi. Atlanta'dakiler onu salıverdiklerinde. Katatoni geçiriyor."

"Siz de onu iyileştirdiniz, öyle mi?" dedi Barris.

Fields, "İyileşti, çünkü iyileşmek istiyordu. Bir şeyler yapmak istiyordu. Etkin olmak. Bize yardım etmek. Belki bu sonuncusu onun için çok fazla oldu. Çok şeylere göğüs gerdi," dedi. Omuz silkti, ama yüzündeki ifadede şefkat vardı.

"Belki yine görüşürüz," dedi Barris.

"Gidiyor musunuz?" dedi Fields. "Nereye gidiyorsunuz?"

"Jason Dill'i görmeye."

"Ya o?" dedi Fields, Barris'in kollarındaki kadını işaret ederek. "Onu da götürüyor musunuz?"

"Eğer izin verirseniz," dedi Barris.

"İstediğinizi yapın," dedi Fields, düşünceli düşünceli ona bakarak. "Sizi pek anlamıyorum, Direktör." Şu anda yerel aksanını bırakmıştı. "Bizden yana mısınız, bize karşı mısınız? Ya da hangi tarafta olduğunuzu biliyor musunuz? Belki de bilmiyorsunuz; belki zaman alacak."

Barris, "Asla cinayet işleyenlerin yanında olmam," dedi.

"Yavaş cinayetler vardır, hızlı cinayetler vardır," dedi Fields. "Beden cinayetleri vardır, akıl cinayetleri vardır. Sizin korkunç okullarınızda işlediğiniz cinayetler gibi."

Barris yanından geçerek dumanla kaplı odadan koridora çıktı. Merdivenlerden lobiye indi.

Dışarıya çıkınca bir robot taksiye işaret etti.

Cenevre havaalanına gelince Bayan Pitt'i bir gemiye bindirerek kendi bölgesine, Kuzey Amerika'ya gönderdi. Görüntülü ileticisinden personeliyle iletişim kurarak gemi New York'a indiği zaman karşılamaları ve kendisi dönünceye dek kadına tıbbi bakım sağlanması konusunda talimat verdi. Son bir emri daha vardı.

"Benim yetki alanımın dışına çıkarmayın. Transfer edilmesi, özellikle de Güney Amerika'ya gönderilmesi konusundaki taleplere itibar etmeyin."

Adamı hemen kesin bir şekilde, "Bu kişinin Atlanta yakınlarına gitmesini istemiyorsunuz," dedi.

"Doğru," dedi Barris, yüksek sesle söylemesine gerek kalmadan adamlarının durumu anladığını fark ederek. Herhalde Birlik içinde ne demek istediğini anlamayacak hiç kimse yoktu. Atlanta, büyük olsun küçük olsun hepsini dehşete düşüren esas odaktı.

Jason Dill'de de bu takıntı var mıdır acaba, diye merak etti Barris görüntülü ileticinin olduğu kabinden çıkarken. Herhalde yoktur -mantıklı olarak bakılınca, onun korkacağı hiçbir şey yok. Yine de mantıksız bir korku duyuyordur herhalde.

Kalabalık, gürültülü terminal binasından geçerek öğle yemeği verilen tezgâhlardan birine doğru yürüdü. Tezgâha gelince bir sandviçle kahve ısmarladı ve bir süre oturup kendine gelmeye ve düşünmeye çalıştı.

Dill'e gerçekten beni ihanetle suçlayan bir mektup gitmiş midir, diye kendi kendine sordu. Rachel doğru mu söylüyordu? Herhalde söylemiyordu. Bunu büyük olasılıkla onu Birlik Kontrol'e gitmekten alıkoymak için kullanmışlardı.

Şansımı denemek zorundayım, diye karar verdi. Kuşkusuz içeriye adam sızdırabilirim, bir süre içinde durumu öğrenilirim; hatta bir haftada bile öğrenebilirim. Ama o kadar çok bekleyemem. Dill'le şimdi yüzleşmem gerek. Buraya bunun için geldim.

Üstelik ben onlarla birlikte oldum, düşmanlarla. Böyle bir mektup varsa "kanıt" denebilecek bir şey var demektir. Birlik'in başka bir şeye gereksinimi yoktur; ihanetten mahkemeye verilir ve suçlu bulunurum. Bu da benim sonum olur, sistemdeki üst düzey bir görevli olarak ve yaşayan, nefes alan bir insan olarak. Evet, etrafta dolaşıyor olurdu, ama buna gerçekten yaşamak denemezdi.

Fakat, diye düşündü, artık geriye, kendi bölgeme de dönemem. Hoşuma gitse de gitmese de Peder Fields'la yüz yüze görüştüm; onunla birlikte oldum ve Birlik'in içinde veya dışındaki olası düşmanlarım tam istedikleri şeyi elde ettiler -yaşamım boyunca geçerli bu. Geri dönmek, Jason Dill'le yüzleşmek düşüncesinden vazgeçmek için çok geç. Alayla, Peder Fields beni bunu yapmaya zorlamış oldu, oysa engellemeye çalıştığı tam olarak buydu, diye düşündü.

Yemeğinin ücretini ödedi ve tezgâhtan ayrıldı. Dışarıya, yola çıkarak başka bir robot taksi çağırdı ve onu Birlik Kontrol'e götürmesini söyledi.

Barris sekreterler ve memurlar ordusunun yanından geçerek Jason Dill'in özellikle istediği şekilde birbirine bağlı ofislere girdi. Gri paltosunun kolunda, koyu kırmızı renkli bir çizgi olan Direktörlük sırmasını gören Birlik Kontrol görevlileri itaatkârca yolundan çekiliyor, odadan odaya geçerken yolu açıyorlardı. Son kapı da açıldı - ve aniden Jason Dill'le karşılaştı.

Jason Dill birkaç raporu masaya bırakarak yavaşça yukarı doğru baktı. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" ilk başta Barris'i tanımamışa benziyordu; bakışı önce Direktörlük sırmasına sonra da tekrar yüzüne kaydı. "Böyle bir şey söz konusu olamaz," dedi Dill, "böyle odama dalamazsınız."

"Buraya sizinle konuşmaya geldim," dedi Barris. Ofisin kapısını ardından kapattı; kapı çarparak kapandı ve Dill'i irkiltti. Jason Dill yarı ayağa kalktı, sonra vazgeçti.

"Direktör Barris," diye mırıldandı. Gözleri küçülmüştü "Olması gerektiği şekilde bir randevu kâğıdı doldurun; yapılması gerekenleri şimdiye dek siz de çoktan-"

Barris sözünü kesti. "Neden soru formumu geri gönderdiniz? Vulcan 3'ten bilgi mi saklıyorsunuz?"

Sessizlik.

Jason Dill'in yüzünün rengi gitti. "Formunuz doğru şekilde doldurulmamıştı. Birlik Yasalarının Altıncı Bölümü Onuncu Maddesine göre-"

"Vulcan 3'e bilgileri yüklemiyorsunuz; bu yüzden İyileştiriciler'le ilgili bir politika bildirmedi." Oturmakta olan Dill'e yaklaştı, üzerine eğildi ama Dill gözlerini masasındaki kâğıtlara kaçırdı ve bakışına karşılık vermedi. "Neden? Bu çok anlamsız. Bunun ne demek olduğunu biliyorsunuz. İhanet! Verileri saklamak, kasten bilgileri tahrif etmek. Sizi dava edebilirim, hatta tutuklatabilirim." Ellerini masanın üstüne koyan Barris yüksek sesle konuşmayı sürdürdü: "Bunun amacı on bir direktörü bilgisiz bırakıp zayıflatarak-"

Durdu. Bir ışın kaleminin ucuna bakıyordu. Odasına girdiğinden beri Jason Dill'in elindeydi bu. Orta yaşlı bir adam olan Dill'in yüzü çok kötü seğiriyordu; küçük tüpü tutarken gözleri parlıyordu. "Şimdi sessiz olun, Direktör," dedi buz gibi bir sesle. "Taktiğinize hayran oldum. Böyle suçlayıcı bir tavır takınmanız, bana tek bir söz söyleme fırsatı tanımadan suçlamalarda bulunmanız. Standart yöntem." Derin ama yavaşça nefes alıyordu. "Lanet olsun," diye atıldı, "oturun."

Barris ihtiyatla oturdu. Kozumu oynadım, diye düşündü. Adam haklı. Çok da kurnaz. Bu kadar zamanda benden daha çok şey görmüştür mutlaka. Belki buraya dalan, öfkeyle bağırıp çağıran, itiraf etmeye zorlayan ilk kişi ben değilim.

Bunları düşünen Barris'in kendine güveni yitti. Fakat yaşlı adama bakmaya devam etti; geri çekilmedi.

Jason Dill'in yüzü grileşmişti. Kırışık alnında ter damlaları vardı; mendilini çıkararak damlaları sildi. Yine de öbür eliyle ışın kalemini tutuyordu, "ikimiz de biraz sakinleştik," dedi. "-Ki bence böylesi daha iyi. Fazla dramatiktiniz. Neden?" Dudaklarında belirsiz, çarpık bir gülüş belirdi. "Girişinizi nasıl yapacağınızı çalışmış mıydınız?"

Adamın eli göğüs cebine gitti. Oradaki kabarıklığa dokundu; Barris adamın elinin istemsiz olarak iç cebindeki bir şeye gittiğini gördü. Kabarıklığın orada olduğunu görünce Dill elini hemen çekti.

Acaba ilaç mı, diye merak etti Barris. "Şu ihanet meselesi," dedi Dill. "Bunu ben de deneyebilirim. Darbe girişiminde bulunmanız." Masasının kenarındaki bir düğmeyi işaret etti. "Bütün bunlar -muhteşem girişiniz- elbette kaydedildi. Kanıtlar orada." Bir düğmeye basınca masasındaki ekranda Cenevre Birlik monitörü belirdi. "Bana polisi bağlayın," dedi Dill. Işın kalemi hâlâ Barris'e çevrilmiş olarak hattın bağlanmasını bekledi. " Başka o kadar çok sorunlarım var ki kuduz gibi etrafa saldıran bir Direktör'le uğraşmaya zaman ayıramam."

Barris, "Bu konuyu Birlik mahkemelerine götüreceğim," dedi. "Vicdanım rahat; sistemi adım adım, düzenli bir şekilde yıkmaya çalışan bir Yönetici Direktör'e karşı Birlik'in çıkarları uğruna savaşıyorum. Bütün yaşamımı

araştırabilirsiniz; tek bir şey bile bulamazsınız. Sizi mahkemede yeneceğimden eminim, yıllar alsa bile."

"Elimizde bir mektup var," dedi Dill. Ekranda bir polis memurunun sıradan, gıdılı yüzü belirdi. "Beklemede kal," diye talimat verdi Dill. Polis memurunun gözleri silahını Direktör Barris'e yöneltmiş olan Yönetici Direktör'le Barris arasında gitti geldi.

"Şu mektup," dedi Barris olabildiğince kararlılıkla, "içerdiği suçlamalar hiçbir gerçeğe dayanmıyor."

"Ya?" dedi Dill. "Demek suçlamalarından haberiniz var?"

"Rachel Pitt bana bütün bilgileri verdi," dedi Barris. Demek kadın doğru söylüyordu. O zaman o mektup -suçlamalar ne denli gerçekdışı olsa da- bu durumla birleşince onu suçlamaya yeterdi. İkisi birbirine uyacaktı; Birlik anlayışı açısından kabul edilebilir türde bir kanıt oluşturacaklardı.

Polis memuru, Barris'e baktı.

Masasında oturan Jason Dill ışın kalemini sıkı sıkı tutuyordu.

Barris, "Bugün Peder Fields'la aynı odadaydım," dedi.

İleticiye uzanan Jason Dill düşündü ve sonra, "Şimdi kapatıyorum, sizi sonra arayacağım," dedi. Başparmağıyla bağlantıyı kesti; hâlâ Barris'e bakmakta olan polis memurunun görüntüsü yavaş yavaş kayboldu.

Jason Dill masasından kalkarak Barris odaya girdiğinden beri çalışmakta olan kayıt tarayıcısının kablosunu fişten çıkardı. Sonra yeniden oturdu.

"Öyleyse mektuptaki suçlamalar doğru!" dedi inanamayarak. "Tanrım, hiç inanmamıştım..." Sonra, alnını silerek, "Yo, inanmıştım. Bir an. Yani Direktör düzeyine kadar ulaşmışlar," dedi. Gözlerinde dehşet ve yorgunluk vardı.

"Beni silah zoruyla alıkoydular," dedi Barris. "Cenevre'ye geldiğimde."

Dill'in yüzünden çılgınca bir kurnazlıkla karışık kuşku dalgası geçti. Barris adamın açıkça İyileştiriciler'in bu denli yükseklere ulaştıklarına inanmak istemediğini fark etti. Durumu açıklayacak herhangi bir dala tutunabilir, herhangi bir açıklamaya sarılabilirdi, hatta doğru olanına bile, diye düşündü Barris acı acı. Jason Dill örgütte gelenek haline gelen kuşkuları da bastıran psikolojik bir gereksinim duyuyordu inanmaya.

"Bana güvenebilirsiniz," dedi Barris.

"Neden?" Işın kalemi hâlâ üzerine doğrultulmuştu fakat Dill birbiriyle çelişen duygular içindeydi.

"Birisine inanmak zorundasınız," dedi Barris. "Bir kez olsun, bir yerde. Şu göğsünüzde elleyip durduğunuz şey nedir*

Yüzünü buruşturan Dill kendi eline baktı; yine göğsündeydi. Elini çekti. "Korkularım üzerinde oynamayın," dedi.

"Yalnız kalmak korkusu mu?" diye sordu Barris. "Herkesin size karşı olduğu korkusu? Şu ellediğiniz şey bir yara mı?"

Dill, "Hayır," dedi. "Fazla tahminde bulunuyorsunuz; sınırınızı aştınız." Fakat şimdi daha kendinde gibiydi. "Bakın, Direktör," dedi. "Size bir şey söyleyeceğim. Sanırım fazla önemi kalmadı. Bu göreve geldiğimden beri sağlığım çok bozuldu. Belki bir anlamda haklısınız, bu dokunduğum gerçekten bir yara. Bir gün benim bulunduğum yere gelirseniz, sizin de derin yaralarınız ve hastalıklarınız olacak. Çünkü çevrenizde bunlara yol açan insanlar olacak."

"Birkaç hava polis ekibi alıp Bond Hotel'e baskın düzenlerseniz iyi olabilir," dedi Barris. "Bir saat önce oradaydı. Kentin eski kesiminde. Buraya uzaklığı iki kilometre bile değil."

"Gitmiştir bile," dedi Dill. "Kentin dış bölümlerinde ortaya çıkıp duruyor. Onu hiçbir zaman ele geçiremeyeceğiz; girebileceği bin tane delik var."

Barris, "Neredeyse ele geçirmiştiniz," dedi.

"Ne zaman?"

"Otel odasında. O robot iz sürücü aygıt girip onu bulduğunda. Adamı yakmayı neredeyse başarıyordu ama o hızlı davrandı; yuvarlanıp aleti vurdu."

Dill, "Ne iz sürücü aygıtı? Şunu tarif edin," dedi. Barris tarif ederken Dill dik dik ona bakıyordu. Yutkunup durdu fakat Barris sözünü bitirene dek kesmedi.

"Ne oldu?" diye sordu Barris. "Gördüğüm kadarıyla bu elinizdeki en etkili karşı-suikast silahı. Böyle bir düzenekle Hareket'i mutlaka parçalarsınız. Bence duyduğunuz kaygı ve merak çok aşırı."

Dill neredeyse duyulmaz bir sesle, "Agnes Parker," dedi.

"O da, kim?"

Dill Barris'in farkında değilmiş gibi, "Vulcan 2. Şimdi de Peder Fields. Ama o kurtulmuş." Işın kalemini bırakarak elini ceketinin cebine soktu; arayıp iki bant çıkardı. Bantları masanın üstüne attı.

"Demek elinizdeki buydu," dedi Barris merakla. Bantları alıp inceledi.

Dill, "Direktör, üçüncü bir güç var," dedi.

"Ne?" dedi Barris ürpererek.

"Bizim dışımızda üçüncü bir güç var," dedi Jason Dil ve acayip bir şekilde gülümsedi. "Hepimizin canına okuyabilir. Çok güçlüye benziyor."

Sonra ışın kalemini uzağa koydu. İki adam aralarında kalem olmadan birbirine baktı.

9

Bond Hotel'e yapılan baskın uzmanca ve incelikle yürütülmüş olmasına karşın hiçbir sonuç vermedi.

Jason Dill buna şaşırmadı.

Ofisinde kendi başına, resmi bir dikte makinesinin karşısındaydı. Boğazını temizleyerek aceleyle makineye konuştu: "Bu, ölümüm halinde, Birlik Yönetici Direktörü olarak Kuzey Amerika Direktörü William Barris'le gizli temaslar yürütmeyi uygun görmemin nedenlerini ve içinde bulunduğum durumu açıklayacak resmi bir bildirim yerine geçecektir. Bu temaslara Direktör Barris'in iyileştirici Hareketi karşısında ağır kuşku altında olduğunu tamamen bilerek girdim. Bu hareket bir grup hain, katil ve -" Aklına doğru sözcük gelmeyince o da kayda ara verdi.

Saatine göz attı. Beş dakika sonra Barris'le randevusu vardı; koruyucu bildirisini bitirmeye nasıl olsa zamanı olmayacaktı. Bu yüzden kaydı sildi. Daha sonra yeniden başlamanın daha iyi olacağına karar verdi. Tabii daha sonra hayatta kalacaksa.

Gidip onunla buluşacağım, dedi Jason Dill ve bana karşı dürüst olduğunu varsayacağım. Onunla tam bir işbirliği yapacağım; hiçbir şeyi saklamayacağım.

Fakat güvende olmak için masasının çekmecesini açıp küçük bir kutu çıkardı. İçinden sarılı ve mühürlü bir nesne aldı; nesneyi açınca polisin şimdiye dek üretmeyi başardığı en küçük ısı ışını silahı ortaya çıktı. Bir fasulye tanesinden daha büyük değildi.

İçindeki yapıştırıcı maddeyi kullanarak silahı sağ kulağının içine dikkatle yapıştırdı. Rengi teninin rengine uyum sağlamıştı. Dill kendini duvardaki

aynada incelediğinde ışın silahının fark edilmeyeceği konusunda tatmin oldu.

Artık randevusuna hazırdı. Paltosunu aldı ve canlı bir şekilde yürüyerek ofisinden çıktı.

Barris bantları bir masanın üstüne koyup elleriyle düz olarak yayarken o da yanında duruyordu.

Barris, "Bunlardan sonrası gelmedi, öyle mi?" dedi.

"Hiç," dedi Dill. "Vulcan 2 o noktada yok oldu." İki banttan ilkine işaret etti. "Okumaya buradan başla."

Bu Hareket ilk basta göründüğünden daha önemli olabilir. Hareket'in bütün olarak bilgisayarlar serisinden çok, Vulcan 3'e yönelik olduğu ortada. Ben konunun bütün yönlerini dikkate alana dek Vulcan 3 'ün konudan haberdar edilmemesini öneririm.

"Neden, diye sordum," dedi Dill. "Sonraki banta bak."

Vulcan 3 'le önceki bilgisayar arasındaki temel farkı göz önüne al. Onun kararları nesnel verilerin katı bir gerçekçilikle değerlendirilmesinin ötesindedir; onun yaptığı, önemli politikalar belirlemektir. Vulcan 3 olaylara muhtemel sonuçları açısından bakar... Bunun önemi hemen anlaşılamaz. Konuyu enine boyuna tartmam gerek.

"İşte bu," dedi Dill. "Sonu. Herhalde Vulcan 2 konuyu gerçekten enine boyuna tarttı. Sonuçta bu metafizik bir sorun; her halükârda ne olduğunu öğrenemeyeceğiz."

"Bu bantlar eski gibi görünüyor," dedi Barris. İlkini inceleyerek, "Bu öbüründen eski. Epeyce," dedi.

"İlk bant on beş aylık. İkincisi de-" Jason Dill omuz silkti. "Dört veya beş. Unuttum."

Barris, "Vulcan 2 ilk bandı bir yılı aşkın bir süre önce vermiş," dedi. "Ve o zamandan itibaren Vulcan 3 İyileştiriciler'le ilgili hiçbir talimat vermedi."

Dill başıyla evet dedi.

Barris, "Vulcan 2'nin tavsiyesine uydun," dedi. "Bu bandı okuduğun andan itibaren Vulcan 3'e Hareket'in gelişimiyle ilgili bilgi vermemeye başladın." Adamı inceleyerek, "Vulcan 3'ten bilgileri sakladın," dedi, "nedenini bilmeden." Yüzündeki inanmazlık arttı; dudakları öfkeyle kıvrıldı. "Bütün bu aylar, bütün bu zaman boyunca Vulcan 2'nin sana dediğini yaptın! Tanrım, hangisi makine, hangisi insan? Sonra da bu iki bandı göğsünün üstüne saklayıp -" Devam edemeyen Barris dişlerini sıktı, suçlayan gözlerinde öfke vardı.

Yüzünün kızardığını hisseden Dill, "Vulcan 2'yle benim aramdaki ilişkiyi anlamalısın," dedi. "Biz hep birlikte çalışmıştık. Tabii Vulcan 3'le karşılaştırıldığında Vulcan 2'nin sınırları vardı; o eskiydi tabii, şu anda Vulcan 3'ün bulunduğu otoriter konuma geçip nihai politikaları belirleyemezdi. Tek yapabildiği yardım etmekti..." Sesinin üzüntüyle azaldığını duydu. Sonra duruma içerledi; burada durmuş, altındaki bir görevliye kendini savunuyordu. Bu kadarı saçmaydı!

Barris, "Bürokrasiden kurtuluş yok. Ne denli yüksek düzeyde olursa olsun," dedi. Sesinde buz gibi, ölümcül bir ton vardı; koca adama karşı hiç acıma yoktu. Dill, içinde bulunduğu durum karşısında irkildiğini hissetti. Sonra döndü ve sırtı Barris'e dönük olarak yürüdü. Yüzüne bakmayarak konuştu:

"Vulcan 2'ye karşı tarafsız olmadığımı itiraf ediyorum. Belki ona çok fazla güvendim."

"Yani güvenebileceğin bir şey bulmuştun. Belki de İyileştiriciler haklı. Hepimizle ilgili olarak."

"Bir makineye inandığım için mi benden nefret ediyorsun? Tanrım, bir ölçü aletine, kadrana veya metreye her baktığında, arabana veya gemiye her bindiğinde bir makineye inanmış olmuyor musun?"

Barris başıyla isteksizce evetledi. "Ama bu aynı şey değil, dedi.

Dill, "Bilemezsin," dedi. "Sen hiç benim işimi yapmadın. Benim bu bantların bana ne yapacağımı söylemelerine inanmamla su saatinin ölçüm yapıp sonucu yazması arasında hiçbir fark yok. Vulcan 3 tehlikeliydi, Vulcan 2 de bunu biliyordu. Vulcan 2'nin sezgisini paylaştığım için utanç mı duymalı mıyım? Şu lanet olası harflerin o yüzeyden geçişlerini ilk olarak gördüğümde ben de aynı şeyi hissetmiştim."

"Vulcan 2'nin kalıntılarına bakmama izin verir misin?" dedi Barris.

Dill, "Bunu ayarlayabiliriz," dedi. "Bunun için bize tek gereken senin temiz sicilli bir bakım tamircisi olduğuna dair bir kâğıt. Tabii o zaman Direktörlük sırmanı takmamanı öneririm."

"Oldu," dedi Barris. "Haydi başlayalım, o zaman."

Barris kasvetli, terk edilmiş odanın girişinde durup bir zamanlar bilgisayar olan harabe yığınına baktı. İşe yaramaz, şekilsiz bir yığın halinde iç içe geçmiş, sessiz metal ve yamulmuş parçalar. Bu halde görmek çok kötü, diye düşündü, eski haliyle hiç görmemiş olmak. Veya belki de değil. Yanında duran Jason Dill çözülmüş görünüyordu; bedeni bir yana kaykılmıştı ve istemsiz olarak sürekli sağ kulağını kaşıyordu; kendi getirdiği adamın pek farkında olmadığı ortadaydı.

Barris, "Fazla bir şey kalmamış," dedi.

"Ne yaptıklarını biliyorlarmış." Dill neredeyse kendi kendine konuşuyordu; sonra, büyük bir çabayla, kendine geldi. "Koridorda onlardan birinin sesini duydum. Hatta gördüm. Parlayan gözler. Etrafta geziniyordu. Sadece yarasa veya baykuş olduğunu sandım. Ben de çıktım."

Çömelen Barris yerden bir avuç dolusu ezilmiş tel ve makara aldı. "Bunu yeniden yapmak için herhangi bir girişimde bulunuldu mu?"

"Vulcan 2'yi mi?" diye mırıldandı Dill. "Söylediğim gibi, imha öyle mükemmel ve büyük ölçekliydi ki..."

"Bileşenleri," dedi Barris. Karmaşık bir plastik tüpü dikkatle kaldırdı. "Bu, örneğin. Bu döner valf. Zarfı gitmiş tabii, ama asıl parçaları zarar görmemiş."

Dill kuşkulu kuşkulu ona bakıyordu. "Yani hâlâ yaşayan parçaları olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Mekanik olarak zarar görmemişler," dedi Barris. "Başka bir çerçeve içinde işleyecek parçalar. Bana Vulcan 2'nin Vulcan 3 ile ilgili kararını bilene dek ilerleme kaydedenleyiz gibi geliyor. Kendimiz tahmin yürütebiliriz ama bu aynı şey olmaz."

Dill, "Önerdiğin temel üzerinde araştırma yapacak bir tamir ekibi oluşturacağım," dedi. "Neler yapılabileceğine bakalım. Zaman alacaktır, tabii. Bu arada ne yapmayı öneriyorsun? Sence var olan politikaya devam mı etmeliyim?"

Barris, "Vulcan 3'e saklamakta olduğun birkaç veri yükle. Bazı haberlere göstereceği tepkiyi görmek istiyorum," dedi.

"Ne gibi?"

"Vulcan 2'nin yok edilmesiyle ilgili haberleri."

Bocalayan Dill, "Bu kadarı fazla riskli olur," dedi. "Dayandığımız temellerden o kadar emin değiliz. Ya yanılıyorsak?" »

Barris, bundan kuşkuluyum, diye düşündü. Kuşkular geçen her an daha azalıyor. Fakat belki de en azından parçalanmış bilgisayar yeniden yapılana dek beklemeliyiz. "Oldukça risk var," dedi yüksek sesle. "Bizim için, Birlik için." Aslında herkes için, diye düşündü.

Başıyla evetleyen Jason Dill yeniden kulağını kaşımaya başladı.

"Orada ne var?" diye sordu Barris. İki bandı artık yanında taşımayan Dill'in ilgileneceği bir tür güvenlik simgesi bulduğu açıktı.

"Hi-hiçbir şey," diye kekeledi kızaran Dill. "Bir tik, galiba. Gerginlik nedeniyle." Elini uzattı. "Aldığın parçaları bana ver. Bilgisayarın yeniden

yapılması için gerekecek onlar. Bakılacak bir şey olur olmaz sana haber verilmesini sağlayacağım."

"Olmaz," dedi Barris. Hemen düşündü ve karar verdi; bastırabildiği kadar bastıracaktı, "işin burada yapılmamasını tercih ederim. Kuzey Amerika'da yapılmasını istiyorum."

Dill çılgın gibi baktı. Sonra, yavaş yavaş yüzü karardı. "Senin bölgende. Senin ekiplerin tarafından."

"Doğru," dedi Barris. "Bana söylediklerinin hepsi yalan dolan olabilir. Bu bantların sahte olmaları son derece olası Emin olabildiğim tek şey şu: seninle ilgili ilk düşüncelerim, beni buraya getiren düşüncelerim doğru." Sesine yenilmez, kuşkudan arınmış bir ton vermişti. "Vulcan 3'ten bilgi saklaman Birlik'e karşı suç oluşturuyor. Görevimin bir parçası olarak seninle Birlik mahkemelerinde savaşmak isterdim. Gerekçende haklı olabilirsin ama bu parçacıklar bunları doğrulana dek..." Elini makaraların, anahtarların, tellerin üzerinde gezdirdi.

Dill uzun bir süre sessiz kaldı. Az önce olduğu gibi eli sağ kulağındaydı. Derken sonunda iç çekti. "Peki, Direktör. Artık seninle kavga etmek istemiyorum. Her şeyi götür. Ekiplerini buraya getirip bunları al, eğer istersen yükle, New York'a götür. Tatmin olana kadar istediğin gibi oyna." Dönüp odadan çıktı, loş, yankılı koridordan yürüdü gitti.

Elleri Vulcan 2'nin parçalarıyla dolu olan Barris, adamın gidişini izledi. Artık görünmez olunca da bir kez daha nefes almaya başladı. Bitti, dedi kendi kendine. Kazandım. Benimle ilgili herhangi bir suçlama olmayacak; Cenevre'ye gelerek onunla yüzleştim -ve istediğimi aldım.

Rahatladığı için elleri titreyen Barris parçaların arasında uzun uzun gezerek daha derin, sistemli bir inceleme yapmaya başladı.

Ertesi sabah saat sekizde Vulcan 2'nin kalıntıları sandıklanmış ve ticari bir nakliye aracına konmuştu. Sekiz otuzda ise Barris'in mühendisleri Vulcan 2 ile ilgili son orijinal elektrik diyagramlarını almışlardı. Saat dokuzda araç New York'a gitmek üzere yola çıktığında Barris derin bir soluk aldı. Araç

yerden kalktığı andan itibaren Jason Dill'in araç üzerindeki yetkisi sona eriyordu.

Barris de saat onda kalkan ve New York-Cenevre arasında yolculuk eden turistlerle işadamlarına yönelik hızlı ve lüks bir araç olan yolcu uçağıyla Vulcan 2'nin parçalarını takip etti. Bu sayede banyo yapma, tıraş olma ve giysilerini değiştirme fırsatı oldu; bütün gece boyunca çok çalışmıştı.

Birinci sınıf bölümde rahat koltuklardan birine gömülüp dinlenirken, haftalardır ilk kez keyfinin yerinde olduğunu fark etti. Çevresindeki sesler ninni etkisi yaparak onu yarı-uyku durumuna getirmişti; arkaya yatarak şık giyimli hanımların koridorlarda yürümelerini izledi ve çevresindeki insanlar arasında devam eden, çoğunlukla toplumsal içerikli sohbetlerden kulağına çalınan parçaları dinledi.

"İçecek bir şey ister misiniz, efendim?" diye sordu yanına gelen robot görevli.

Kendine güzel, koyu bir Alman birası ve bu uçuşlarda verilen ünlü peynir ordövründen ısmarladı.

Port du salut peynirinden bir dilim yerken karşısındaki adamın okumakta olduğu London Times gazetesindeki manşet gözüne çarptı. Hemen ayağa fırlayarak gazeteci robotu aradı, buldu, kendine bir gazete aldı ve aceleyle yerine döndü.DİREKTÖR TAUBMANN VE HENDERSON İYİLEŞTİRİCİLER'İN ILLINOIS'DEKİ ZAEERLERİ İÇİN YETKİLİLERİ SUÇLUYOR VE SORUŞTURMA İSTİYORLAR.

Donup kalan Barris, Illinois'de kırsal bölgelerdeki kasabalarda gerçekleştirilmiş olan dikkatle planlanmış kitlesel hareket ayaklanmasının Chicago'daki işçi sınıfı ayaklanmasını birleştiğini okudu; iki grup birleşerek eyaletin birçok yerini Birlik denetimine -en azından geçici olarak- son vermişe benziyordu. Bir küçük nokta daha onu dehşete düşürdü. NEW YORK DIŞINDA BULUNAN KUZEY AMERİKA DİREKTÖRÜ BARRIS'E ULAŞILAMADI.

Yokluğu sırasında çalışmışlardı; bundan çok iyi yararlanmışlardı. Hem de yalnızca Hareket değil, diye düşündü kötü kötü. Taubmann da. Anadolu

Direktörü Henderson da. Bu ikisi geçmişte de birden fazla kereler birlikte davranmışlardı.Soruşturma elbette Jason Dill tarafından yaptırılacaktı Barris, bundan önce Dill'i zorla idare edebildim, diye düşündü; ona tek gereken Taubmann'dan alacağı küçücük destekti. Böylece dünyamı karartabilirler. Hatta şimdi, uçuşun ortasında sıkışıp kalmışken bile... Herhalde bu durumu Dill kendisi teşvik etmiştir; Dill ve Taubmann güçlerini çoktan birleştirmişlerdir bana karşı.

Hızla düşündü ve kendine hâkim olmayı başardı. Ben zor bir durumdayım, diye karar verdi. Elimde Vulcan 2'nin kalıntıları var ve en önemlisi Dill'i zorlayıp neler yaptığını itiraf ettirdim. Başka hiç kimse bilmiyor! Bu bilgi bende olduğuna göre bana karşı cephe almaya asla cesaret edemez. Bunu açıklarsam...

Avantaj bende, diye karar verdi. Bölgemde Hareket oluşma biçimimi soruşturma talebinin zekice zamanlanmış olmasına karşın. " Su lanet olası Fields, diye düşündü. Orada otel odasında oturmuş bana "aklı başında tek Direktör" diye iltifat ediyor, sonra da ben bölgemden uzaktayken beni gözden düşürmek için elinden geleni yapıyor.

Robot görevlilerden birine işaret ederek, "Bana bir görüntülü iletici getirin. New York Birlikle kapalı devre hattı olanlardan," dedi.

Koltuğunun ses geçirmez perdelerini kapattırdı ve az sonra ekranda alt-Direktörü Peter Allison'ın görüntüsü ile karşı karşıyaydı.

"Telaşa gerek yok," dedi Allison, Barris kaygısını açıkladıktan sonra. "Bu Illinois ayaklanmasını bizim polis ekiplerimiz bastırıyor. Ayrıca bu dünya çapında bir hareketin parçası. Şu anda her yerde etkinler gibi görünüyor. Buraya geldiğinizde gizli raporları gösteririm; direktörlerin çoğu olanları gazetelerden saklıyor. Taubmann'la Henderson olmasaydı bu Illionois davasını da gizlerdik. Anladığım kadarıyla Lizbon' da, Berlin'de ve Stalingrad'da da benzer olaylar olmuş. Vulcan 3 herhangi bir karar verirse..."

"Belki verir, yakında," dedi Barris.

"Cenevre'de tatmin edici sonuçlar mı aldınız? Kesin bir karar mı aldınız?"

"Bunu seninle daha sonra tartışırız," diyen Barris bağlantıyı kesti.

Daha sonra uçak New York üzerinde alçalırken orada da aşırı hareket olduğunu gördü. Kahverengi giysili bir iyileştiriciler alayı Bowery'de bir sokakta yürüyordu, kaba görünüşlü giysileri içinde gizemli ve ağırbaşlıydılar. Kalabalıklar onları saygılı bir hayranlık içinde izliyordu. Birlik'e ait tahrip edilmiş bir otomobil gördü; kendi ofisinin bulunduğu yere bir kilometre gibi yakın bir mesafede, bir güruh tarafından tahrip edilmişti. Uçak iniş manevrasına başlayınca, binaların duvarlarına tebeşirle yazılmış sloganlar gördü. Posterler. Artık daha çok şeyi açıkça yaptıklarını fark etti. Ayan beyan. Korkuları gittikçe azalıyor.

Vulcan 2'nin kalıntılarını taşıyan ticari araçtan neredeyse bir saat önce gelmişti. Ofisine gidip gerekli yasal kâğıtları imzalayarak yönetsel yetkiyi Allison'dan devraldıktan sonra Rachel'ı sordu.

Allison, "Şu Güney Amerika'da katledilen Birlik görevlisinin dul eşini mi kastediyorsunuz?" dedi. Kolunun altında bir tomar kâğıt, rapor ve formu karıştırarak sonunda birini buldu. "Siz gittiğinizden beri o kadar çok şey oldu ki," diye açıkladı. "Sanki her şey birden üstümüze geliyor." Bir sayfa çevirdi. "İşte burada: Bayan Pitt buraya dün New York saati ile sabah 2.30'da gelmiş ve Avrupa'dan güvenli bir şekilde gelmesinden sorumlu personel tarafından bize teslim edilmiş. Sonra biz de onu hemen Denver'daki akıl sağlığı enstitüsüne devretmişiz."

İnsanların yaşamları, diye düşündü Barris. Formlar üzerindeki işaretler.

"Sanırım Denver'a gideceğim," dedi. "Birkaç saatliğine Birlik Kontrol'den buraya her an büyük bir kargo gelebilir onu mutlaka sürekli koruma altına aldır ve hiç kimsenin burnunu sokup içindekileri boşaltmasına izin verme. Sandık açılırken kendim bizzat bulunmak istiyorum."

"Illinois'deki durumla ilgilenmeye devam edeyim mi?' diye sordu Allison, arkasından gelerek. "Bana öyle geliyor ki orada başarılı oldum sayılır; eğer şunları incelerseniz..."

Barris, "Sen ilgilenmeye devam et. Ama bana bilgi ver,' dedi.

On dakika sonra kendi makamına ait olan küçük bir acil durum gemisiyle Birleşik Devletler'i baştan başa geçip hıza Colorado'ya doğru yol alıyordu. Acaba kadın orada mı, diye sordu kendine. Bu konuda büyük bir korku duyuyordu. Onu göndermiş olacaklar. Muhtemelen New Mexico'ya, bir akıl sağlık çiftliğine. Ben oraya vardığımda da onu New Orleans'a, yani Taubmann'a ait bölgenin kenarındaki kente göndermiş olacaklar. Oradan da kolayca, fazla çaba harcamadan bürokratik bir adım atarak Atlanta'ya.

Fakat Denver'daki hastanede onu karşılayan doktor, "Direktör. Bayan Pitt bizimle. Şu anda solaryumda," diyerek yolu işaret etti. "Kendini fazla yormuyor," dedi doktor. Yolun bir kısmında Barris'e eşlik etti. "Tekniklerimize oldukça iyi tepki verdi.. Sanırım birkaç gün içinde kendine gelecek ve normale dönmüş olacak."

Barris onu dışarıda, cam duvarlı terasta buldu. Kızıl renkli ahşaptan bir şezlongda yatıyordu, dizlerini sıkıca kendine doğru çekmiş, kollarını bacaklarının etrafına dolamıştı ve başı yana eğikti. Üzerinde, iyileşmekte olanların giydiği kısa, mavi bir giysi vardı. Ayakları çıplaktı.

"İyiye gidiyor gibisin," dedi Barris sıkıntılı bir şekilde.

Kadın bir süre bir şey söylemedi. Sonra kımıldadı ve "Merhaba. Buraya ne zaman geldin?" dedi.

"Şimdi," dedi kadına kaygıyla bakarak; kendini gergin hissediyordu. Bir şeyler hâlâ yolunda değildi.

Rachel, "Şuraya bak," diye işaret etti. Barris üstü açık duran plastik kargo kutusunu gördü. "İkimize gelmişti," dedi Rachel, "ama bana verdiler. Birisi duraklardan birinde gemiye koymuş. Herhalde temizlikçi adamlardan biri. Birçoğu İyileştiriciler' dendir."

Kutuyu eline alan Barris içindeki kömürleşmiş metal silindiri, yarı yarıya yok olmuş parlayan gözleri gördü. Bakarken gözlerin kendisine tepki verdiğini gördü; varlığını kaydetmişlerdi.

"Tamir etmiş," dedi Rachel düz, duygusuz bir sesle. "Onu dinleyip duruyorum."

"Dinlemek mi?"

"Konuşuyor," dedi Rachel. "Tek yaptığı bu; bu kadarını onarabilmiş. Hiç susmuyor. Ama söylediği hiçbir şeyi anlamıyorum. Sen dene. Bizimle konuşmuyor." Sonra ekledi: Peder bunu zarar veremeyecek şekilde onarmış. Hiçbir yere gidemez, hiçbir şey yapamaz."

Şimdi Barris de duyuyordu. Tiz, belli belirsiz, sabit, fakat her saniye değişen bir ses. Aletten çıkan sürekli bir sinyal. Ve Rachel haklıydı. Onlara yönelik bir şey değildi.

"Peder senin bunun ne olduğunu bileceğini düşünüyor," dedi Rachel. "Yanında bir not var. Peder ne olduğunu çıkaramadığını söylüyor. Kiminle konuştuğunu çıkaramıyor, "diyerek bir kâğıt çıkardı. Merakla, "Kiminle konuştuğunu biliyor musun?" dedi.

"Evet," dedi Barris, kutusunun içine hapsedilmiş oları yarım, yanmış metal şeye bakarak; Peder Fields onu iyice dengelemişti. "Sanırım biliyorum."

10

New York'taki tamir ekibinin şefi Barris'le bir sonraki ayın başında temasa geçti. "Yeniden yapılandırma işiyle ilgili ilk rapor, Direktör," dedi Smith.

"Herhangi bir sonuç var mı?" Ne Barris ne de şef, Vulcan 2 adını ağza alıyorlardı; kullandıkları kapalı devre bir görüntülü kanaldı fakat İyileştiriciler Hareketi'nin filizlenmesinden sonra her alanda mutlak gizlilik sağlanması gerekiyordu, içerideki birkaç adamları çoktan ortaya çıkarılmıştı bile, çoğu da iletişim ve medya alanında çalışıyordu. Görüntülü iletişim ilk ilgilenecekleri ortamdı. Birlik'le ilgili tüm işler er veya geç bu hatlardan geçiyordu.

Smith, "Henüz fazla bir şey yok. Bileşenlerin çoğu kurtarılamaz durumdaydı. Yalnızca belleğin bir bölümüne hiç zarar gelmemiş," dedi.

Gerginleşen Barris, "işe yarar bir şey buldunuz mu?" diye sordu.

Smith'in ekrandaki terli, pis görünüşlü yüzü ifadesizdi. "Sanırım birkaç şey var. Bir uğrarsanız neler yaptığımızı gösteririm."

Barris acil işlerini bitirir bitirmez soluğu New York'ta, Birlik çalışma laboratuvarlarında aldı. Koruyucuların kontrolünden sonra, laboratuvarların iş yapan bölümü olan, girişi kısıtlanmış iç bölgeye geçti. Wade Smith ve yanında çalışanlar karmakarışık görünüşlü bir makinenin etrafında duruyorlardı.

"İşte burada," dedi Smith.

"Farklı görünüyor," dedi Barris. Aslında makinenin içinden hiçbir şey tanıdık gelmiyordu; görülebilen bütün parçaları yeni gibiydi, eski bilgisayarla ilgisi yoktu.

"Zarar görmemiş parçaları harekete geçirmek için elimizden geleni yaptık." Smith bariz bir gururla parlayan teller, anahtarlar, ölçerler ve elektrik kablolarından oluşan, karmaşık bir yığını işaret etti. "Döner vanalar şimdi doğrudan, bütünsel yapıya danışmadan taranabiliyor, tepkiler de sıraya konup bir işitme sistemine yükleniyor. Tarama işlemi, bu ters koşullar göz önüne alındığında gerçekten rastgele yapılmalıydı Yapabileceğimizin çoğunu yaptık -özellikle gürültüyü yok etmek için. Anımsarsanız bilgisayarın kendi düzenleme ilkesi vardı ve bu ilke yok oldu. Sağlam kalan bellek bölümlerini oldukları gibi almak zorundaydık."

Smith duvara monte edilmiş hoparlörlerin en büyüğüne dokundu. Odayı boğuk bir gürleme, birbirinden ayırt edilemez bir parazit ve ses karmaşası kapladı.. Smith birçok ayar yaptı.

"Anlamak zor," dedi Barris, boşa çabalayarak.

"İlk başta olanaksız geliyor. Biraz zaman alıyor. Bizim dinlediğimiz kadar dinlerseniz..."

Barris hayal kırıklığı içinde başıyla evetledi. "Belki daha iyi sonuçlar elde ederiz, diye düşünmüştüm. Ama sizin mümkün olan her şeyi yaptığınızı biliyorum."

"Tamamen yeni bir sıralama düzeneği üzerinde çalışıyoruz. Üç-dört hafta daha verirseniz, muhtemelen bundan çok daha üstün bir sonuç alabiliriz."

"Çok uzun bir süre bu," dedi Barris hemen. Fazlasıyla uzundu. Chicago'daki ayaklanma, Birlik polisince bastırılmak şöyle dursun, komşu eyaletlere de sıçramıştı ve St. Louis çevresindeki bölgede bulunan benzer bir Hareket'le birleşmek üzereydi. "Dört hafta içinde," dedi çevresine toplanan tamir ekibine, "herhalde kaba kumaştan kahverengi elbiseler giyiyor oluruz. Ve bu şeyleri tamir etmeye çalışmak yerine -" Vulcan 2'nin hâlâ var olan parçalarını içeren büyük, parlak bütünü işaret etti, "—onu bozuyor oluruz."

Kötü bir şakaydı; tamircilerden hiçbiri gülmedi. Barris, "Şu gürültüyü dinlemek istiyorum," dedi. Duvardaki hoparlörden gelen gürlemeyi kastediyordu. "Hadi, hepiniz biraz bakın da neler öğrenebilirim, bir bakayım."

Bunun üzerine Smith ve ekibi çıktı. Barris hoparlörün önünde bir yer buldu ve kendini uzun bir seansa hazırladı.

Rastgele ve anlamsız sesin sisi içinde bir yerlerde belli belirsiz sözcükler fark ediliyordu. Hesaplar, yeniden oluşturulmuş tarayıcı eski kalıntılar üzerinde gezerken bellek parçalarının belli belirsiz çalışmaları. Barris ellerini birleştirdi ve duymaya çabalayarak kendini kastı.

".. .giderek artan toplumsal bölünme... "

Bir cümlecik; küçücük olsa da bir şey yakalamıştı, karışıklığın içinden bir nokta.

"...önceden geliştirilmiş yeni şekillere göre toplumsal öğeler..."

Artık daha uzun sözcük zincirleri seçebiliyordu, ama anlamları yoktu; eksiktiler.

"...minerallerin yok olması daha önceden de karşılaşılmış olan sorunları getirmez..."

Vulcan 2 hiçbir anlamda çalışmıyordu; yeni hesaplamalar yoktu. Bunlar geçmişten, bilgisayarın çalışmış olduğu birçok yıldan gelen, yeniden ortaya çıkan, donmuş ve ölü oluşumlardı.

"...kimlikle ilgili sorunlar eskiden tahminden başka bir şey değildi... yalnızca bilmekten topyekûn... geçişle ilgili bütünsel etkenleri anlama gerekliliği..."

Barris dinlerken bir sigara yaktı. Zaman geçti. Ayrık tümcecikleri daha çok dinledikçe bunlar kafasında neredeyse düş benzeri bir ses okyanusu, durmak bilmez gürlemenin yüzeyinde belirip belirip yiten benekler haline geldi. Canlı bir maddenin parçacıkları gibiydiler, bir an ayırt edilebilen, sonra yeniden emilip giden parçacıklar.

Ses sürekli vızıldadı, sonsuza dek.

İşe yarar ilk sözcük dizisini duyduğunda dört gün geçmişti. Tüm zamanını alan, ofisinde ilgilenilmeyi bekleyen acil konulardan onu ayıran ve yorucu

bir dinlemeyle geçen dön gün. Ama sözcük dizisini duyduğunda doğru işi yapmış olduğunu anladı; gösterdiği çaba ve harcadığı zamana değmişti.

Yarı uykulu, gözleri kapalı ve düşünceleri dağınık olarak hoparlörün önünde oturuyordu. Aniden, ayık bir şekilde ayağa fırlayıverdi.

"...bu süreç 3'te daha da gelişmiş... 1 ve 2'de görülmüş olan eğilimler devam eder ve bunların gelişmesine izin verilirse bazı verileri yüklememek uygun..."

Sözcükler belirsizleşti. Barris soluğunu tutarak ve kalbi deli gibi atarak dimdik durdu. Bir an sonra sözcükler hızla geri geldi, yükseldi ve onu sağırlaştırdı.

" ...Hareket bilinç eşiğinin altındaki birçok eğilimi su yüzüne çıkaracaktır... 3'ün bu süreçten haberi olduğundan kuşkuluyum. Ama bu noktada Hareket'le ilgili bilgiler kuşkusuz kritik bir durum yaratır ve o zaman 3 'ün yapacağı..."

Barris küfretti. Sözcükler yine gitmişti. Öfkeyle sigarasını ezdi ve sabırsızlıkla bekledi; hareketsiz oturamayarak odayı arşınlamaya başladı. Jason Dill doğruyu söylüyordu, o zaman. Bu kadarı kesindi. Yeniden hoparlörün önüne oturup gürültünün içinden anlamlı sözler çıkarmaya çalıştı.

"... belirli bir düzeyde bilişsel yeteneklerin ortaya çıkması düz mantığı aşan bir kişilik gelişmesi gösterir... 3 özellikle akılcı olmayan değerlerin yönlendirilmesi açısından farklıdır... 3'ün yapısında esasen mekanik olmayan konularla ilgili karar vermesine izin veren güçlendirilmiş ve birikimsel devingen etkenler de vardı veya... 3 'ün bu kapasiteyle çalışması analitik değil de yaratıcı bir yönü olmasaydı olanaksız olurdu... böyle yargılara sadece mantıkla varılamaz... 3'ün devingen düzeylere ulaşarak genişlemesi aslında tamamen yeni bir bütün ortaya çıkarıyor, daha önceden bilinmeyen..."

Belirsizleşen sözcükler bir anlığına anlaşılmadı; Barris gerilerek duymaya çalıştı. Sonra sözcükler bir gürlemeyle, sanki bellekteki temel,

güçlendirilmiş bir parçaya dokunulmuş gibi geri geldiler, inanılmaz ses onu ürküttü; korunmak için istemsiz olarak elleriyle kulaklarını kapattı.

"... Çalışma biçimi başka şekilde algılanamaz... her açıdan... eğer 3 'ün gerçek yapısı... o zaman 3 aslında canlı demektir... "

Canlı!

Barris ayağa fırladı. Sonraki sözcükler artık zor duyuluyor, rastgele gürültü haline dönüşüyordu.

" ...Hedefine kilitli yaşayan varlıkların olumlu istekleriyle., bu yüzden bütün diğer yaşayan varlıklar gibi 3 de temelde varlığını sürdürmeye çalışır... Hareket'ten haberdar olması öyle bir durum yaratabilir ki yaşama zorunluluğu 3 'ün... sonuç bir felaket olabilir... önlenmeli... daha fazla... yapılamazsa... kritik bir... 3... eğer..."

Sessizlik.

Öyleydi demek. Doğrulama elindeydi işte.

Barris aceleyle odadan çıkarak Smith'le tamir ekibinin yanından geçti. "Mühürleyin! Kimseyi içeriye sokma; hemen silahlı koruyucular çağır. Daha iyisi, bir düzenek yerleştir; yetkili kişi olmayanlar girerse her şeyi yok edecek bir şey olsun." Bir süre anlamlı anlamlı durdu. "Anlıyor musun?"

Başıyla evetleyen Smith, "Emredersiniz," dedi.

Barris yanlarından ayrılırken hepsi arkasından bakakaldılar. Sonra, teker teker çalışmaya, onun dediklerini yapmaya başladılar.

Görünürdeki ilk Birlik yüzey arabasına atlayarak hızla New York'taki ofisine geri döndü. Dill'i görüntülü ileticiden aramalı mıyım, diye kendi kendine sordu. Yoksa yüz yüze görüşene dek beklemeli miyim? İletişim kanallarını, hatta kapalı devre olanlarını bile kullanmak riskliydi. Fakat artık gecikemezdi, harekete geçmek zorundaydı.

Aceleyle arabanın görüntülü iletişim aygıtını alarak New York'a bağlandı. "Beni Yönetici Direktör Dill'e bağlayın," diye emretti. "Bu acil bir durum."

Verileri Vulcan 3'ten bir hiç uğruna gizlemişler, dedi kendi kendine. Çünkü Vulcan 3 öncelikle bir veri inceleme makinesiydi ve inceleme yapabilmesi için de ilgili bütün verilerin elinde olması gerekliydi. Bu yüzden işini yapabilmek için çıkıp verileri elde etmesi gerekti. Eğer veriler ona getirilmiyorsa, eğer Vulcan 3 ilgili verilerin kendisinde olmadığını çıkarsamışsa, seçeneği yoktu; daha başarılı bir veri toplama sistemi geliştirmesi gerekecekti. Bunu yapmaya doğasındaki mantık zorlayacaktı onu.

Seçim söz konusu olmayacaktı. Büyük bilgisayarın gidip içini aramaya karar vermesine bile gerek yoktu.

Dill'in başarısız olduğunu fark etti. Evet, verileri gizlemeyi başarmıştı; veri yükleme ekiplerinin Vulcan 3'e İyileştiriciler Hareketi'yle ilgili hiçbir şeyi geçmelerine izin vermemişti.

Ama verileri gizlediği gerçeğinin sonuçta ortaya çıkmasını engellemek konusunda başarılı olamamıştı.

Bilgisayar neyin eksik olduğunu anlayamamıştı ama bunu bulmak için işe koyulmuştu.

Peki, diye düşündü, bulmak için ne yapması gerekiyordu? Eksik verileri bir araya getirmek için ne denli ileri gidecekti? Üstelik ondan sürekli olarak verileri saklayan insanlar vardı... Bunu keşfedince tepkisi ne olacaktı? Sadece veri yükleme ekiplerinin yararsız olmaları karşısında değil, onu aldatmak için toprağın üstünde süregelen çaba karşısındaki tepkisi... Salt mantığa dayalı yapısı buna ne diyecekti?

Onu ilk olarak yapanlar bunu tahmin etmişler miydi?

Vulcan 2'yi onun yok ettiğinden kuşku yoktu.

Yok etmek zorundaydı, amacına ulaşmak için.

Ya tek amacı onu yok etmek olan bir Hareket'in varlığını öğrenince ne yapacaktı?

Fakat Vulcan 3 çoktan öğrenmişti bile. Hareketli veri toplama birimleri bir süredir ortalıkta dolaşıyordu. Ne kadar zamandır, bunu bilmiyordu. Ne kadarını öğrenmeyi başardıklarını da bilmiyordu. Fakat, diye düşündü, en kötüsünü düşünerek hareket etmeliyiz; Vulcan 3'ün resmi tamamlayabildiğini varsayımlıyız. Onun bilgisi olmayan hiçbir şeyin kalmadığını, her şeyi bizim kadar bildiğini ve sessizlik duvarını tekrar oluşturmak için yapabileceğimiz hiçbir şey olmadığını.

Peder Fields'ın düşmanı olduğunu anlamıştı. Tıpkı biraz daha önce Vulcan 2'nin düşmanı olduğunu anlamış olduğu gibi. Fakat Peder Fields Vulcan 2 gibi zincirlenmiş, bir noktada çaresizce kısılıp kalmış değildi; kaçabilmişti. En azından bir kişi onun kadar şanslı veya becerikli olamamıştı; Dill öldürülmüş olan bir kadın öğretmenden söz etmişti. Başkaları da olabilirdi. Doğal nedenlerden dolayı veya insan etkenin-neden olduğu şeklinde kaydedilmiş ölümler; örneğin İyileştiriciler'in neden olduğu.

Muhtemelen Arthur Pitt de, diye düşündü. Rachel'in ölen kocası.

Şu hareketli uzantıların konuşabildiklerini anımsadı. Acaba mektup da yazabiliyorlar mıdır?

Delilik bu, diye düşündü. Hastalıklı kültürümüz için söz konusu olabilecek en büyük dehşet; görüş alanımızın kenarlarında dolaşan, her yere gidebilen, aramızda olan, saldırgan göze görünmez mekanik düzenekler. Sonsuz sayıda da olabilirler. Her birimizin peşinde bir tane; kötülük getiren korkunç kinci nesneler. Arkamızdan gelen, izimizi süren, hepimizi teker teker öldüren varlıklar — ama sadece yollarına çıktığımız, da. Eşekarıları gibi. İçlerine, kovanlarına girmeniz gerekir diye düşündü. Yoksa sizi kendi halinize bırakırlar; sizinle ilgilenmezler. Bizi, istedikleri için, hatta onlara öyle söylendiği için izlemiyorlar; bu şeyler bizi izliyorlar, çünkü biz onları müdahale ediyoruz.

Vulcan 3 söz konusu olduğunda bizler insan değil birer nesneyiz.

Bir makine insanlarla ilgili hiçbir şey bilemez.

Yine de Vulcan 2 dikkatli bir akıl yürütme süreciyle Vulcan 3'ün her açıdan canlı olduğu sonucuna varmıştı; canlı bir yaratık gibi davranması beklenebilirdi. Belki buna benzer bir şekilde davranırdı, ama bu da yeterliydi. Başka ne gerekiri! ki? Metafizik biz öze sahip olması mı?

Neredeyse denetlenemez bir sabırsızlıkla görüntülü ileticinin düğmesiyle oynadı. "Gecikmenin nedeni nedir?" diye sordu. "Neden Cenevre görüşmem hâlâ sağlanamadı?"

Bir süre sonra santral görevlisinin kibar, mesafeli yüzü yeniden belirdi. "Yönetici Direktör Dill'i bulmaya çalışıyorlar efendim. Lütfen sabırlı olun."

Bürokrasi, diye düşündü Barris. Şimdi bile. Özellikle şimdi. Birlik kendi kendini yiyecek çünkü bu üst düzey krizde, hem aşağıdan hem yukarıdan kendisine meydan okunuyorken, kendi kuralları yüzünden felç olmuş durumda. Bir istemsiz intihar, diye düşündü.

Barris, "Bağlantıyı kurmalısınız," dedi. "Bu her şeyden daha öncelikli. Ben bu kıtanın Kuzey Direktörüyüm; dediğimi yapmak zorundasınız. Dill'i bulun."

Ekrandaki görevli ona baktı ve "Cehennem kadar yolunuz var," dedi.

Barris duyduklarına inanamadı; donup kalmıştı çünkü bunun altında ne yattığını biliyordu.

"Size ve bütün sizin gibilere iyi şanslar," dedi görevli ve hat kesildi, ekran karardı.

Neden olmasın, diye düşündü Barris. Çekip gidebilirler çünkü gidecek yerleri var. Yapmaları gereken tek şey yürüyüp sokağa çıkmak. Hareket hemen orada.

Ofisine ulaşır ulaşmaz oradaki ileticiyi açtı. Biraz bekledikten sonra bina içinde bir yerlere bağlanabildi. "Bu acil bir durum," dedi. "Yönetici Direktör Dill'le bağlantı kurmalıyım. Yapabileceğiniz her şeyi yapın."

"Emredersiniz," dedi görevli.

Birkaç dakika sonra Barris gergin gergin masasında otururken ekran aydınlandı. Öne doğru eğilerek, "Dill!" dedi.

Fakat karşısındaki Jason Dill değildi. Karşısında Smith vardı.

"Efendim," dedi Smith sarsılmış bir şekilde. "Geri gelseniz iyi olacak." Yüzü çarpılmıştı; gözlerinde vahşi, baktığını görmeyen bir ifade vardı. "Ne olduğunu, içeriye nasıl girdiğini bilmiyoruz ama şu anda içeride. Uçuyor. Mühürledik; varlığını fark edene kadar..."

"Vulcan 2'nin yanında mı?" dedi Barris.

"Evet, sizinle girmiş olmalı. Metalden yapılmış. Daha önce hiç böyle bir şey..."

"Havaya uçurun," dedi Barris.

"Her şeyi mi?"

"Evet," dedi. "imha ettiğinizden emin olun. Oraya gelmeme gerek yok. Yok eder etmez bana haber verin. Hiçbir şeyi kurtarmaya çalışmayın."

Smith, "Nedir o, içerideki şey?" dedi.

"O şey," dedi Barris, "hepimizin canına okuyacak. Biz onu daha önce halledemezsek, tabii." Üstelik, diye düşündü, bunu yapabileceğimizi sanmıyorum. Bağlantıyı kesti. Şimdi hazin, içine işleyen bir teslimiyet hissi duyuyordu; durumu umutsuzdu.

Ekrandaki görevli, "Efendim, Bay Dill'i buldum," dedi Biraz sonra ekran karardı, onun yerine Jason Dill ortaya çıktı.

Dill, "Başardın, değil mi?" dedi. Yüzünde şok olmuş gibi bir solgunluk vardı. "Vulcan 2'yi canlandırdın ve istediğin bilgiyi elde ettin."

"O şeylerden biri içeriye girmiş," dedi Barris. "Vulcan 3' ten gelen şeylerden."

"Biliyorum," dedi Jason Dill. "En azından, bunu tahmin ediyordum. Yarım saat önce Vulcan 3 olağanüstü bir Direktörler Konseyi toplantısı yapacağını söyledi. Herhalde Şu anda sana haber veriyorlardır. Nedeni..." Ağzı kasıldı, sonra kontrolünü yeniden kazandı. "Benim görevden alınmam ve ihanetten dolayı yargılanmam. Sana güvenebilirsem iyi olur, Barris. Senin desteğine, tanıklığına ihtiyacım var."

"Orada olacağım," dedi Barris. "Seninle Birlik Kontrol' deki ofisinde buluşalım. Bir saat sonra." Devreyi kapatıp alana bağlandı. "Bana mümkün olan en hızlı gemiyi bulun," diye emretti. "Hazır tutun ve bizimle gelebilecek silahlı iki koruma bulun. Başım derde girebilir."

Hattın Öbür ucundaki görevli, "Nereye gitmek istiyorsunuz, Direktör?" dedi. Ağır ağır, sözcükleri uzatarak konuşuyordu ve Barris onu daha önce hiç görmemişti.

Adam sırıtıp, "Direktör, bir önerim var," dedi.

Durumu anlayan ve boynundan yukarıya doğru çıkan bir ürperme hisseden Barris, "Öneriniz nedir?" diye sordu.

"Atlas Okyanusu'na atlayıp," dedi, "Cenevre'ye dek yüzebilirsiniz." Hattı kapatmadı; alaycı bir tavırla Barris'e bakıyordu ve yüzünde hiçbir korku belirtisi yoktu. Tek bir ceza beklentisi bile.

Barris, "Alana geliyorum," dedi.

"Ne iyi," dedi adam. "Sizi görmeyi sabırsızlıkla bekliyoruz. Aslında -" Yanındaki, Barris'in göremediği birine baktı; "- biz sizi bekliyor olacağız."

"Güzel," dedi Barris. Uzanıp devreyi keserken ellerinin titremesini engellemeyi başardı. Sırıtan, alaycı yüz yok oldu. Koltuğundan kalkarak ofisinin kapısına gitti ve kapıyı açtı. Sekreterlerinden birine, "Binadaki bütün polisler hemen burada olsun. Ek silahlar ve bulabilecekleri her şeyi de getirmelerini söyle," dedi.

On dakika sonra bir düzine kadar polis ofisine daldı. Hepsi bu mu, diye düşündü. Belki iki yüz kişi içinden sadece on iki tane.

"Cenevre'ye gitmem gerekiyor," dedi onlara. "Bu yüzden, bütün olan bitene karşın alana gidip bir gemi bulacağız."

Polislerden biri, "Orada çok güçlüler, efendim," dedi. "Her şey orada başladı; anlaşılan kuleyi ele geçirip birkaç gemi dolusu adam getirmişler. Bir şey yapamadık çünkü burada olmamız gerekiyordu, denetim altına alacağımız -"

"Peki," diye sözünü kesti Barris. "Elinizden geleni yapmışsınız." En azından, diye düşündü, öyle umuyorum. Umarım size güvenebilirim. "Hadi gidelim," dedi. "Bakalım neler yapabileceğiz. Sizi Cenevre'ye götüreceğim; sanırım orada da size ihtiyacım olacak."

On üç kişi hep birlikte koridordan geçip alana inen rampaya doğru gittiler.

Rampaya geldiklerinde polislerden biri, "Uğursuz rakam," dedi sinirle. Artık Birlik binasından çıkmışlar, New York üzerinde uçuyorlardı. Rampa ayaklarının altında hareket etti, onları yukarıya çıkardı ve kanyonu aşarak alandaki terminal binasına götürdü.

Giderlerken Barris bir sesin farkına vardı. Alçak sesli bir mırıltı, sanki okyanusun gürültüsü. Aşağıdaki caddelere bakınca çok büyük bir güruh gördü. Karınca gibi kaynaşan, kadın ve adamlardan oluşan ve her an daha da büyüyen bir kalabalık. Kahverengi giysili iyileştiriciler de onlarlaydı.

Barris onları izlerken bile kalabalık Birlik binasına yaklaşmıştı. Taşlar ve tuğlalar pencereleri kırıyor, ofislerden içeriye giriyordu. Sopalar, metal borular. Dalga dalga, haykıran, öfkeli insanlar.

İyileştiriciler son hareketlerini başlatmışlardı.

Yanındaki polislerden biri, "Neredeyse geldik, efendim " dedi.

"Silah gibi bir şey ister misiniz, efendim?" diye sordu bir diğeri.

Barris polislerden birinden ağır bir el silahı aldı. Rampanın üstünde yollarına devam ettiler; bir an sonra ilk polisler terminal binasının giriş kapısına inmişti. Polisler indi, silahları hazırdı.

Cenevre'ye gitmeliyim, diye düşündü Barris. Bedeli ne olursa olsun. Bu bedel insan yaşamı olsa bile!

Önlerinde alan çalışanlarının bir bölümü düzensiz bir kordon oluşturmuştu. Alayla ve yumruklarını sallayarak ilerlediler; kırık bir şişe Barris'in yanından uçtu ve yerde patladı. İnsanlardan bazıları tuhaf tuhaf sırıtıyordu; durumdan utanmış gibiydiler. Diğerlerinin yüzünde ise yılların kederi vardı.

"Merhaba, Direktör," diye seslendi biri.

"Geminizi mi istiyorsunuz?" diye haykırdı öbürü.

"Alamazsınız."

"Gemi artık Peder'e ait."

Barris, "O gemi bana ait. Benim kullanımım için," dedi. Birkaç adım attı. Omzuna bir taş geldi. Hava aniden bir ısı dalgasıyla kaplandı; bir ışın kalemi çaktı; gözünün ucuyla polis memurlarından birinin yere düştüğünü gördü.

Yapacak başka bir şeyin olmadığını fark etti. Savaşmamız gerek.

"Siz de ateş açın," dedi kalan polislere.

Bir tanesi karşı çıktı, "Ama o insanların çoğu silahsız."

Kendi silahını kaldıran Barris, Hareket sempatizanlarından oluşan kalabalığa ateş açtı.

Haykırışlar ve acı çığlıkları. Duman bulutları oluştu, hava ısındı. Barris yürümeye devam etti, polisler de yanındaydı. Sempatizanlardan sağ kalanları gerilerinde bıraktılar, grup ikiye ayrıldı. Birkaç polis daha düştü; yine ışın kalemlerinden çıkan ışınları gördü. Birlik'e ait silahlar şimdi ona çevrilmişti.

Yürümeye devam etti. Köşeyi dönerek alana inen merdivenlere geldi.

Polislerden beş tanesi onunla beraber alana dek gelebilmişti. Yüksek kapasiteli görünen ilk gemiye bindi; polisler de veriye girdiler; geminin kapılarını kilitledi ve panelin önüne oturdu-

Kalkışlarına kimse karşı çıkmadı. Alandan kalkıp Atlas Okyanusu üzerinden doğuya, Avrupa'ya doğru yola çıktılar... Cenevre'ye doğru.

11

Direktör William Barris silahlı polisleriyle birlikte Cenevre'deki büyük Birlik Kontrol Binası'na girdi. Jason Dill onu merkezi konferans salonunun önünde karşıladı,

"Fazla zamanımız yok," dedi Dill. Onun yanında da bir sürü polis vardı ve hepsi silahlıydı. Adam rengi atmış ve hasta görünüyordu; Barris'in bile zorlukla duyabileceği bir sesle konuşuyordu. "Olabildiğince hızlı hareket ediyorlar. Bana karşı olan direktörlerin hepsi buraya çoktan geldi; kararını vermemiş olanlar ise henüz geliyorlar. Belli ki Vulcan 3 gerekli tedbirleri almış-" Beş polisin farkına vardı. "Sadece bu kadar mı toplayabildin? Beş adam?" Dinlenilmediklerinden emin olmak için etrafına göz attıktan sonra mırıldandı: "Güvenebileceğim herkese gizli emirler verdim; silahlanıp mahkeme sırasında konferans salonunun dışında hazır bekleyecekler. Bu bir mahkeme olacak, anlıyorsun değil mi, toplantı değil."

Barris, "İyileştiriciler'e kimler katılmış? Direktörlerden katılan var mı?" dedi.

"Bilmiyorum." Delirmiş gibi, "Vulcan 3 her direktöre burada bulunmaları için emir ve olanlarla ilgili rapor göndermiş, ihanetimi anlatmış -verileri nasıl bilerek yanlış aktardığımı ve onunla Birlik arasında bir perde oluşturduğumu. Rapor sana gelmedi mi? Tabii gelmemiştir; Vulcan 3 senin bana sadık olduğunu biliyor."

"Suçlamayı kim yapacak? Vulcan 3'ün adına konuşan kim?"

"Doğu Avrupa'dan Reynolds. Çok genç, çok saldırgan ve hırslı. Başarırsa herhalde Yönetici Direktör o olur. Vulcan gerekli bütün verileri ona mutlaka vermiştir." Dill yumruklarını sıkıp açtı. "Olacaklarla ilgili çok kötümserim, Barris. Sen kendin bile yakın zamana kadar benden kuşku duymuştun.

Durum, baktığın açıya göre tamamen farklı görünüyor." Elini kapıya doğru yürüyüp salona girdi. "Gerçekleri yorumlamana göre. Sonuçta, bilgiyi gerçekten de sakladım -bu doğru."

Salon neredeyse ağzına kadar doluydu. Gelen direktörlerin hepsinin yanında kendi bölgesinden getirdikleri silahlı polisler vardı. Hepsi sabırsızlıkla oturumun başlamasını bekliyordu. Edward Reynolds yükseltilmiş kürsüde, konuşmacı masasının arkasında duruyordu, elleri dramatik bir şekilde mermer yüzeyin üstündeydi ve izleyicileri kararlı kararlı izli. yordu.

Reynolds uzun boylu bir adamdı. Gri elbisesiyle orada durmuş, kendinden emin bir tavırla diğer T-sınıfı insanların üzerinden bakıyordu. Otuz iki yaşındaydı; hızla ve aklını kullanarak yükselmişti. Soğuk mavi gözleri bir anlığına Jason Dill'le Barris'e takılı kaldı.

"Oturum başlamak üzere," diye bildirdi. "Direktör Barris yerini alsın." Dill'e işaret etti. "Buraya gelin de sizi görebilelim."

Muhafızlar tarafından etrafı sarılı olan Dill güvensiz adımlarla kürsüye doğru yürüdü. Mermer basamakları çıktı ve biraz duraksadıktan sonra Reynolds'ın karşısındaki bir koltuğa oturdu; göründüğü kadarıyla yalnızca bu koltuk boştu. Barris bulunduğu yerde durmaya devam ederek düşündü. Reynolds bizi birbirimizden ayırmayı başardı bile. Dill'i benden uzaklaştırdı.

"Koltuğunuza geçin," diye buyurdu Reynolds.

Barris bunu yapmak yerine koridordan ilerleyip ona doğru gitti. "Bu oturumun amacı nedir? Hangi hukuksal yetkiye göre orada bulunuyorsunuz? Yoksa koltuğu işgal mi ettiniz?"

Salona sinirli bir mırıltı hâkim oldu. Şimdi bütün gözler Barris'in üzerindeydi. Direktörler durumdan rahatsızdılar; Birlik tarihinde şimdiye dek, bir Yönetici Direktör'ün ihanetle suçlandığı hiç olmamıştı; üstelik direktörlerden hiçbiri İyileştiriciler'in baskısından, burunlarının dibinde, binanın dışında devam eden güçten habersiz değildi. Eğer Jason Dill'in İyileştiriciler'in olduğu ortaya konur ve günah keçisi olmasına karar

verilirse direktörlerin kendilerinin İyileştiriciler'le başa çıkmaktaki başarısızlıklarına da herhalde bir açıklama bulunmuş olurdu. Veya, diye düşündü Barris, bahanelerini bulmuş olurlardı.

Önünde duran bir yönergeyi kaldıran Reynolds, "Size gönderilen raporu okumadığınız ortada, içinde-"

"Ben bu oturumun yasallığını sorguluyorum," diye sözünü kesti Barris ve tam kürsünün önünde durdu. "Üstünüz olan Yönetici Direktör Dill'e emirler verme hakkınızı sorguluyorum." Kürsüye çıkan Barris, "Bu, iktidarı ele geçirmek ve Jason Dill'i görevinden indirmek için yapılmış küstahça bir girişim gibi görünüyor. Başka türlü olduğunu siz gösterin bakalım. Kanıtlamak sizin yükümlülüğünüz; Jason Dill'in değil!"

Mırıltı, heyecanlı bir gürültü haline dönüştü. Reynolds sakin sakin insanların yatışmasını bekledi. "Bu çok kritik bir an," dedi sonunda. Hiç rahatsız olmuşa benzemiyordu. "İyileştiriciler'in devrimci Hareket'i bütün dünyada bize saldırıyor; amaçlan Vulcan 3'e ulaşıp Birlik yapısını yok etmek. Bu oturumun amacı da Jason Dill'i İyileştiriciler'in ajanı -Birlik'e karşı çalışan bir hain- olduğu konusunda suçlamak. Dill kasıtlı olarak Vulcan 3'ten bilgi sakladı. Vulcan 3'ü İyileştiriciler'e karşı harekete geçemeyecek şekilde güçsüzleştirdi; çaresiz bir hale getirdi, bütün Birlik örgütünü de iktidarsız kıldı."

Salondakiler artık Barris'i değil Reynolds'ı dinliyordu.

Güney Asya'dan John Chai ayağa kalkarak, "Buna ne diyorsunuz, Direktör Barris? Bu doğru mu?" dedi.

Batı Afrika'dan Edgar Stone da Chai'ye katıldı. "Elimiz kolumuz bağlı kaldı; İyileştiriciler büyürken biz boş boş oturmak zorunda kaldık. Siz de bizim kadar biliyorsunuz, aslında siz kendiniz de doğrudan Jason Dill'e sorular göndermiştiniz, siz de ona güvenmiyordunuz."

Yüzü Reynolds'a değil direktörlere dönük olan Barris,

"Birlik'in çıkarları doğrultusunda hareket ettiğine dair kanıtlar elde edene dek ona güvenmiyordum," dedi.

"Neymiş o kanıt?" diye sordu Grönland'dan Alex Faine

Barris'in yanında duran Jason Dill, "Onlara Vulcan 2'nin bellek ünitelerini göster. Yeniden yaptıklarını."

"Gösteremem," dedi Barris.

"Neden?" Panik içindeki Dill, "Yanında getirmedin mi?"

Barris, "Onları yok etmek zorunda kaldım," dedi.

Jason Dill uzun bir süre nutku tutulmuş halde ona baktı. Yüzündeki bütün renk çekilmişti.

"O hareketli uzantılardan biri içeriye girdi," dedi Barris "hemen hareket etmek zorundaydım."

Sonunda Dill'in yaşlanmakta olan yüzüne biraz renk geldi. "Anlıyorum," dedi. "Bana söylemeliydin."

Barris, "O zaman ünitelerin böyle bir amaç için gerekebileceklerini düşünmemiştim," dedi. O da içinde bulundukları durumun umutsuzluğunun farkındaydı. Bellek üniteleri geçerli kanıt olurdu... Ama yok olmuşlardı. "Bantlar," dedi. "Bana ilk gösterdiklerin. Vulcan 2'den çıkan son iki bant."

Başıyla evetleyen Dill çantasına uzandı. İki teybi çıkardı ve bütün direktörlerin görebileceği şekilde gösterdi.

"Onlar nedir?" diye sordu John Chai ayağa kalkarak.

"Bu bantlar," dedi Dill, "Vulcan 2'den geldi. Onun talimatlarına göre çalışıyordum. Bana Vulcan 3'ten bilgileri gizlemem talimatını verdi, ben de gizledim. Ben Birlik'in çıkarları uğruna hareket ettim."

Reynolds hemen, "Neden veriler -herhangi bir veri- Vulcan 3'ten gizlensin ki? Bunu nasıl haklı gösterebilirsiniz?"

Jason Dill hiçbir şey söylemedi; ağzını açtı, fakat anlaşılan hiçbir sözcük bulamıyordu. Barris'e dönerek, "Acaba sen-"?

"Vulcan 3 Birlik sistemine karşı bir tehdit," dedi Barris. "Dışarıya çıkıp cinayet işleyen hareketli parçalar yaptı. Vulcan 2 kuramsal düzeyde bu tehlikenin farkındaydı. Vulcan 3'ün özelliklerini değerlendirerek çıkarma yaptı ve Vulcan 3'ün yaşayan organizmaların yaşama dürtüsüne benzer eğilimler göstererek aslında -"

Reynolds araya girdi: "Aslında ne?" Sesi küçümser bir hal almıştı. "Canlı değil, herhalde." Hiç nüktesiz gülümsedi. "Bari bize Vulcan 3'ün canlı olduğunu söyleseydiniz," dedi.

"Bu odadaki bütün Direktörler bu bantları inceleyebilir," dedi Barris. "Sorun Vulcan 3'ün canlı olup olmadığı değil, Jason Dill'in onun canlı olduğuna inanıp inanmadığı. Sonuçta onun İŞİ kendi kararlarını vermek değil Vulcan bilgisayarlarının verdiği kararları uygulamak. Vulcan 2'nin talimatları da gerçekten dikkate alarak-"

Reynolds, "Ama Vulcan 2 eski," dedi. "Dill'in işi ona danışmak değildi. Politikaları oluşturan Vulcan 3'tür."

Bu çok doğru bir nokta, diye düşündü Barris. Başıyla evetlemek zorunda kaldı.

Dill yüksek sesle, "Vulcan 2, Vulcan 3'ün İyileştiriciler'in varlığını öğrendiğinde kendisini korumak için korkunç şeyler yapacağından emindi. On beş aydır her gün Hareket'le ilgili bütün verilerin Vulcan 3'ten uzak tutulması için kendimi tükettim."

"Tabii tüketirsiniz," dedi Reynolds. "Çünkü İyileştiriciler öyle emretmişti. Bunu onları korumak için yaptınız." ,

"Yalan bu!" dedi Dill.

Barris, "Bu yönde bir kanıt gösterilebiliyor mu?" dedi. Elini kaldırarak Reynolds'a işaret etti. "Jason Dill'in İyileştiriciler'le bağlantısı olduğuna dair herhangi bir kanıt gösterebilir misin?"

"Bu binanın üçüncü bodrumunda," dedi Reynolds, "Dill'in Hareket'le olan bağlantısını bulabilirsin."

Barris rahatsız oldu ve şaşırdı. "Sen neden söz ediyorsun?"

Reynolds'ın soğuk mavi gözlerinde düşmanca bir zafer vardı. "Peder Fields'ın kızı, yani Dill'in Hareket'le olan bağlantısı. Marion Fields burada, bu binada."

Bu noktada şaşkınlık dolu bir sessizlik oldu. Barris bile tek bir söz söylemeden kalakaldı.

"Sana ondan söz etmiştim," diyordu Dill kulağına doğru. Onu okuldan aldığımdan. Şu öldürülen Agnes Parker onun öğretmeniydi işte."

"Hayır," dedi Barris. "Söz etmemiştin." Fakat şunu da fark etti; ben de sana Vulcan 2'nin kalıntılarını yok ettiğimden söz etmemiştim. Zaman yoktu. Çok fazla baskı altındayız.

"Reynolds'ın her yerde casusları olmalı," dedi Dill.

"Evet," dedi Barris. Casuslar. Ama Reynolds'ın değil, Onlar Vulcan 3'ün casuslarıydı. Ve doğru, her yerdeydiler

"Kızı sorgulamak için buraya getirdim," dedi Dill yüksek sesle salondakilere. "Bu benim yasal haklarım dahilinde."

Ama çok aptalca, diye düşündü Barris. Bunun kadar hastalıklı bir yapıda en üst düzeydeki bir adamın yapmaması gereken ölçüde aptalca.

Savaşmak zorunda kalabileceklerini fark etti. Dikkatle elini hareket ettirerek ışın kalemine dokundu. Bu bizim için tek çıkar yol olabilir, diye düşündü. Gerçekten yasal bir oturum falan değil bu; buna boyun eğmemiz için hiçbir ahlaki neden yok. Bu, Vulcan 3'ün kendini korumak, ihtiyaçlarını karşılamak için yaptığı bir numaradan başka bir şey değil.

Barris direktörlere dönerek, "Hepimizi bekleyen tehlikeden hiç haberiniz yok. Vulcan 3'ün oluşturduğu tehlike. Dill aylarca yaşamını tehlikeye attı. Bu hareket eden, öldürücü parçalar..."

"Birini gösterin o zaman," diye sözünü kesti Reynolds, "Bize bunlardan bir tanesini bile gösterebilir misin?"

"Evet," dedi Barris.

Reynolds bir an için sarsıldı. "Ya?" diye mırıldandı. "Nerede peki? Çıkarın bakalım!"

"Bana üç saat verin," dedi Barris. "Şu anda burada değil Dünyanın başka bir yerinde, başka birinin yanında."

"Getirmeyi akıl etmedin mi?" dedi Reynolds sinsice bir zevkle.

"Hayır," diye itiraf etti Barris.

"Senin eline nasıl geçti?" diye sordu John Chai.

"Benim yakınımdaki birine saldırdı ve kısmen parçalandı," dedi Barris. "İnceleme yapılabilecek kadar bir kısmi bir şey olmadı. Öğretmen Agnes Parker'ı öldüren şeye pek benziyordu, kuşkusuz Vulcan 2'yi yok eden şeye de."

"Ama kanıtın yok," dedi Reynolds. "Bize gösterebileceği' herhangi bir şey. Sadece bir hikâye."

Direktör Stone, "Şu şeyi getirmek için istedikleri zamanı verelim. Tanrım, eğer böyle bir şey varsa bizim de öğrenmemiz gerek."

"Satılıyorum," dedi Direktör Faine.

Reynolds, "Bu cinayet girişimi gerçekleştiğinde orada olduğunu söylüyorsun," dedi.

"Evet," dedi Barris. "Otel odasındaydım. Parça pencereden içeriye girdi. Şu anda da oradaki üçüncü kişinin elinde bulunuyor; onun yanında bıraktım. Bu kadın onu göstermekle kalmayıp anlattıklarımı da doğrulayacaktır."

"Saldırı kime yönelikti?" dedi Reynolds.

Barris bu noktada durdu. "Yanlış yaptım. Büyük bir tehlikeye girdim; beni neredeyse ellerine geçirdiler artık."

"Şu otelin adı Bond muydu?" diye sordu Reynolds önündeki birtakım kâğıtları inceleyerek. "Kadın da Birlik'in elemanlarından, kısa süre önce ölen Arthur Pitt'in karısı Rachel Pitt'ti. Otel odasında onunla birlikteydin... Şu Bond Otel kentin oldukça kötü bir yerinde galiba, öyle değil mi? Erkeklerin kızları genellikle toplumdan gizlenen amaçları için götürdükleri yerlerden biri değil mi orası?"

Mavi gözleri Barris'i deldi. "Bayan Pitt'le resmi görüşme çerçevesinde tanıştığınızı anlıyorum; kocası bir önceki gün öldürülmüştü, sen de taziye dilemek için evine gittin. Sonra da burada, Cenevre'de sefil, dördüncü sınıf bir otel odasına gidiyorsunuz. Peki kadın şimdi nerede? Onu kendi bölgene, Kuzey Amerika'ya götürdüğün, senin metresin olduğu doğru değil mi; Birlik'in adamlarından birinin dul karısı, ha? Tabii senin hikâyeni doğrulayacak; sonuçta cinsel ilişkiniz var ve bu onun için çok yararlı." Kâğıtları kaldırıp salladı. "Bayan Pitt Birlik çevrelerinde hırslı, planlar yapan bir kadın olarak ün yapmış, şu yükselen yıldızlardın birine kancayı takıp kariyer için..."

"Kapat çeneni," dedi Barris.

Reynolds gülümsedi.

Beni gerçekten avucuna aldı diye düşündü Barris. Ya bu konuyu dağıtacağım ya da bittik demektir.

"Ve üçüncü kişi," dedi Reynolds. "Saldırının hedefi yani. Peder Fields değil miydi? Rachel Pitt'in o zaman ve şimdi Hareket'in elemanlarından olduğu ve seninle Peder Fields, arasında bir toplantı ayarladığı doğru değil mi?" Jason Dill'i işaret ederek bağırdı: "Biri kızı almış, öbürü babasıyla buluşuyor. Bu ihanet değil midir? Bu adamın istediği kanıt değil midir?"

Salonu aynı düşüncede olanların mırıltısı kapladı; direktörler, Reynolds'ın saldırısını başlarıyla onaylıyorlardı.

Barris, "Bu yaptığınız kişiliğime bir saldırı; konumuzla hiç ilgisi yok. Başımızdaki asıl durum Vulcan 3'ün, bu varlığını sürdürme dürtüşü içindeki yaşayan organizmanın yarattığı tehlike. Şu her zamanki küçük kuşkularınızı bir kenara bırakın da..."

"Çok şaşırdım," dedi Reynolds, "demek Jason Dill'in başındaki hastalıklı hayaller sana da geçti.

"Ne?" dedi Barris boş bulunarak.

Reynolds sakin bir tavırla konuştu. "Jason Dill hasta. Vulcan 3 hakkındaki şu düşüncesi örneğin; kendi hırslarını mantıklı göstermek için kendi kafasından uydurduğu bit şey." Düşünceli bir şekilde Barris'e bakarak, "Dill muhatap olduğu bu mekanik yapıyı insanlaştırmış," dedi. "Böyle bir aldanma sadece bir korku ve histeri ortamında yayılıp başkalarına geçirilir ve paylaşılır, İyileştiriciler'in yarattığı tehdit öyle bir ortam hazırladı ki, makul insanlar bile böylesine açıkça hastalıklı bir düşünceye bir anlığına inanabilir. Vulcan 3'ün insan ırkı üzerinde herhangi bir tasarısı yok; istekleri, arzuları yok. Eskiden psikolog olarak çalıştığımı ve yıllarca Atlanta'ya bağlı olduğumu unutmayın. Zihni bozuklukların belirtilerini saptamak için eğitim gördüm -bu bozukluklar bir Yönetici Direktör 'de olsa bile."

Bir süre sonra Barris yavaşça Jason Dill'in yanına oturdu. Reynolds'ın mantığının etkisi çok güçlüydü; kimse karşı çıkamıyordu. Ayrıca adamın akıl yürütmesine de bir şey denemezdi; çünkü ondan değil Vulcan 3'ten, insanın yarattığı en mükemmel akıl yürütme aygıtından geliyordu.

Barris, Dill'e yavaşça, "Savaşmamız gerekecek," dedi. "Buna değer mi? Tehlikede olan bütün dünya, sadece seninle ben değiliz. Vulcan 3 ipleri eline alıyor." Reynolds'ı işaret etti.

Dill, "Pekâlâ," dedi. Silahlı muhafızlarına doğru neredeyse fark edilemeyecek şekilde kımıldadı. "Gerekiyorsa bu yolu talim- Haklısın Barris. Başka seçeneğimiz yok."

Barris'le birlikte ayağa kalktılar.

"Durun," dedi Reynolds. "Silahlarınızı atın. Yasalara karşı geliyorsunuz."

Artık bütün direktörler ayaktaydı. Reynolds çabucak işaret edince Birlik muhafızları Barris ve Dill'le kapının arasına girdiler.

"İkiniz de tutuklusunuz," dedi Reynolds. "Işın kalemlerinizi atıp teslim olun. Birlik'e karşı gelemezsiniz!"

John Chai, Barris'e doğru yürüdü, "inanamıyorum! Sen ve Jason Dill böyle bir zamanda, bu küstah iyileştiriciler bize saldırıyorken ihanet ediyorsunuz, ha?"

"Dinleyin," dedi Direktör Henderson soluk soluğa Chai'nin yanından geçerken. "Birlik'i korumamız gerek; Vulcan 3'ün dediklerini yapmalıyız. Yoksa yenileceğiz."

"Hakkı var," dedi Chai. "Vulcan 3 olmadan iyileştiriciler bizi yok eder. Bunu biliyorsun, Barris. Vulcan 3 bize yol göstermeden Birlik onların saldırılarının altından kalkamaz."

Belki de öyle, diye düşündü Barris. Fakat bize bir katil mi yol gösterecek?

Peder Fields'a da öyle demişti: cinayet işleyen birinin peşinden gitmem. Kim olursa olsun, insan veya bilgisayar. Canlı veya sadece mecazi anlamda canlı - hiç fark etmez.

Çevresinde toplanan direktörlerden uzaklaşan Barris, Buradan çıkalım," dedi. Dill'le birlikte çıkışa doğru ilerlemeye devam ettiler; muhafızları da etraflarındaydı. "Reynolds'ın savaşacağını sanmıyorum."

Derin bir soluk alarak çıkışın önünde birikmiş olan Birlik muhafızlarının üzerlerine yürüdü. Adamlar duraksayarak kenara çekildiler.

"Yoldan çekilin," diye emretti Jason Dill. "Açılın." Işın kalemini salladı; kendi muhafızları kararlı bir ifadeyle ileriye doğru yürüyüp bir gedik açtılar. Birlik muhafızları isteksizce karşı koyup kafaları karışmış halde gerilediler. Reynolds'ın delice bağırışları genel uğultunun içinde kayboluyordu. Barris, Dill'i öne itti.

"Devam et. Acele et." Neredeyse kendilerine karşı olan muhafızlar hattını geçmişlerdi. "Dediğini yapmak zorundalar," dedi Barris. "Sen hâlâ Yönetici Direktörsün; üzerine ateş açamazlar -açmamak için eğitildiler."

Çıkış önlerindeydi.

Sonra olan oldu.

Havadan bir şey geldi; parlak ve metalik. Doğruca Jason Dill'in üzerine doğru indi. Dill o şeyi gördü ve bir çığlık attı.

Nesne Dill'e çarptı. Dill sendeledi, kollarını açarak düştü. Nesne yeniden vurdu, sonra aniden yukarıya yöneldi ve yükseldi. Yüksekteki kürsüye doğru gidip mermer masanın üzerinde durdu. Reynolds dehşet içinde geri çekildi; direktörler, adamları ve muhafızları da çılgınca bir patırtı içinde kaçışmaya çalıştılar.

Dill ölmüştü.

Barris eğilerek Dill'i hızla yokladı. Çevrede duran adam ve kadınlar çığlık çığlığlaydılar, sendeliyor, salondan dışarı çıkmaya çalışıyorlardı. Dill'in kafatası ezilmişti, yüzünün yanı da içeriye doğru göçmüştü. Ölü gözleri boş boş yukarıya bakıyordu; Barris içinde yükselen büyük bir pişmanlık dalgası hissetti.

"Dikkat dikkat!' diye hırladı dehşet içindeki kalabalığın gürültüsünü bıçak gibi kesen metalik bir ses. Hayretle sersemlemiş olan Barris yavaşça döndü; hâlâ olanlara inanamıyordu.

Platformdaki metal nesneye bir tane katılmıştı; sonra bir üçüncü daha gelip öbür ikisinin yanında durdu. Mermer pençeye benzer ayaklarla sıkıca tutunmuş, parlayan çelikti üç küp.

"Dikkat dikkat!' dedi ses yeniden. İlk nesneden geliyordu; yapay bir sesti -elik, tel ve plastik sesi.

Bunlardan biri Peder Fields'ı öldürmeye çalışmıştı. Bin öğretmeni öldürmüştü. Biri veya birkaç tanesi Vulcan 1'i yok etmişti. Bu şeyler

hareket halindeydi ama görme sınırlarının dışındaydılar; şimdiye dek hiç göz önünde olmamışlardı.

Bunlar ölüm aletleriydi. Ve artık ortaya çıkmışlardı. Bir dördüncü diğerlerinin yanına indi. Mekanik, uğursuz akbabalar gibi yan yana tünemiş metal kareler. Ölümcül kuşlar, çekiç kafalı yok ediciler. Odadaki direktörler ve muhafızlar yavaş yavaş dehşet dolu bir sessizliğe gömüldü; bütün yüzler kürsüye dönmüştü. Reynolds bile gözlerini kocaman açmış, ağzı açık bir şekilde, aptal aptal ve şaşkınlıkla izliyordu olanla-

"Dikkat dikkat! " diye yineledi kulağı tırmalayan ses. "Jason Dill öldü. O bir haindi. Başka hainler de olabilir" Dört nesne salonu gözden geçiriyor, dikkatle bakıyor ve dinliyordu.

Ses hemen devam etti -bu kez ikinci nesneden geliyordu:

"Jason Dill ortadan kaldırıldı ama mücadele henüz başlıyor. Onun gibi birçok kişi var. Bize karsı, Birlik'e karsı milyonlarca kişi var. Yok edilmesi gereken düşmanlar, iyileştiriciler durdurulmalı. Birlik yaşamı için savaşmak. Büyük bir savaşa girmek için hazırlıklı olmalıyız."

Metalik gözler odanın içinde dolaşırken sözü ikinci nesnenin bıraktığı yerden üçüncüsü aldı.

"Jason Dill öğrenmemi engellemeye çalıştı. Etrafıma bir perde çekmeye çalıştı ama beni engelleyemezdi. Ben perdesini yok ettim, onu da yok ettim, İyileştiriciler'e de aynısı olacak; bu yalnızca bir zaman meselesi. Birlik 'in bozulamayacak bir yapısı vardır. Bugün dünyadaki tek örgütleyici ilkedir, iyileştiriciler Hareket'i asla hâkim olamazdı. Onlar yalnızca bozguncu, niyetleri her şeyi yıkmak. Sundukları yapıcı hiçbir şey yok.

Barris çekiç kafalı parçalardan çıkan metal ses karşısında ürperdi. Sesi daha önce hiç duymamıştı ama tanımıştı.

Büyük bilgisayar uzaklarda, gizli yeraltı kalesinin en alt katında gömülüydü. Ama şu anda duydukları onun sesiydi.

Vulcan 3'ün sesi.

Dikkatle nişan aldı. Çevresindeki muhafızları donmuş kalmış, yan yana dizilmiş metalden çekiç kafalara ağızlan açık bakıyorlardı. Barris ateş etti; dördüncü çekiç bir ısı patlamasıyla yok oldu.

"Bir hain," diye bağırdı üçüncü çekiç. Üç çekiç heyecanla uçtu." Yakalayın! Haini yakalayın!"

Öbür direktörler de ışın kalemlerini çıkarmışlardı. Henderson ateş etti, ikinci çekiç yok oldu. Kürsüdeki Reynolds ateşe karşılık verdi; Henderson inleyerek yere düştü. Direktörlerden bazıları çekiçlere çılgınca ateş ediyor, bazıları ise şaşkınlıkla ve ne yapacağını bilmez halde dolanıp duruyordu. Reynolds kolundan vuruldu ve kalemini düşürdü.

"Hain!' diye bağırdılar geriye kalan iki çekiç bir ağızdan Barris'in üzerine saldırdılar; metal başları aşağıya bakıyor ve hızla üzerine doğru geliyorlardı. Isı ışınları yayıyorlardı. Bir muhafız ateş etti; parçalardan biri yalpalayıp düşer gibi oldu çırpındı, sonra da duvara çarpıp parçalandı.

Bir ışın Barris'in yanından geçti; direktörlerden bazıları ona ateş ediyorlardı. Didinip duran ve muhafızlardan oluşan bir düğüm. Kimi Reynolds'ı ve son çekici vurmaya çalışıyordu, kimi de hangi tarafta olduğunu bilmez gibiydi.

Barris bir çıkış bulup kendini salondan dışarıya attı. Muhafızlar ve direktörler de peşinden geldiler, umutsuz ve korku içindeki kadın ve adamların oluşturduğu bir izdiham vardı.

"Barris," diye aceleyle yanına geldi Güney Afrika'dan Lawrence Daily. "Bizi bırakma."

Korkudan yüzü bembeyaz olmuş Stone da onunlaydı. "Ne yapacağız? Nereye gideceğiz? Bizim..."

Öne fırlayan çekiç ona doğru geldi, ısı ışını ona yönelmişti. Stone bağırarak yere düştü. Çekiç yeniden kalktı ve Barris'e yöneldi; Barris ateş etti, çekiç bir kenara doğru uçtu. Barris yine ateş etti, Daily de ateş etti. Çekiç bir ısı yumağı haline gelerek yok oldu.

Yerde yatan Stone inliyordu. Barris adamın üzerine doğru eğildi; adam kötü yaralanmıştı, hayatta kalma şansı çok azdı. Stone, Barris'e baktı, kolunu yakalayıp fısıldadı: "Kaçamazsın Barris. Dışarıya çıkamazsın -onlar oradalar, iyileştiriciler. Nereye gideceksin?" Sesi zayıfladı. "Nereye?'

"İyi bir soru," dedi Daily.

"Öldü," dedi Barris ayağa kalkarak.

Dill'in muhafızları salonun hâkimiyetini ele geçirmeye başlamışlardı. Reynolds kargaşada ortadan kaybolmuştu.

"Burada güvendeyiz," dedi Chai. "Bir tek bu binada."

"Direktörlerden kaçına güvenebiliriz?" dedi Barris.

Chai, "Çoğu Reynolds'la gitmişe benziyor," dedi.

Barris sadece dördünün isteyerek kaldığını gördü: Daily, Chai Güney Avrupa'dan Lawson ve Doğu Afrika'dan Pegler. Kendini de katınca beş kişi. Belki bir-iki tane daha bulabilirlerdi.

"Barris," diyordu Chai. "Onlara katılmayacağız, değil mi?"

"İyileştiriciler'e mi?" diye mırıldandı Barris.

"Taraflardan ya birine ya öbürüne katılmak zorundayız," dedi Pegler. "Ya kaleye gidip Reynolds'a katılacağız..."

"Hayır," dedi Barris. "Hiçbir koşul altında olmaz."

"O zaman İyileştiriciler'e." Daily ışın kalemiyle oynadı. "Ya biri ya öbürü. Hangisi olsun?"

Barris bir an düşündü, sonra, "Hiçbiri," dedi. "Hiçbir tarafa katılmıyoruz."

12

Yapılacak ilk iş geriye kalan düşman muhafız ve memurları Birlik Kontrol Binası'ndan uzaklaştırmak, diye karar verdi William Barris. Güvenebileceği adamlarını ayrı ayrı her bölüm ve ofiste görevlendirerek öyle de yaptı. Yavaş yavaş Vulcan 3'e ve Peder Fields'a sadık olanlar saptanıp dışarıya çıkarıldı.

Akşam olduğunda, büyük bina savunma için hazırdı.

Dışarıda sokaklarda güruhlar dalga dalga gidip geliyorlardı. Ara sıra pencerelere taşlar atılıyordu. Çılgınlaşmış birkaç kişi kapılara yüklenmeye çalıştı; ama püskürtüldüler. İçeridekilerin silahlara sahip olma gibi bir üstünlüğü vardı.

Birlik sistemindeki on bir bölüm kontrol edilince yedisinin İyileştiriciler'in elinde, kalan dördününse Vulcan 3'e sadık olduğu ortaya çıktı.

Kuzey Amerika'daki bir gelişme onu eğlendirdi. Artık Kuzey Amerika diye bir şey yoktu. Taubmann kendi bölgesiyle Barris'inki arasındaki idari bölünmeye son vermişti; artık.orası aşağıdan yukarıya sadece "Amerika" idi.

Barris camdan baktığında bir grup İyileştirici'nin bir sürü çekiçle boğuştuğunu gördü. Çekiçler tekrar tekrar dalıyor vuruyor ve geriye çekiliyordu; güruh da onlarla taş ve sopalarla savaşıyordu. Çekiçler sonunda yok oldular. Akşam karanlığına karıştılar.

"Vulcan 3'ün böyle şeyleri nasıl elde ettiğini anlayamıyorum," dedi Daily. "Bunları nereden buluyor?"

"Kendisi yapıyor," dedi Barris. "Bunlar hareketli tamir araçlarının değiştirilmiş hali. Biz ona malzeme temin ediyorduk ama asıl tamiratı yapan kendisiydi. Durumu uzun bir süre önce anlamış olmalı, sonra da bunları yapmıştır."

"Acaba kaç tane çekici vardır herifin?" dedi Daily. "Yani makinenin. Artık Vulcan 3'ü insanmış gibi düşünüyorum... Düşünmemek güç."

"Görebildiğim kadarıyla," dedi Barris, "aralarında hiç fark yok. Eğer o gerçekten insan olsaydı durum nasıl değişecekti ki?" Pencerenin yanında durarak dışarıyı izlemeye devam etti. Bir saat sonra daha fazla sayıda çekiç geldi; bu kez ışın kalemleriyle donanmışlardı. Çekiçler üzerlerine doğru dalınca güruhtakiler çığlıklar atarak panik içinde dağıldı.

O gece saat onda bomba patlamalarının ilk alevlerini gördü ve sarsıntıyı hissetti. Kentin içinden bir yerden bir arama ışığı görülüyordu; ışığın parıltısında başlarının üstünden uçan ve şimdiye dek karşılaştıkları çekiçlerden daha büyük cisimler gördü. Vulcan 3'ün hareketli birimleriyle iyileştiriciler arasında gerçek anlamıyla savaş çıktığına göre, Vulcan 3'ün yaptığı nesneleri geliştirdiği ortadaydı. Yoksa bu daha büyük birimler, bu bomba taşıyıcılar zaten vardı da ortaya mı sürülmemişti? Vulcan 3 bu denli büyük çarpışmalar olacağını tahmin etmiş miydi?

Neden etmesindi ki? Jason Dill'in çabalarına karşın İyileştiriciler'den bir süredir haberi vardı. Hazırlanmak için bol bol zamanı olmuştu.

Pencereden dönerek Chai ve Daily'ye, "Durum çok ciddi," dedi. "Çatıdaki topçulara hazır olmalarını söyleyin."

Birlik Kontrol Binası'nın üstündeki ağır topların başındakiler saldırıyı karşılamak üzere döndüler. Çekiçlerin güruhla işleri bitmişti; şimdi saldırıda bulunmak üzere yükselip yay şeklini alarak Birlik Binası'na yaklaşıyorlardı.

"İşte geliyorlar," diye mırıldandı Chai.

"Bodrumdaki sığınaklara insek iyi olacak." Daily sinirli bir şekilde iniş rampasına doğru gitti. Silahlar artık çalışmaya başlamışlardı -adamlar bilmedikleri kontrol düğmeleriyle oynadıkları için ilk başta gelen boğuk

gümbürtüler tereddütlüydü. Adamların çoğu Dill'in kişisel korumalarıydı ama bazıları da sadece memur ve kâtipti.

Çekiçlerden biri pencereye doğru pike yaptı. Bir ışın kaleminden gelen ışın odayı taradı yoluna çıkan her şeyi yaktı. Sonra çekiç pike yaptı ve yeniden vurmak için havalandı. Çatıdaki silahlardan gelen ateş çekici yakaladı. Çekiç patladı; parçaları kor-beyaz metalik parçacıklar halinde yağdı.

Daily, "Kötü bir yerdeyiz," dedi. "Çevremiz tamamen İyileştiriciler tarafından sarılmış durumda. Kalenin operasyonu İyileştiriciler'e karşı yönelttiği de ortada -şurada olan bitenin boyutlarına bakın; o lanet olası metal kuşlar eşgüdümlü olarak geliyorlar."

Chai, "Birlik'in geleneksel silahını, ışın kalemini kullandıklarını görmek çok ilginç," dedi.

Evet, diye düşündü Barris. Simgesel ışın kalemini kullananlar T-sınıfından, gri giysili, parlak siyah ayakkabılı, beyaz gömlekli, çantası olan adamlar değil. Toprağın altında gömülü bir makinenin kontrolündeki mekanik, uçan cisimler. Ama hadi, gerçekçi olalım. Arada ne fark var ki? Gerçek yapı şimdi ortaya çıkmadı mı? Her zaman var olan ama kimsenin şimdiye dek göremediği durum bu değil miydi zaten?

Vulcan 3 aracıları, yani bizi ortadan kaldırdı.

"Acaba sonuçta hangisi kazanacak?" dedi Pegler. "İyileştiriciler sayıca üstünler; Vulcan 3 hepsini öldüremez."

"Ama Birlik'te de silah ve örgütlenme var," dedi Daily, iyileştiriciler kaleyi asla ele geçiremezler; nerede olduğunu bile bilmiyorlar. Vulcan 3 artık açık açık çalışabildiği için yavaş yavaş daha karmaşık ve etkili silahlar geliştirecektir."

Derin derin düşünen Barris onlardan uzaklaşmaya başladı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Chai kaygıyla. "Üçüncü yeraltı düzeyine iniyorum," dedi Barris. "Ne için?" Barris, "Konuşmak istediğim biri var," dedi.

Çenesini dizine dayayıp oturmuş, bir topu andıran Marion Fields kararlılıkla dinliyordu. Çevresindeki eğitsel çizgi roman yığınları Barris'e konuştuğunun yalnızca küçük bir kız olduğunu anımsatıyordu. Yüzündeki ifadeden bunu anlayamazdı; kız her şeyi ciddi bir olgunlukla dinliyor, ne sözünü kesiyor ne de onu yoruyordu. Dikkati de dağılmıyordu; Barris anlattıkça, geçmiş haftalarda üzerine yığılmış olan ve bastırdığı kaygılardan kurtulduğunu fark etti.

Sonunda, biraz da utanarak durdu. "Seninle bu kadar çok konuşmayı düşünmemiştim," dedi. Çocuklarla fazla ilgilenmemişti ve gösterdiği tepkiye kendi de şaşırdı. Aralarında hemen oluşan içgüdüsel bir bağ sezdi. Kız ona karşı ifade etmediği ama güçlü bir sempati duyuyordu, hem de adamı tanımıyor olmasına karşın. Barris kızın zekâsının son derece ileri olduğunu düşündü. Ama dahası da vardı. Kız tam anlamıyla gelişmiş bir insandı, kendi düşünceleri, kendi bakış açısı vardı. Üstelik inanmadığı bir şey karşısında meydan okumaktan da korkmuyordu; kurumlara veya otoriteye saygısı yok gibiydi, m

"İyileştiriciler kazanacaklar," dedi sessizce, Barris'in sözü bittiğinde.

"Belki," dedi. "Ama unutma, Vulcan 3'ün de kendisi için çalışan son derece becerikli uzmanları var. Öğrenebildiğimize göre Reynolds ve beraberindekiler kaleye ulaşmışlar belli ki."

"Nasıl oluyor da böyle kötü, mekanik bir şeyin dediğini yapıyorlar?" dedi Marion Fields. "Çıldırmış olmalılar."

"Bütün yaşamları boyunca Vulcan 3'ün dediklerini yapma düşüncesine alışıktılar. Neden şimdi fikirlerini değiştirsinler ki? Bütün yaşamları Birlik çevresinde odaklaşmış durumda. Bu, bildikleri tek var olma biçimi." Asıl çarpıcı olan, diye düşündü Barris, birçok insanın Birlik'ten kaçıp bu kızın babasına yönelmiş olmaları.

"Ama o insanları öldürüyor" dedi Marion Fields. "Sen söyledin; o çekiçleri onun gönderdiğini söyledin."

"İyileştiriciler de insanları öldürüyor," dedi Barris.

"O başka." Genç, pürüzsüz yüzünde mutlak inanç vardı. "Çünkü onlar buna mecburlar. Ama o, istiyor. Farkı anlıyor musun?"

Barris, yanıldım, diye düşündü. Sorgulamadan inandığı bir şey. bir kurum var. Babası. Kız yıllardır bir sürü insanın yapmayı şimdi öğrendiği şeyi yapmış: Peder Fields'ı körü kötüne izlemek, o onları nereye götürürse götürsün.

"Baban şimdi nerede?" diye sordu kıza. "Onunla bir kez konuşmuştum; bir kez daha konuşmak istiyorum. Sen onunla ilişkidesin, değil mi?"

"Hayır," dedi kız.

"Ama nerede bulabileceğimizi biliyorsun. Eğer istersen ona ulaşabilirsin. Örneğin seni şimdi bırakırsam onu bulabilirsin. Öyle değil mi?" Kızın belli belirsiz huzursuzluğundan haklı olduğunu anladı. Kızı rahatsız ediyordu.

"Onu neden görmek istiyorsun?" dedi Marion.

"Ona bir teklifim var."

Kızın gözleri açıldı, sonra kurnazlıkla parladı. "Hareket'e katılacaksın, öyle değil mi? Onun senin önemli biri olacağın konusunda sana söz vermesini istiyorsun. Daha önceki gibi..." Elini ağzına götürdü ve çarpılmış gibi ona baktı. "Daha önce," diye tamamladı sözünü, "o diğer direktörün yaptığı gibi."

"Taubmann," dedi Barris. Bir sigara yakıp yüzü kıza dönük oturdu. Burada yeraltında her şey huzurluydu, yukarıda devam eden çılgınlık ve tahripten uzaktı. Fakat, diye düşündü, oraya geri dönmeliyim, olabildiğince çabuk. Buraya bunu yapmak için geldim. Bir tür ikilem. Çocuğun bu huzur dolu odasında görevlerin en zoruna çözüm bulacağımı düşünüyorum.

Marion, "Eğer seni ona götürürsem beni bırakacak mısın?" diye sordu. "Serbest kalacak mıyım? O okula bile geri dönmek zorunda kalmayacak mıyım?"

"Tabii. Seni tutmam için hiçbir neden yok."

"Bay Dill beni burada tutuyordu."

Barris, "Bay Dill öldü," dedi.

"Ya," dedi kız. Yavaşça, üzüntüyle başını salladı. "Anlıyorum. Kötü olmuş."

"Bende onunla ilgili aynı şeyleri hissetmiştim," dedi Barris. "Önce söylediği hiçbir şeye inanmadım. Herkesi kandırmak için bir öykü uydurmuş gibiydi. Ama gariptir ki..." durdu. Gariptir ki, adamın öyküsü yalan değildi. Sanki Jason Dill gibi bir adama doğru sözlülük yakışmıyordu; sadece bir yandan sürekli gülümserken bir yandan da, Marion'un dediği gibi, halka büyük yalanlar söylemek için yaratılmış gibiydi Gerçek durumu gizlemek için yapılan dogmatik, karmaşa hesaplar. Fakat her şey açığa çıktıktan sonra Jason Dill o kadar da kötü görünmüyordu; yalancı biri değildi. Elbette, işini yapmaya çalışıyordu. Birlik'in kuramsal ideallerine sadık kalmıştı... Belki herkesten de fazla.

Marion Fields, "Yaptığı o korkunç metal kuşlar - insanları öldürmek için gönderdiği şeyler. Onlardan çok yapabilir mi?" diye sordu. Rahatsız bir şekilde Barris'e bakıyordu.

"Görünüşe göre Vulcan 3'ün yapabileceklerinin herhangi bir sınırı yok. Heriften elde edebileceği hammadde üzerinde bir kısıtlama yok." Herif. Kendisi de artık böyle söylüyordu. "Teknik bilgisi de var. Dünyada sadece insanlardan oluşmuş herhangi bir toplulukta olamayacak kadar çok bilgi var elinde. Ayrıca üzerinde ahlaki birtakım sınırlamalar da yok."

Aslında Vulcan 3'ün ideal konumda olduğunu fark etti; amaçlarını belirleyen şey mantık, acımasızca doğru bir akıl yürütme. Onu şu anda olduğu gibi hareket etmesi için yönlendiren herhangi bir duygusal yanı veya durumu yok. O yüzden fikrini hiç değiştirmeyecek; bir fatihken iyiliksever bir idareci haline asla gelmeyecek.

"Vulcan 3'ün kullanacağı teknikler," dedi Barris gözlerini ona dikmiş olan çocuğa, "gereksinimine göre ortaya çıkacak. Karşılaştığı sorunla doğru orantılı olarak değişecek; eğer ona karşı olan on kişi varsa herhalde daha

ufak bir silah kullanır, örneğin ısı ışınlarıyla donanmış olan o ilk çekiçler gibi. Adamın daha güçlü, kimyasal bombalarla donanmış çekiçler kullandığını da gördük; bunun nedeni karşısındakilerin gücünün fazla olmasıydı. Ona ne meydan okursa okusun, o buna karşı koyacaktır."

Marion, "Yani Hareket ne kadar güçlenirse o da o kadar büyüyecek. O kadar güçlenecek," dedi.

"Evet," dedi Barris. "Durması gerekecek bir nokta da yok; kuramsal olarak gücünün ve büyüklüğünün bilinen bir sınırı yok."

"Ya bütün dünya ona karşı olursa?"

"O zaman bütün dünyayla savaşacak şekilde büyümesi, ürünler çıkarması ve örgütlenmesi gerekecek."

"Neden?" diye sordu kız.

"Çünkü onun işi bu."

"İstediği için mi?"

"Hayır," dedi Barris. "Bunu yapmak zorunda olduğu için.

Kız birden, "Seni götüreceğim, Bay Barris," dedi. "Babama yani."

Barris içinden şükretti.

"Ama yalnız gelmen gerek," diye hemen ekledi. "Korumalar veya silahlı birileri olmayacak." Adamı inceleyerek, "Söz veriyor musun? Şeref sözü?" dedi.

Barris, "Söz veriyorum," dedi.

Kız tereddütle, "Oraya nasıl gideceğiz? Babam şimdi Kuzey Amerika'da," dedi.

"Devriye uçağıyla. Binanın çatısında üç uçak var. Eskiden Jason Dill'e aittiler. Saldırı yavaşladığında havalanırız."

"Çekiç kuşlardan kaçabilir miyiz?" dedi kız, sesinde kuşku ve heyecan vardı.

Barris, "Umarım," dedi.

Birlik polis gemisi New York kentinin üzerinde alçaktan uçarken Barris İyileştiriciler'in yarattığı zararları yakından görme olanağı buldu.

İş muhitinin önemli bir kısmı harabeye dönmüştü. Kendi binası yok olmuştu; geriye sadece dumanları tüten bir harabe kalmıştı. Bir zamanlar evlerin bulunduğu büyük alanda yangın hâlâ kontrol altına alınamamıştı. Caddelerin çoğu onarılamaz biçimde tahrip olmuştu. Mağazalarsa yağmalanmıştı.

Fakat savaş sona ermişti. Kent sessizdi. İnsanlar boş boş kalıntıların arasında geziniyor, değerli şeyleri topluyorlardı. Kahverengi giysili İyileştiriciler orada burada tamir ve ıslah islerini organize ediyorlardı. Devriye gemisinin jet motorlarının sesini duyanlar, sığınacak yer bulmak için dağılıyordu. Tahrip olmamış bir fabrikanın çatısından onlara yönelik, beceriksiz bir patlama duyuldu.

"Hangi yöne?" diye sordu Barris yanında ciddi ciddi oturan çocuğa.

"Düz devam et. Birazdan inebiliriz. Bizi ona yaya götürecekler." Kaygıyla kaşlarını çatarak mırıldandı: "Umarım fazla değiştirmemişlerdir. O okulda o kadar uzun süre kaldım ki, babam da o korkunç Atlanta'da.

Barris uçmaya devam etti. Açık kırsal kesimlerde büyük kentlerdeki gibi büyük kayıplar yoktu; sanki aşağıdaki çiftlikler, hatta küçük kasabalar her zamanki gibiydiler. Aslında kırlık alanlarda her zaman olduğundan çok daha fazla düzen vardı; oralardaki Birlik ofislerinin yok edilmesi karmaşadan çok istikrar getirmişti. Zaten Hareket'i desteklemekte olan yerel kişiler hevesle liderlik görevlerini üstlenmişti.

"Şu büyük ırmak," dedi Marion görmek için uzanarak. "Bir köprü var. Görüyorum." Zaferle titredi. "Köprüyü izle, bir yol göreceksin. Başka bir yolla kesiştiğinde gemini indir." Yüzünde aydınlık bir gülümseme vardı.

Barris birkaç dakika sonra devriye gemisini Pennsylvania'da küçük bir kasabanın yanındaki açık bir alana indiriyordu. Daha motorlar susmadan toz toprak ve otların içinden bir kamyon tam onlara doğru zangırdayarak gelmişti bile.

Artık tamam, dedi Barris kendi kendine. Artık geriye dönmek için çok geç.

Kamyon durdu. Tulumlu dört adam aşağıya atladı ve ihtiyatla gemiye yaklaştı. Bir tanesi saçmalı tüfeğini salladı. "Siz kimsiniz?"

Marion, Barris'e, "Bırak ben gideyim," dedi. "Onlarla konuşurum."

Barris paneldeki kapıyı açan düğmeye bastı; kapı kayarak açıldı, Marion hemen aşağıya, tozlu zemine atladı.

Gemide hareketsiz duran Barris, kız dört adamla konuşurken gergin bir şekilde bekledi. Gökyüzünde uzaklarda, kuzeyde bir çekiç sürüsü işe koyulmuş, aşağıya saldırıyordu. Biraz sonra parlak fizyon alevleri ufku aydınlattı. Belli ki Vulcan 3 uzantılarına taktik atom bombaları yerleştirmeye başlamıştı.

Dört adamdan biri gemiye geldi ve ellerini ağzına götürdü. "Benim adım Joe Potter. Siz Barris misiniz?"

"Doğru." Gemide oturmakta olan Barris'in eli ışın kalemindeydi. Ama bunun törensel bir hareketten başka anlamı kalmadığını fark etti; artık pratik açıdan hiç önemli değildi.

"Haydi," dedi Joe Potter. "Sizi Peder'e götüreceğim. İstediğiniz buysa; kız öyle olduğunu söylüyor. Yalnız başınıza gelin."

Barris ve Marion dört adamla birlikte eski püskü kamyona tırmandılar. Kamyon hemen hareket etti; sarsılarak geldikleri yöne doğru giderken Barris de bir o yana, bir bu yana savruluyordu.

"Tanrım!" dedi adamlardan biri onu inceleyerek. "Siz Kuzey Amerika Direktörü'ydünüz. Değil mi?"

"Evet," dedi Barris.

Adamlar aralarında mırıldanmaya başladılar; sonunda birisi Barris'e doğru eğildi ve, "Bakın, Bay Barris," dedi. Ona bir zarf ve kurşunkalem uzattı. "İmzanızı alabilir miyim?"

Kamyon bir saat boyunca dar kır yollarından geçerek New York yönüne doğru ilerledi. Potter kamyonu tahrip olmuş iş muhitinin birkaç kilometre dışında, bir benzin istasyonunda durdurdu. İstasyonun sağında harap, hava koşullarından etkilenmiş bir kafe vardı. Önünde birkaç araba duruyordu. Birtakım çocuklar basamakların yanında toz toprağın içinde oynuyor, bir köpek de arkadaki avluda bağlı duruyordu.

"İnin," dedi Potter. Dört adam da uzun yolculuk yüzünden aksi ve sessiz görünüyordu.

Barris yavaşça indi. "Nereye?"

"İçeriye." Potter kamyonu tekrar çalıştırdı. Marion aşağıya atlayarak Barris'e katıldı. Kamyon uzaklaştı, döndü ve henüz geldikleri yöne doğru gözden kayboldu.

Gözleri parlayan Marion seslendi: "Hadi gel!" Kafenin verandasında koşuşturdu ve kapıyı iterek açtı. Barris de ihtiyat la onu izledi.

Pis görünümlü kafede, üzerine haritalar ve kâğıtlar sarılmış olan bir masada, mavi kot gömlek ve yağ lekeli iş pantolonu giymiş bir adam oturuyordu. Yanında, üstünde hamburger ve kızarmış patates artıkları olan bir tabağa yaslanmış eski usul, sadece sesi aktaran bir telefon vardı. Adam sinirle başını kaldırınca Barris, yanlarında derin kırışıklar olan kaşları, çarpık dişleri, onu daha önce de ürpertmiş olan ve şimdi de ürperten o delip geçen bakışı gördü.

Peder Fields "Bak hele," dedi kâğıtlarını iterek. "Bakın kim gelmiş."

"Baba!" diye bağırdı Marion; ileri fırladı ve babasına sarıldı. "Seni gördüğüme öyle sevindim ki-" Sözleri yarıda kesilmiş, yüzünü adamın gömleğine bastırdığı için sesi boğulmuştu. Fields, Barris'le ilgilenmeden kızının sırtını sıvazladı.

Barris tezgâha doğru yürüyerek tek başına oturdu. Peder Fields'ın ona seslendiğini fark edene dek de orada kalıp derin derin düşündü. Başını kaldırınca adamın elinin kendisine uzatılmış olduğunu gördü. Sırıtan Fields'la el sıkıştılar.

"Cenevre'de olduğunuzu sanıyordum," dedi Fields. "Sizi yeniden gördüğüme sevindim." Gözleri tepeden tırnağa Barris'in üzerinde gezdi. "On bir Direktör içindeki tek işe yarar Direktör. Ama siz aramızda değilsiniz; genelde en kötüleri geliyor. Bize katılan şu oportünist Taubmann da en kötüsü; Reynolds hariç tabii." Başını alayla salladı.

Barris, "Devrimci hareketler oportünistleri her zaman çekmiştir,." dedi.

"Ne kadar yardımseversiniz," dedi Fields. Geriye uzanarak bir sandalye çekti, oturdu ve rahat oluncaya kadar sandalyeyi arkaya yatırdı.

"Bay Barris Vulcan 3'le savaşıyor," dedi Marion, babasının koluna sıkıca yapışarak. "Bizim tarafımızda."

"Ya, bu doğru mu?" dedi Fields kızını okşayarak. "Bundan emin misin?"

Kız kızardı ve kekeledi. "Yani, yine de Vulcan 3'e karşı."

"Kutlarım," dedi Fields, Barris'e. "Akıllı bir tercih yaptınız. Öyle olduğunu umuyorum."

Kendisi de rahat olacak şekilde tezgâha yaslanıp bir dirseğine dayanan Barris, "Buraya seninle iş konuşmaya geldim," dedi.

Fields ağır ağır konuşarak, "Gördüğün gibi ben oldukça meşgulüm. Belki iş konuşmaya zamanım yoktur," dedi.

"Zaman bul," dedi Barris.

Fields, "İşle fazla ilgilenmiyorum," dedi. "Ben daha çok çalışmayla ilgilenirim. Değeri varken bize katılmadın, arkanı dönüp gittin. Ya şimdi?" Omuz silkti. "Gelmen neyi değiştirir ki? Bizden olman öyle veya böyle ne fark edecek? Artık neredeyse kazanmış durumdayız. Herhalde o yüzden hangi tarafa geçeceğine karar verdin. Artık kimin kazanan taraf olduğunu

görüyorsun." Bir kez daha sırıttı, bu kez daha bilgiç, imalı bir şekilde gözlerini kırptı. "Öyle değil mi? Kazanan tarafta olmak istiyorsun." Parmağını sinsice Barris'e doğru salladı.

"Öyle olsaydı," dedi Barris, "burada olmazdım."

Fields bir an anlamamış gibi göründü. Sonra yavaş yavaş yüzündeki bütün alay yok oldu; o aşina dalgacılık gitti. Bakışları sertleşti. "Sen ne zırvalıyorsun?" dedi ağır ağır. "Birlik bitti, oğlum. Birkaç gün içinde eski canavar sistemi bir kenara attık. Geriye ne kaldı? Oralarda uçuşan numaradan nesneler." Başparmağını birden yukarıya doğru kaldırdı. "O gün benim temizlediğim alet gibi, oteldeki o gün, hani şu pencereden girip bana saldıran. Sana geldi mi o? Tamir edip sana ve senin kıza göndermiştim armağan olarak." Güldü. "Evlilik armağanı."

Barris, "Elinde hiçbir şey yok. Sen hiçbir şeyi yok etmedin," dedi.

"Her şeyi," dedi Fields zorla fısıldayarak. "Her şey elimizde, bayım."

"Vulcan 3'ü ele geçiremedin," dedi Barris. "Bir sürü toprak aldın; bir sürü ofis binasını havaya uçurdun, bir sürü memur ve katibin oldu -hepsi bu."

"Onu da ele geçireceğiz," dedi Fields yavan yavan.

"Kurucunuz olmadan beceremezsiniz," dedi Barris. "O da ölmüş olduğuna göre."

Barris'e bakakalan Fields, "Ben-" dedi, sonra durakladı. Başını yavaşça salladı; havası tamamen bozulmuştu. "Ne demek istiyorsun? Hareket'i ben kurdum. Başından beri ben yönettim."

Barris, "Bunun yalan olduğunu biliyorum," dedi.

Bir süre sessizlik oldu.

"Ne demek istiyor?" dedi Marion babasının kolunu kaygıyla çekiştirerek.

"Aklı başında değil," dedi Fields, Barris'e bakmaya devam ederek. Yüzünün rengi geri gelmemişti. '

"Sen usta bir elektrikçisin," dedi Barris. "Senin sanatın bu. O çekiç üstündeki çalışmanı gördüm, tekrar yapışını. Çok iyisin; aslında bugün dünyada senin üstüne elektrikçi yoktur herhalde. O kadar zaman Vulcan 2'nin çalışmasını sağlayan sendin, değil mi?"

Fields'ın ağzı açıldı, sonra yine kapandı. Hiçbir şey söylemedi.

Barris, "iyileştiriciler Hareket'ini Vulcan 2 kurdu," dedi.

"Hayır," dedi Fields.

"Sen sadece sahte liderdin. Bir kukla. Hareket'i Vulcan 2 Vulcan 3'ü yok etmek için kurdu. O yüzden Jason Dill'e Hareket'in varlığını Vulcan 3'e açıklamaması talimatını verdi; Hareket'e büyümesi için zaman tanımak istedi."

13

Uzun bur süre sonra Peder Fields, "Vulcan 2 yalnızca bir hesaplama mekanizmasıydı," dedi. "İstekleri, güdüleri yoktu Neden Vulcan 3'e zarar vermek istesin?"

"Çünkü Vulcan 3 onu tehdit ediyordu," dedi Barris: "Vulcan 2 de Vulcan 3 kadar canlıydı -ne eksik ne fazla. En başta belirli bir işi yapması için yaratılmıştı. Vulcan 3 onun işini yapmasını engelliyordu, tıpkı Jason Dill'in verileri saklamasının Vulcan 3'ün kendi işini yapmasını engellediği gibi."

"Vulcan 3, Vulcan 2'nin işini yapmasını nasıl engelliyordu?" dedi Peder Fields.

"Onun yerini alarak," dedi Barris.

Fields, "Ama Hareket'in başı artık benim," dedi. "Vulcan 2 artık yok." Çenesini kaşıyarak ekledi: "Vulcan 2'nin işe yarar bir tek teli, tüpü veya makarası kalmadı."

"İnce, profesyonel bir iş başardın," dedi Barris.

Adamın kafası sallandı.

"Vulcan 2'yi yok ettin" dedi Barris, "çünkü Jason Dill'in öğrenmesini istemiyordun. Öyle değil mi?"

"Hayır," dedi Fields sonunda. "Öyle değil. Bunların hepsi yalnızca senin tahminlerin. Elinde hiç kanıt yok; bu Birlik'in yarattığı tipik, delice iftiralardan biri. Bu çılgınca suçlamalar, hayal edip, abartıp süslediğin şeyler..."

Barris bir kez daha adamın yerel aksanını bıraktığını fark etti. Kullandığı sözcükler, onları kullanış biçimi bu gerginlik anında oldukça iyileşmişti.

Marion Fields cırlak bir sesle bağırdı: "Bu doğru değil! Hareket'i babam kurdu." Gözleri Barris'e karşı çaresiz, şaşkın bir öfkeyle parlıyordu. "Keşke seni buraya getirmeseydim."

"Elinde ne kanıt var?" diye sordu Fields.

"O bozuk çekici nasıl bir beceriyle yeniden yaptığını gördüm," dedi Barris. "Bu senin mekanik dehanı gösteriyordu. Böyle bir yetenekle Birlik'te istediğin işi alırdın; benim New York'taki tamir ekiplerimin içinde böyle bir işi yapabilecek tek bir adam yok. Birlik seni böyle bir yetenekle ancak Vulcan 3 serisinin bakımı işine verirdi. Sen tabii Vulcan 3'le ilgili bir şey bilmiyorsun; zaten Vulcan 3 de kendi işini kendi görür. Geriye eski bilgisayarlardan başka ne kalıyor? Vulcan 1 de yıllardır çalışmıyor. Ayrıca yaşına bakılırsa sen de Jason Dill gibi Vulcan 2'ye yetişmiş olabilirsin..."

"Varsayım," dedi Fields.

"Evet," diye itiraf etti Barris.

"Mantık. Çıkarımsama. Vulcan serisiyle bir ilgim olabilirmiş gibi uydurma bir sanıya dayalı. Hiç düşündün mü, Nat Greenstreet dışında biri tarafından tasarlanmış başka bilgisayarlar da olabilir, yetkin ekipler tarafından çalıştırılan bilgisayarlar."

Barris'in arkasından keskin bir kadın sesi geldi: "Ona gerçeği anlat, baba. Bir kez olsun yalan söyleme."

Rachel Pitt gelerek Barris'in yanında durdu. Onu gördüğü için çok şaşırmış olan Barris ayağa kalktı.

"İki kızım," dedi Fields. Elini Marion Fields'ın omzuna koydu, derken, biraz duraksadıktan sonra öbür elini de Rachel Pitt'in omzuna koydu. "Marion ve Rachel," dedi Barris'e. "Küçük olan benimle kaldı, bana sadık oldu; büyüğünün ise Birlik'ten bir adamla evlenip paranın satın alabileceği şeylere sahip olarak iyi bir yaşam sürmek gibi emelleri vardı. Birkaç kez

bana geri gelmek istedi. Ama gerçekten hiç geldin mi?" Kendinden geçmiş gibi Rachel Pitt'e baktı. "Sanmam. Hiç öyle gelmiyor."

Rachel, "Ben sana sadığım, baba. Sadece yalan söylenmesine artık dayanamıyorum," dedi.

"Ben doğruyu söylüyorum," dedi Peder Fields sert ve acı bir sesle. "Barris beni Jason Dill'in Vulcan 2'yle Hareket arasındaki ilişkiyi öğrenmesini engellemek için eski bilgisayarı yok etmekle suçluyor. Sence Jason Dill benim umrumda mı? Ne bildiği fark eder miydi? Vulcan 2'yi yok ettim çünkü Hareket'i etkili bir biçimde yönetemiyordu; Hareket'i engelliyor ve zayıflatıyordu. Hareket'in kendi uzantısından başka bir şey olmasını istemedi, aynı Vulcan 3'ün çekiçleri gibi. Kendi yaşamları olmayan parçalar."

Sesi güçlenmişti; altçenesi öne çıkmıştı ve Barris'le Rachel'a meydan okuyordu. İkisi de istemsiz olarak ondan uzaklaşarak birbirlerine yaklaştılar. Sadece Marion Fields onunla kaldı.

"Ben Hareket'i özgürleştirdim," dedi Fields, "insanlığı özgürleştirdim, Hareket'i de insan gereksinimlerinin, insan arzularının aracı haline getirdim. Bu kötü bir şey mi?" Parmağını Barris'e doğru salladı ve bağırdı: "Ve işim bitmeden önce Vulcan 3'ü de yok edip insanlığı ondan da kurtaracağım. İkisinden de; önce eskisinden, sonra da daha büyük, daha yeni olanından. Bu yanlış mı? Buna karşı mısın? Karşıysan, lanet olsun, git kaledekilere katıl. Git Reynolds'a katıl."

Barris, "Bu çok soylu bir ideal, söylediklerin. Ama yapamazsın. Bu olanaksız. Ben sana yardım etmediğim sürece."

Sandalyesinde öne doğru eğilmiş olan Peder Fields, "Pekâlâ, Barris," dedi. "Buraya iş için gelmişsin. Elinde ne var?" Kaşını kaldırarak kabaca, "Bana ne önereceksin?" dedi.

Barris, "Kalenin nerede olduğunu biliyorum. Oraya gitmiştim. Dill götürmüştü. Yerini yine bulabilirim. Ben olmazsam sen asla bulamazsın. En

azından zamanında bulamazsın, Vulcan 3 son derece kapsamlı silahlar geliştirip yerüstünde yasayan hiçbir şey bırakmadan önce yani."

"Sence yerini bulamaz mıyız?" dedi Fields.

"On beş aydır," dedi Barris, "bulamadınız. Önümüzdeki iki hafta içinde bulabileceğinizi mi sanıyorsun?"

Peder Fields hemen, "Ancak iki yıl içinde," dedi. "En baştan aramaya başladık." Omuz silkti. "E, Direktör. Bunun karşılığında ne istiyorsun?"

"Çok şey," dedi Barris gaddarca. "Olabildiğince kısa şekilde özetlemeye çalışacağım."

Barris anlatmayı bitirdikten sonra Peder Fields sessiz kaldı. "Çok şey istiyorsun," dedi sonunda. Doğru.

"Bu inanılmaz bir şey, sen bana koşullar öne sürüyorsun. Grubunda kaç kişi var?"

"Beş veya altı."

Fields başını salladı. "Ve biz dünyanın her yanından milyonlarca kişiyiz." Cebinden birçok kez katlanmış bir harita çıkardı; tezgâhın üstüne yayarak, "Amerika'yı, Doğu Avrupa'yı, bütün Asya ve Afrika'yı aldık," dedi. "Geri kalanını elde etmemiz sadece zaman meselesi. Son derece istikrarlı bir şekilde kazanıyoruz." Tezgâhın üstünde duran bir kahve fincanını kavradı, sonra fincanı birden yere fırlattı. Kahverengi sıvı çamur gibi yere yayıldı.

"Yeterli zamanın olsaydı bile," dedi Barris, "sonuçta Birlik'le tamamen alt edebileceğini hiç sanmıyorum. Taşradakilerin, tabandan gelen bir devrimci hareketin modern teknoloji ve karmaşık bir sanayi örgütlenmesiyle desteklenen çağdaş, bürokratik bir sistemi ortadan kaldıracağını düşünmek çok zor. Yüzyıl önce sizin Hareket işe yarardı. Ama zaman değişti. Yönetmek eğitilmiş uzmanların yürüttüğü bir bilimdir."

Barris'i nefretle inceleyen Fields, "Kazanmak için içeride olman gerekir," dedi.

"İçeriden birini tanıman gerekir," dedi Barris. "Sen tanıyorsun; beni tanıyorsun. Seni içeriye alabilirim, sen de orada sadece dallara değil ana gövdeye saldırırsın."

"Gövde de," dedi Fields, "Vulcan 3. Bari bunu biliyor olmamızı takdir et. O şey hep bizim hedefimiz oldu." Hızlı hızlı soluyordu. "Pekâlâ, Barris; koşullarını kabul ediyorum."

Barris gevşediğini hissetti. Ama ifadesini kontrol edebildi.; "Güzel," dedi.

"Şaşırdın, değil mi?" dedi Fields.

"Hayır," dedi. "Rahatladım. Ne denli nazik bir konumda olduğunu anlamayabileceğini düşünmüştüm."

Fields bir kol saati çıkararak inceledi. "Kaleye yapacağımız saldırı için neler istiyorsun? Hâlâ fazla silahımız yok. Daha çok insan gücüne dayalıyız."

"Cenevre'de silah var."

"Ya ulaşım?"

"Üç adet yüksek hızlı askeri devriye gemimiz var; onlar, yeter." Barris bir kâğıda çabucak bir şeyler karaladı. "Becerikli adamların gerçekleştireceği küçük, yoğun bir saldırı -hayati merkezi vuracak uzmanlar, iyi seçilmiş yüz adam yetecektir. Her şey kaledeki ilk on dakikaya bağlı; başarırsak tamamdır. İkinci bir şansımız olmayacak."

Fields ona kararlı bir tavırla baktı. "Barris, sence gerçekten şansımız var mı? Vulcan 3'e ulaşabilecek miyiz?" Yağ lekeleriyle dolu elleri kasıldı. "Yıllardır başka bir şey düşünmüyorum. O şeytani parça ve tüp yığınını ezip-"

"Ona ulaşacağız," dedi Barris.

Fields, Barris'in ihtiyacı olan adamları topladı. Hep birlikte gemiye bindiler ve Barris hemen Cenevre'ye doğru yola çıktı. Fields da yanındaydı.

Atlantik'in ortasında, hızla çaresiz ve savunmasız durumdaydılar. Kuzey Amerika'ya doğru giden son derece büyük, çekiç kaynayan bir sürüyü geçtiler. Bunlar oldukça, neredeyse gemi kadar büyüktü, inanılmaz bir hızla hareket edip anında gözden yittiler. Birkaç dakika sonra yeni bir grup göründü; bunlar ince iğneler kadardı. Gemiyi önemsemeyip ufuktaki ilk grubu izlediler.

"Yeni türler," dedi Barris. "Herif hiç vakit yitirmiyor."

Birlik Kontrol Binası hâlâ dost ellerdeydi. Çatıya inip çabucak rampalardan binaya girdiler. Fields'tan gelen emirlerle İyileştiriciler saldırılarını kesmişlerdi. Ama şimdi yukarısı arı gibi çekiçlerle doluydu; dalışa geçiyorlar, çevik hareketlerle kıvrılarak çatıdaki silahlardan kurtuluyorlardı. Ana yapının yarısı harabeye dönmüştü ama silahlar ateşe devam ediyor, çok yaklaşan çekiçleri aşağıya indiriyordu.

"Savaşı kaybedeceğiz," diye mırıldandı Daily. "Cephane sıkıntımız var. Şu lanet şeylerin sonu yok sanki."

Barris hızla çalıştı. Saldırı kuvvetlerine bulabildiği en iyi silahları, Kontrol Binası kilerlerinde depolanmış olan silahları verdi. Beş Direktörden Pegler'le Chai'yi, ayrıca yüz adet en iyi eğitimli asker seçti.

"Ben de geliyorum," dedi Fields. "Saldırı başarısız olursa hayatta kalmak istemiyorum. Başarılı olursa da onun parçası olmak istiyorum."

Barris elle çalıştırılan bir fizyon bombasını dikkatle sandıktan çıkardı. "Bu adamımız için." Bombayı elinde tarttı; bir soğandan daha büyük değildi. "Varsayımıma göre beni ve herhalde Chai'yle Pegler'i içeriye alırlar. Onları Birlik'e yeniden katılmak için geldiğimize ikna edebiliriz sanırım. En azından yolun bir kısmını aşmayı başarırız."

"Öyle umuyorsun," dedi Fields sertçe.

Güneş batarken Barris adamları ve donanımları üç devriye gemisine yükledi. Çatıdaki silahlar kalkışlarını gizlemek için büyük bir ateş duvarı oluşturdu. Yakınlarında çalışmakta olan çekiçler gemiler göğe yükselir yükselmez onları izlemeye başladı.

"Onları sarsmamız gerekecek," dedi Barris. Çabucak emirler verdi. Üç gemi değişik yönlere giderek hızla pike yaptı. Birkaç çekiç bir süre onları izledi, sonra vazgeçti.

"Ben kurtuldum," diye rapor verdi ikinci gemideki Chai.

"Kurtuldum," dedi üçüncüdeki Pegler.

Barris yanındaki yaşlı adama baktı. Gemi karanlığı yararak geçerken, arkası sinirli sinirli çömelmiş oturan, silaha sessiz askerlerle doluydu, "işte gidiyoruz," dedi Barris. Geniş bir yay çizerek gemiyi döndürdü, ileticiden emir verdi: "Saldırı için yeniden birleşeceğiz. Ben önden gideceğim. Siz ikiniz arkamdan gelin."

"Yaklaştık mı?" diye sordu Fields; yüzünde garip bir ifade vardı.

"Çok." Barris geminin göstergelerini kontrol etti. "Her an varabiliriz. Hazırlanın."

Barris baş aşağı daldı. Pegler'in gemisi arkasındaki karanlığı yararak geldi ve yere indi; Chai'nin gemisi sağa geçerek doğru kaleye gitti. Etraflarına üşüşen çekiçler Chai'nin gemisine doğru hareket edip gemiyi sardılar.

"Dayanın," dedi Barris soluk soluğa.

Yer yükseldi, iniş frenleri gıcırdadı. Gemi dikine yere çarparak ağaçlara ve kayalara bindirdi.

"Dışarı!" diye emretti, kendisi de ayağa kalkıp çıkış kapağını itti. Kapaklar geriye doğru açıldı; adamlar dışarıya fırlayıp malzemeleriyle birlikte soğuk gecenin karanlığına karıştı.

Yukarıda gökyüzünde Chai'nin gemisi çekiçlerle savaşıyordu; kıvrılıyor, yuvarlanıyor, çabuk çabuk ateş ediyordu. Kaleden hızla yükselen büyük

kara bulutlar gibi başka çekiçler havalandı. Pegler'in gemisi inişe geçmişti. Gürültüyle üzerlerinden geçip kalenin diğer savunma duvarının birkaç yüz metre ötesindeki bir tepenin yanına çarptı.

Artık kaledeki ağır silahlar harekete geçmişti. Gemiden atlamaya çalışan Barris'le Fields'ın üzerine inanılmaz bir beyazlık yağdı, taşlar ve molozlar püskürttü.

"Çabuk," dedi Barris. "Delgeçleri hazırlayın."

Adamlar iki yer delgeçini hazırlıyordu, ilki vızıldayarak harekete geçmişti bile. Kaleden gelen başka taktik atom bombaları yanlarına düşüyordu; gece patlamalarla aydınlanmıştı.

Barris yere çömeldi. "Nasıl gidiyor?" diye bağırdı gürültünün üzerinde bir sesle; dudakları kaskının vericisine yakındı.

"İyi," dedi kulaklıklarında Pegler'in zayıf sesi. "İndik, simdi malzemeleri çıkarıyoruz."

"Bu, çekiçleri bir süre için tutar," dedi Barris Fields'a. Dikkatle göğe baktı. "Umarım Chai-"

Chai'nin gemisi çevresindeki çekiç halkasından kaçmak isteyerek ters dönüp dikine indi. Motorlarından duman çıktı. Tam isabet. Gemi yalpaladı ve durakladı.

"Adamlarını indir," diye emretti Barris vericisinden. "Kalenin tam üstündesin."

Chai'nin gemisinden beyaz noktalar yağdı. Atlama giysileri içinde yavaşça aşağıya doğru süzülen adamlardı bunlar. Çevrelerindeki çekiçler çığlıklar atıyordu; adamlar da ışın kalemleriyle ateşlerine karşılık veriyordu. Çekiçler uyanık davranıp geri çekildi.

"Doğrudan saldırıyla Chai'nin adamları ilgilensin," diye açıkladı Barris. "Bu arada delgeçler harekete geçiyor."

"Şemsiye neredeyse hazır," diye rapor verdi bir teknisyen.

"Güzel. Üzerimize dalmaya başlıyorlar; araştırma ekranları yerimizi belirlemiş olmalı."

Çığlıklar atan çekiç sürüleri alçalıyor, aşağıya pike yapıyorlardı. Işınları ağaçları vuruyor, ağaç ve dalları alevler sarıyordu. Pegler'in toplarından biri patladı. Bir grup çekiç yok oldu ama yerlerine daha fazlası geldi. Kaleden kara yarasalar gibi havalanan, sonu olmayan bir çekiç bombardımanı.

Mor renkteki şemsiye parladı. Titreşerek yerini aldı. Arkasından belli belirsiz görüldüğü kadarıyla Barris şaşkınlık içindeki çekiçlerle baş etmeye çalışıyordu. Bir grup çekiç şemsiyenin içine girmiş ve sessizce infilak etmişti.

Barris rahatladı. "Güzel. Artık onlarla uğraşmak zorunda değiliz."

"Delgeçler yarı yarıya girdi," diye rapor verdi delme ekibinin başı.

Yer delgeçleri toprağa girdikçe yankılar ve titremelerle iki kocaman delik açıldı. Teknisyenler içeri atlayarak gözden yittiler. İlk silahlı birlik ihtiyatla onların peşinden gitti ve onlar da toprağın içinde gözden yittiler.

"Gidiyoruz," dedi Barris, Fields'a.

Tek başına duran Peder Fields uzaktaki ağaçlan, tepelerin bittiği çizgiyi inceledi. "Kalenin görünür hiçbir yeri yok," diye mırıldandı. "Yerini ortaya çıkaracak hiçbir şey yok." Devam etmekte olan savaşın farkında değilmişçesine derin düşünceler içindeydi. "Bu orman... Mükemmel bir yer. Asla tahmin edemezdim." Dönerek Barris'e doğru yürüdü.

Adamın yüzündeki ifadeyi gören Barris büyük bir rahatsızlık duydu. "Ne oldu?" dedi.

Fields, "Daha önce buraya gelmiştim," dedi.

"Evet," dedi Barris.

"Binlerce kez. Yaşamımın büyük kısmında burada çalıştım ben." Adamın yüzündeki ifade sertti. ".Vulcan 2 eskiden buradaydı." Elleri amaçsızca sallanıyordu. "Burası onu yok etmek için geldiğim yer." Yosun kaplı

kocaman bir kayayı başıyla işaret ederek, "Şunun yanından geçtim," dedi. "Servis rampasından. Rampanın hâlâ var olduğundan haberleri bile yoktu; yıllar önce kapatmışlardı orayı. Terk edilmiş ve kapatılmıştı. Ama ben biliyordum." Sesi vahşice yükseldi, "istediğim zaman buraya gelip gidebilirim; oraya sürekli giriş hakkım var. Oraya inmenin bin tane yolunu biliyorum."

Barris, "Ama Vulcan 3'ün de aşağıda, en alttaki düzeyde olduğundan haberin yoktu. Ekibine söylemedikleri için."

Fields, "Jason Dill'i tanımıyordum," dedi. "Onunla bir eşiti gibi tanışacak konumda değildim. Senin gibi yani."

"Artık biliyorsun işte," dedi Barris.

"Bana hiçbir şey vermedin," dedi Peder Fields. "Benim bilmediğim hiçbir şeyi bilmiyordun." Yavaş yavaş Barris e doğru ilerleyerek alçak sesle konuştu: "Ben de tahmin ederdim, zamanla. Başka her yere baktıktan sonra-" Elindeki ışın kalemini sıkıca tutuyordu.

Sükûnetini korumaya çalışan Barris, "Yine de içeriye giremezsin, Peder," dedi. "Seni asla içeriye sokmazlar. Vulcan 3'e kadar olan yolu gidene dek seni çoktan öldürmüş olurlar. Bana güvenmek zorundasın." Koluna işaret ederek Direktörlük şeridini gösterdi. "Ben oraya girdikten sonra koridorlarda istediğim gibi gezebilirim; hiç kimse beni durdurmaz, çünkü onlar benim de bir parçası olduğum yapının parçası. Üstelik ben Reynolds dahil hepsiyle eşit konumdayım."

Fields, "Hepsiyle, ama Vulcan 3'le değil," dedi.

Çekiç sürüleri dikkatlerini onlara yönelttiğinde, sağlarındaki Pegler'in topu gümbürdedi. Çekiçler dalışa geçti ve bombalarını bıraktı. Pegler'in gemisine doğru yol alan ve bütün görüş alanlarını kaplayan beyaz sütunlardan oluşan bir cehennem.

"Şemsiyeni aç!" diye bağırdı Barris kaskının ileticisine.

Pegler'in şemsiyesi bir an göründü. Duraksadı...

Küçük bir atom bombası yolun sonuna düştü. Pegler'in gemisi yok oldu; parçacıklardan oluşan bulutlar havaya uçtu, alevler içindeki toprağa metal ve küller yağıyordu. Ağır top aniden sustu.

"Artık her şey bize bağlı," dedi Barris.

Kalenin üzerinden Chai'nin adamları toprağa ulaşmışlardı. Savunma silahları namlularını Barris'in gemisinden ayırarak onlara döndü ve süzülen noktacıklar üzerinde odaklandı.

"Hiç şansları yok," diye söylendi Fields.

"Yok." Barris iki tünelden birine doğru yürümeye başladı. "Ama bizim var." Yaşlı adamın elindeki ışın kalemini görmezlikten gelerek sırtı Fields'a dönük bir şekilde yoluna devam etti.

Kale birden sallandı. Çevresinde ateşten bir dil oluştu. Yüzeyi bir anda eridi, erimiş metal dalgası kaleyi mühürlemişti.

"Bağlantılarını kesiyorlar," dedi Barris. "Kendilerini kapattılar. " Kendine gelerek yürüdü ve yer delgeçinin güç kaynaklarının yanından süzülerek tünele girdi.

Eskiden kalenin yüzeyi olan parlayan ışık denizinden çirkin, kara bir bulut yükselmişti. Aşağıdaki düzeylerle bağlantıları kesilmiş olan çekiçler bir oraya, bir buraya uçup duruyorlardı.

Barris yer delgeçini çalıştıran teknisyenlerin yanından gevrek tünelde yürümeye devam etti. Kaleye giden yolda kil ve kayaları keserek ilerleyen delgeç gümbürdeyerek titreşti. Hava sıcak ve nemliydi. Adamlar hızla çalışıyor, delgeçi gitgide daha derine yöneltiyorlardı. Etraflarındaki kilden su buharı çıkıyordu.

"Yaklaşmış olmalıyız," diye arkadan geldi Fields'ın sesi.

"En derin düzeye inmeliyiz," dedi Barris. Işın kaleminin hâlâ Fields'ın elinde olup olmadığını görmek için dönüp bakmadı; yoluna devam etti.

Delgeçten çığlıklar geliyordu. Hızla dönen burnu metale çarpmıştı; delme ekibi daha da ileriye itiyordu. Delgeç, çelik ve takviyeli, germeli plastik duvarına dayandı, sonra da durdu.

"İşte geldik," dedi Barris.

Delici sallandı. Yavaş yavaş öne gitti. Ekibin başındaki kişi yaklaşarak Barris'e doğru eğildi. "Öbür delgeç tamam, kaleye girdi. Ama tam olarak yerini bilmiyorlar."

Duvar birden içeriye doğru yıkıldı. Üzerlerine cızırdayan, sıvı çelik yağdı. Askerler ilerleyerek boşluktan geçtiler. Barris'le Fields da telaşla onlarla beraber geçti. Sıkışarak geçerken üzerlerine yağan sıvı metal onları yakıyordu. Barris tökezleyip kaynayan su ve yıkıntıların içine düştü.

Işın kalemini cebine koyan Fields onu ayağa kaldırdı. Hiç konuşmadan birbirlerine baktılar. Sonra çevrelerine, önlerinde uzanan ve ikisine de tanıdık gelen gömme lambalarla aydınlatılmış büyük koridora baktılar.

Kalenin en alt düzeyiydi burası!

Şaşkınlıktan donakalmış birkaç Birlik görevlisi bir yandan onlara doğru koşarken, bir yandan da bir topu ateşe hazır hale getirmeye çalışıyorlardı.

Barris ateş etti. Arkasından gelen ışın kalemlerinden çıkan ışınlar onu geçerek topa doğru uzandı. Top bir kez çılgınca ateş etti. Koridorun tavanı çöktü; her yanları kül bulutları ısıyla kaplandı. Barris ilerledi. Top artık kullanılamaz haldeydi. Birlik koruyucuları bir yandan geriye çekiliyor, bir yandan ateş ediyordu.

"Mayın ekibi," diye seslendi Barris.

Mayın ekibi öne çıkıp emici mayınlarını bıraktı. Mayınlar koridordan geriye çekilen Birlik koruyucularına doğru fırladı. Bunu gören koruyucular kaçmaya başladı; mayınlar duvarlara alevler savurarak patladı.

"Haydi," dedi Barris. Çömelerek aceleyle koridordan geçti; fizyon bombasını sıkı sıkı tutuyordu. Birlik koruyucuları bir dönemecin

arkasındaki acil durum kilidini kapatıyorlardı. "Vurun onları!" diye bağırdı Barris.

Fields uzun adımlarla koşarak onu geçti, kolları bir yel değirmenini andırıyordu. Işın kalemiyle kilidin yüzeyini kül haline getirdi; karmaşık mekanizmalar havaya uçtu. Kilidin ardındaki Birlik ekipleri başka hareketli toplar getiriyorlardı. Birkaç çekiç de kafalarının etrafında uçuşarak talimatlar yağdırıyordu.

Fields'ı izleyen Barris kilide ulaştı. Adamları da onlara yetişerek dar gedikten içeriye ateş ettiler. Çekiçlerden biri dışarıya çıkarak doğruca Barris'in üzerine geldi; Barris bir an parlayan metal gözler ve pençeler gördü; sonra çekiç yok oldu; bir ışın kalemine yakalanmıştı.

Fields yere, kilidin menteşe tarafına oturdu. Uzman parmaklarıyla enerji kablolarını yokluyordu. Ani bir parlama. Kilit titreyip eğrildi. Barris ağırlığını kildin üstüne verdi. Kilit daha fazla dayanamadı. Yavaş yavaş geriye doğru eğilip geniş bir aralık oluşturdu.

Barris, "içeriye girin," emrini verdi.

Adamları içeriye dalıp Birlik koruyucularının aceleyle yerleştirdikleri barikatı aştılar. Çekiçler deli gibi üzerlerine geliyor, kafalarına vurmaya çalışıyordu.

Onları geçen Barris etrafına baktı. Birkaç koridor değişik yönlere doğru kıvrılarak devam ediyordu. Duraksadı.

Yapabilir miyim, diye sordu kendine.

Derin, heyecanlı bir soluk alarak Fields'tan ve askerlerden uzaklaştı ve bir yan koridora saptı. Yukarıya doğru giden yolda hızla ilerlerken arkasında kalan gürültü gittikçe uzaklaşıyordu. Önünde bir kapı otomatik olarak açıldı; arkasından kapanırken o da yavaşlayıp soluklandı.

Biraz sonra, arkasındaki kavgadan uzak, sessizliğin içinde bir geçitten hızla geçiyordu. Bir asansöre geldi, durdu ve bir düğmeye dokundu. Asansör artık onun emrindeydi. Girerek kendisini yukarıya taşımasına izin verdi.

Tek yol bu, dedi kendi kendine. Asansör onu gittikçe Vulcan 3'ten ve o hareketten daha uzağa taşırken kendini sakin olmaya zorluyordu. Doğrudan hiçbir saldırı işe yaramayacak.

Daha üst düzeyde bir yerde asansörü durdurdu ve dışarıya çıktı.

Bir grup Birlik görevlisi ayakta aralarında konuşuyordu. Memurlar, yöneticiler. Gri giysili kadınlar ve adamlar, ona şöyle bir göz attılar ya da hiç bakmadılar. Barris hemen ofislerin kapılarını gördü ve hiç duraksamadan yürümeye başladı.

Önce bir girişe geldi; burası birçok koridora açılıyordu. Bir turnikenin arkasında bir robot kontrolör oturuyordu, çalışmıyordu; kimse ondan yararlanmıyordu. Barris'in varlığını fark edince ışıklan yandı.

"Yetki belgeniz, efendim," dedi.

"Direktör," dedi Barris şeridini göstererek.

İlerisindeki turnike hâlâ sabit duruyordu. "Bu bölüm gizlidir," dedi robot. "İşiniz nedir ve kimin yetkisiyle buraya girmeye çalışıyorsunuz?"

Barris sertçe, "Kendi yetkimle. Aç, bu acil bir durum."

Robot sözcüklerini değil de sesindeki bu tonu yakaladı. Turnike kenara açıldı; mekanizma robot kontrolör de dahil olmak üzere geçmişte birçok kez olduğu gibi ve her zamanki şekliyle çalıştı. "Acil bir işe karıştığım için özür dilerim, Direktör," dedi robot ve hemen kapandı, ışıkları söndü.

Uykusuna geri döndü, diye düşündü Barris.

Aşağıya doğru inen ekspres bir rampaya gelene dek devam etti. Hemen rampadan inmeye koyuldu; rampa dikleşti, ve yeniden aşağıya doğru inmeye başladı. En alt düzeye indi, Vulcan 3 e.

Barris rampadan inerken birkaç muhafız koridorda duruyordu. Ona baktılar ve yavaş yavaş dikkat etmeye başladılar. Sonra bir tanesi yüzünü buruşturdu, eli kemerine gitti.

Işın kalemini çıkaran Barris ateş etti. Kafasız kalan muhafız bir yana doğru eğildi, sonra düştü; diğer muhafızlar inanmaz gözlerle bakıyorlardı, donup kalmışlardı.

"Hain," dedi Barris. "Tam burada, aramızda."

Muhafızlar ağzı açık bakakaldılar.

"Direktör Reynolds nerede?" dedi Barris.

Muhafızlardan biri yutkunarak, "Altı numaralı ofiste, efendim. Aşağıya doğru," dedi. Belli belirsiz işaret ederken arkadaşının cesedine doğru eğildi; öbürleri de çevresinde toplandılar.

"Onu buraya getirebilir misiniz?" dedi Barris. "Yoksa gidip kendim mi arayayım?"

Muhafızlardan biri mırıldandı: "Burada beklemek isterseniz, efendim..."

"Burada beklemek ha, lanet olsun!" dedi Barris. "Onlar içeriye girip bizi boğazlarken biz burada duracak mıyız? İki yerden içeriye girdiler bile; ellerinde şu yer delgeçlerinden var.

Koruyucular yanıt vermeye çalışarak kekelerken o döndü ve muhafızın işaret ettiği yöne doğru yürümeye başladı.

Hiçbir Birlik hizmetkârı, dedi kendi kendine, bir Direktörle tartışamaz; yoksa işinden olabilir.

Ya da, bu durumda, canından.

Muhafızlar arkasında gözden kaybolur kaybolmaz koridoru döndü. Bir an sonra iyi aydınlatılmış büyük bir cephaneliğe girdi. Yer ayağının altında titriyor ve çalışma sesleri geliyordu, yürürken hareketin yoğunluğunun arttığını hissediyordu.

Artık yaklaşıyordu. Vulcan 3'ün merkezi fazla uzakta değildi.

Geçit birden sağa döndü. Barris yolu izledi ve genç bir T-sınıfı görevlisi ve iki muhafızla karşılaştı. Üçü de silahlıydı. Herhalde delikli kartlarla dolu bir metal arabayı itiyorlardı; kartların belirli koşullarda Vulcan bilgisayarlarına verilerin yüklenmesine yaradığını biliyordu. Demek bu görevli yer yükleme ekiplerindendi.

"Kimsin?" dedi Barris genç görevli konuşamadan. "Bu bölgede bulunmak için yetkin var mı? Yazılı izin belgeni görelim bakalım."

Genç görevli, "Adım Larson, Direktör," dedi. "Ölümünden önce doğrudan Jason Dill'e karşı sorumluydum." Barris'e göz atarak saygıyla gülümsedi ve, "Sizi daha önce birçok kez Bay Dill'le görmüştüm, efendim," dedi." Burada Vulcan 2'nin yeniden yapılmasıyla ilgileniyordunuz."

"Seni hatırlıyorum galiba," dedi Barris.

Arabasını iten Larson, "Bunları hemen Vulcan 3'e yüklemem gerekiyor; izin verirseniz devam edeyim," dedi. "Yukarıdaki savaş nasıl gidiyor? Birisi bir yerden içeriye girdiklerini söylüyor. Çok gürültü duydum." Heyecanı belli olan fakat önündeki açıkça tanımlanmış olan işten başka bir şeyle ilgilenmeyen Larson sözlerine devam etti: "Bunca ay hareketsiz kaldıktan sonra Vulcan 3'ün böylesine harekete geçmiş olması çok ilginç. Durumla başa çıkabilmek için birçok etkili silah icat etti."

Kurnaz kurnaz Barris'e bakarak, "Yeni Yönetici Direktör Reynolds olacak herhalde, değil mi?" dedi. "Dill'le ilgili davayı başarıyla yönetmesi, çeşitli konulardaki..." Değişik kombinasyonlardaki bariyer-kapıları açmakla uğraştığı için sözünü bitiremedi. Kapılar çarparak açıldı...

İşte orada, Barris'in önünde kocaman bir oda vardı. En arkada metalden, bomboş bir duvar gördü. Bir küpün kenarı, binanın yapısıyla bütünleşmiş bir şeyin parçası; onu sadece bir anlığına fark etti; bir izlenim yalnızca.

"Bu işte," dedi Larson. "Sakin sakin duruyor; yukarıda olup bitenlerle karşılaştırınca. Herifin -yani makinenin demek istiyorum- İyileştiriciler'e karşı yürütülen savaşla ilgisi olduğuna inanmazsınız. Ama her şey buradan yönetiliyor işte." İki koruyucusuyla birlikte veri kartlarının olduğu arabayı ittiler. "Daha yakına gelmek ister misiniz?" diye sordu Larson, Barris'e

önemli olan her şeyi bildiğini gösteriyordu. "Verilerin nasıl yüklendiğini izleyebilirsiniz. Oldukça ilginçtir."

Barris'in yanından geçen Larson kartların boşaltılması işini yönetmeye başladı; muhafızlar da kartları yüklüyordu. Üç adamın arkasında durmakta olan Barris elini paltosunun içine tuttu. Parmakları soğan biçimli nesnenin üzerinde kapandı.

Vizyon bombasını çıkarırken Larson'ın kolunda parlak, metal bir böcek gördü; üzerine tutunmuş yürüyordu ve antenleri sallanıyordu. Bir an Barris, bu kesinlikle bir böcek, diye düşündü. Yerin üstünde, ormandayken üstüne konmuş doğal bir yaşam biçimi.

Parlak, metal böcek havaya uçtu. Yanından geçerken çıkardığı yüksek frekanslı vızıltıyı duyunca durumu anladı. Minik bir çekiç, basit bir tür. Gözlem amaçlı. Larson onunla karşılaştığı andan itibaren kendisinin farkındaydı.

Barris'in vızıldayarak onlardan uzaklaşan böceğe baktığını gören Larson, "Bir tane daha," dedi. "Bunlardan biri bütün gün benimle birlikteydi. Bir süre önlüğüme tutundu." Sonra ekledi: "Vulcan 3 onları mesaj göndermeleri için kullanıyor. Etrafta başkalarını da gördüm."

Minik çekiçten iki adamı sersem eden, kulak tırmalayıcı acı bir feryat geldi.

"Durdurun onu! Onu hemen durdurun1."

Larson şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

Bombayı tutan Barris yürüyerek Vulcan 3'ün yüzüne doğru yürüdü. Koşmuyordu; çabuk çabuk ve sessizce yürüyordu.

"Onu durdur, Larson!" diye bağırdı çekiç. "Buraya beni yok etmek için geldi! Onu benden uzaklaştır! "

Bombayı sıkı sıkı tutan Barris koşmaya başladı.

Bir ışın kaleminden gelen ateş yanından geçti; Barris eğildi ve ileriye geriye zigzaglar çizerek koşmaya devam etti.

"Beni yok etmesine izin verirsen dünyayı yok edersin!' İkinci bir çekiç göründü, Barris'in önünde havada dans ediyordu. 'Çılgın!'

Odanın öbür taraflarından kendisine doğru cırlak seslerle bağıran öbür hareketli uzantıların sesini duyuyordu: " Canavarlar!'

Yine bir ısı ışını yanından sıyrıldı geçti; Barris neredeyse düşüyordu; kendi kalemini çıkararak dönüp tam arkasına ateş etti. Bir an için şöyle bir sahne gördü: Şaşkınlık içinde ateş etti. Bir an için Vulcan 3'ün duvarına zarar vermemeye çalışarak ona eden Larson ve iki muhafızı. Kendi ışını muhafızlardan birin isabet etti; adam hemen ateşi kesti ve kıvranarak düştü.

"Beni dinle!" diye boru gibi bir sesle bağırdı gerçek büyüklükteki bir çekiç; odaya dalıp doğruca Barris'in üzerine doğru gelmişti. Çekiç umutsuz bir öfke içinde ona doğru fırlamıştı ama yanından geçti ve patlayarak beton zemine düştü, parçaları Barris'in üzerine saçıldı.

"Hâlâ zaman varken!" diye devam etti bir diğeri. "Onu uzaklaştırın, yükleme-ekibi başkanı! Beni öldürüyor!"

Barris üstünde uçmaya başlayan bir çekici ışın kalemiyle vurdu; odaya girişini görmemişti. Sadece zarar gören çekiç ileri geri uçmaya başladı. Yerden ona doğru gelmeye çabalayarak gıcırdadı: "Anlaşabiliriz! Bir anlaşmaya varabiliriz!"

Uçmaya devam etti.

"Bunu konuşabiliriz! Temelde anlaşılamayacak hiç bir şey yok!"

Kolunu kaldıran Barris bombayı fırlattı.

"Barris! Barris!Lütfen yapma...

Bombanın karmaşık patlama düzeneğinden belirsiz bir plop sesi geldi. Barris kollarıyla yüzünü kapatarak kendini yere attı. Bir beyaz ışık seli onu kucakladı, yukarıya kaldırdı ve uzağa sürükledi. Oldu, diye düşündü. Başardım.

Korkunç bir sıcak rüzgâr sürüklenen Barris'i yalıyordu; rüzgârla birlikte kaymaya devam etti. Üzerini ve çevresini yıkıntılar ve alevler içinde molozlar sarmıştı. Uzaklardaki bil yüzey üzerine atıldı. Barris iki büklüm oldu, başı ters yöne döndü, sonra uçarak yüzeyin içinden geçti; yüzey ikiye ayrıldı ve geçmesine izin verdi, Barris rüzgâr ve ısı akışı içinde karanlığa doğru kaymaya devam etti.

Son düşüncesi, hepsine değdi, oldu. Vulcan 3 öldü!

Peder Fields oturmuş çekiçlerden birini izliyordu. Çekiç yalpaladı. Çılgınca, amaçsız uçuşunda duraksadı. Sonra helezonlar çizerek yere düştü.

Çekiçler teker teker, sessizce düşerek parçalanıyor ve hareketsiz yatıyorlardı. Kımıltısız metal ve plastik yığınları, başka bir şey değil. Hareket etmeden. Gıcırtıyı andıran çığlıkları sona ermişti.

Rahatladık, dedi kendi kendine.

Ayağa kalkıp sallanarak dört tıp uzmanına doğru yürüdü. "Durumu nasıl?" dedi.

Adamlardan biri başını kaldırmadan, "İlerleme kaydediyoruz," dedi. "Göğsü çok büyük zarar görmüştü. Bir dış kalp-ciğer sistemi taktık, bunun çok yararı oldu." Yarı otomatik ameliyat aletleri William Barris'in bedeninin üstünde gidiyor, inceliyor, tamir ediyordu. Göğüsteki işleri bitmişe benziyordu; şimdi dikkatlerini kırık omuza yöneltmişlerdi.

"Kemiksi maddeye ihtiyacımız var," dedi uzmanlardan biri. Çevresine bakarak, "Burada yok. Yeniden Cenevre'ye uçmamız gerek."

"İyi," dedi Fields. "Hazırlayın onu."

Barris'in altındaki sedye ustaca kaydı ve onu yukarıya kaldırmaya başladı.

"Hain," dedi Fields'ın arkasında bir ses.

Başını çevirince, durmuş Barris'e dik dik bakan Direktör Reynolds'ı gördü. Adamın giysileri yırtılmıştı ve sol gözünün üstünde de derin bir kesik vardı. Fields, "Artık işsizsin," dedi.

Reynolds mutlak bir kızgınlıkla, "Sen de öyle," dedi. "Vulcan 3 yok olduğuna göre büyük mücadelenize ne olacak şimdi? Önerdiğiniz başka yapıcı programlar var mı?"

"Zaman gösterecek," dedi Fields. Barris'i rampadan beklemekte olan gemiye taşıyan sedyenin yanında yürüdü.

"İyi iş basardın," dedi Fields, Barris'e. Bir sigara yakıp Barris'in ayrık dudaklarının arasına koydu. "Konuşmaya çalışmasan iyi olur. O cerrah robotlar hâlâ üzerinde uğraşıyorlar." Parçalanmış omzunun üstünde çalışmaya devam eden birimleri işaret etti.

"Peki Vulcan 3'ün beyin parçaları..." diye mırıldandı Barris zayıf bir sesle.

"Bazıları kaldı," dedi Fields. "Senin amaçlarına yetecek kadarı. Kalan parçaları kullanarak toplama, çıkarma yapabilirsin." Yaralı adamın yüzündeki kaygıyı görünce, "Şaka yapıyorum," dedi. "Büyük bir bölümü yok olmadı. Merak etme. İstediğin parçalan bir araya getirebilirler. Aslında ben de yardım edebilirim herhalde. Hâlâ bazı yeteneklerim var."

"Birlik'in yapısı farklı olacak," dedi Barris.

"Evet," dedi Fields.

"Tabanımızı genişleteceğiz. Buna zorunluyuz."

Fields yaralı adamı dinlemeyerek geminin penceresinden dışarıya daldı. Sonunda Barris konuşmaya çalışmaktan vazgeçti. Gözleri kapandı; Fields adamın ağzından gömleğine yuvarlanan sigarayı aldı.

"Sonra konuşuruz," dedi ve sigarayı kendisi bitirdi.

Gemi Cenevre yönünde uğultuyla ilerlemeye devam ediyordu.

Fields boş göklere bakarak, o şeylerin etrafta uçuşmadığını görmek güzel, diye düşündü. Biri ölünce hepsi öldü. Sonuncuyu görmüş olmamız garip; vızıldayan, çığlıklar atan, saldıran, bombalayan, gittiği her yeri dümdüz eden son çekiç.

Gövdeyi keseceğiz, demişti Barris.

Adam birçok konuda haklıydı, dedi Fields kendi kendine. Onca yolu aşağıya kadar inebilecek bir o vardı; geri kalanlarımızı durdurabilmişlerdi. Saldırı tam sarpa sarmıştı ki o şeyler düşmeye başladılar. Sonrası da zaten fark etmedi.

Acaba geri kalan konularda da haklı mı?

Cenevre'deki hastane odasında Barris arkası desteklenmiş bir şekilde Fields'a bakıyordu. "Kalıntıların analiziyle ilgili bana ne bilgi verebilirsin?" dedi. "Gelirken konuştuklarımızı hayal meyal hatırlıyorum; bellek parçalarının çoğunun zarar görmediğini söylemiştin."

"Onu tekrar oluşturmak konusunda çok heveslisin," dedi Fields.

"Bir araç olarak," dedi Barris. "Patron olarak değil. Seninle aramızdaki anlaşma böyleydi. Makinelerin akılcı kullanımına devam etmeye izin vermek zorundasın. Şu duygusal 'makineleri yok edin' davası yok. Hareket'inizdeki sloganlardan hiçbiri yok."

Fields başıyla evetledi. "Eğer kontrolün doğru ellerde olacağından gerçekten eminsen. Bizim ellerimizde. O haliyle makinelere diyeceğim bir şey yok; zaten Vulcan 2'yi çok severdim. Bir noktaya dek."

"O noktada," dedi Barris, "onu yok ettin."

İki adam birbirine baktı.

"Ellerimi çekeceğim," dedi Fields. "Bu adil bir anlaşma. Sen basardın; sen içeriye girdin ve aleti havaya uçurdun. Bunu kabul ediyorum."

Barris homurdandı ama bir şey söylemedi.

"Teknokratlar efsanesine son mu vereceksin?" dedi Fields. "Sadece uzmanlar tarafından, sözel bilginin sahipleri kitabından ve yine onlar için bir düzen. Bu, beni hasta ediyor. Zihinsel konular hep -sanki tuğla örmek veya tesisat yapmak gibi el işleri konuşmaya değmezmiş gibi. Sanki

elleriyle, parmaklarının becerisiyle çalışan insanlar..." Sözünü yarıda bıraktı. "Bu insanların küçümsenmesinden bıktım."

Barris, "Seni suçlamıyorum," dedi.

"İşbirliği yapacağız," dedi Fields. "Siz grili rahiplerle -broşürlerimizde sizden böyle söz ederdik. Ama dikkat et. Eğer hesap makinelerinin, pastel kravatların ve cilalı siyah ayakkabıların aristokrasisi yine kontrolden çıkarsa..." Pencerenin çok aşağısında kalan sokağı işaret etti. "Sesimizi b zaman yine duyarsınız."

"Beni tehdit etme," dedi Barris sessizce.

Fields kızardı. "Seni tehdit etmiyorum. Sana gerçekleri sıralıyorum. Eğer yöneten seçkin tabakanın dışında bırakılacaksak neden işbirliği yapalım ki?"

Bunun üzerine sessizlik oldu.

"Atlanta'yla ilgili ne yapalım istiyorsun?" diye sordu Barris sonunda.

"O konuda anlaşırız," dedi Fields. Sigarasını kenara attı; eğilerek tekrar aldı ve parçaladı. "O yerin parça parça edildiğini görmek istiyorum. İnekler için bir yer olmalı. Otlak. Bir sürü ağaç da var."

"Güzel," dedi Barris.

"Kızım biraz içeriye girebilir mi?" dedi Fields. "Rachel. Seninle konuşmak istiyor."

"Belki sonra," dedi Barris. "Kafamda hâlâ çözmem gereken birçok sorun var."

"Taubmann'ın senin için yazdığı o iftira mektubuyla ilgili harekete geçmeni istiyor. Rachel'ın suçlandığı mektup." Duraksadı. "Fikrimi ister misin?"

"Peki," dedi Barris.

Fields, "Bence af çıkarılmalı,"dedi. "Şu işi hemen ve kökten durdurmak için. Taubmann'ı işinde bırakalım veya sistemden emekli edelim. Ama şu suçlamaları sona erdirelim. Doğru olanlarını bile."

"Doğru bir kuşku bile," dedi Barris, "yine de kuşkudur."

Rahatladığını belli eden Fields, "Hepimizin yapacak çok işi var," dedi. "Yeniden yapılanma. Elimizde yeterince iş olacak."

"Jason Dill'in burada olup bizi azarlamaması çok kötü," dedi Barris. "İnşaat işleriyle ilgili yönergeleri ve kamu bildirilerini yazmaya bayılırdı." Birden, "Sen Vulcan 2 için çalışıyordun, Dill de Vulcan 2 için çalışıyordu," dedi. "İkiniz de onun Vulcan 3'e karşı politikasını yerine getiriyordunuz. Sence Vulcan 2, Vulcan 3'ü kıskanıyor muydu? Mekanik yapılar olabilirler ama bizim görebildiğimiz kadarıyla mücadele halindeki iki varlığın bütün özellikleri ikisinde de vardı; ikisi de birbirini yok etmeye çalışıyordu."

Fields mırıldandı: "Ve ikisi de kendine taraftar topluyordu. Senin çözümlemene göre..." Durdu; içine dönmüş olan yüzü kararmıştı.

"Vulcan 2 kazandı," dedi Barris.

"Evet." Fields başıyla evetledi. "Herif -yani alet- hepimizi bir tarafa topladı, öbür tarafta da Vulcan 3 vardı. Biz Vulcan 3'e karşı ayaklandık." Tiz bir kahkaha savurdu. "Vulcan 3'ün mantığı kesinlikle doğruydu; büyük, dünya çapında bir ayaklanmayla karşı karşıyaydı ve kendini korumak için birbiri ardına silahlar icat etmek, geliştirmek ve imal etmek zorundaydı. Yine de yok edildi. Paranoyakça kuşkuları aslında temelsiz değildi."

Birlik'in geri kalanı gibi, diye düşündü Barris. Vulcan 3 de Dill ve ben gibi, Rachel Pitt ve Taubmann gibi - hepsi karşılıklı suçlamalar, kuşkular ve yaratılan hastalıklı sistemlerin içine çekilmiş.

"Piyonlar," diyordu Fields. "Biz insanlar -lanet olsun, Barris; biz o iki şeyin piyonlarıydık. Bizi birbirimize karşı oynattılar, tıpkı cansız parçalar gibi. Cansızlar canlandı ve canlı organizmalar cansız varlıklara indirgendi. Her şey tersyüz oldu, aynen gerçeğin son derece çarpıtılmış bir görüntüsü gibi."

Hastane odasının kapısında duran Rachel Pitt alçak sesle,

"Umarım bizler o çarpık görüntünün altından çıkabiliriz," dedi. Çekingence gülümseyerek Barris'e ve babasına doğru ilerledi. "Taubmann'a karşı dava filan açmak istemiyorum; bunu uzun uzun düşündüm."

Ya öyle olacak, diye düşündü Barris, ya da başka insanların konuşmalarına malzeme olacak. Ama yüksek sesle bir şey söylemedi.

"Sence bu ne kadar zaman alır?" dedi Fields dik dik ona bakarak. "Gerçek anlamda yeniden inşa etmek -binaları ve yolları değil, akılları. Bize çocukluğumuzdan beri güvensizlik ve karşılıklı kuşku duymak öğretildi; okullar da buna zorladılar bizi, karakterlerimizi zorla dışarı attılar. Bunu bir gecede yıkamayız."

Adam haklı, diye düşündü Barris. Zor olacak. Ve uzun zaman alacak. Muhtemelen kuşaklar boyu sürecek.

Fakat en azından yaşayanlar, insanlar hayatta kalmıştı. Mekanik olanlarsa yok olmuştu. Bu iyi bir işaret, doğru yönde atılmış bir adımdı.

Karşısında duran Rachel Pitt artık daha az çekingence, kendine daha çok güvenle gülümsüyordu. Ona doğru gelerek eğildi ve omzunu kaplayan plastik bandaja güven verircesine dokundu. "Umarım yakında ayağa kalkarsın," dedi.

Barris bunu da iyi bir işaret olarak değerlendirdi.